

Dã Man Kiều Thê Đánh Tới Đây

Contents

Dã Man Kiều Thê Đánh Tới Đây	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	50
9. Chương 9	58
10. Chương 10	66
11. Chương 11: Phiên Ngoại – Duyên Phận Kiếp Trước	73

Dã Man Kiều Thê Đánh Tới Đây

Giới thiệu

Xuyên không còn tặng quần áo và trang bị, hệ thống xuyên không này cũng rất chu đáo đi. Nhưng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-man-kieu-the-danh-toi-day>

1. Chương 1

Quang cảnh : trên thiên đình quanh năm tràn ngập , bát ngát mây mù , tĩnh lặng mà lạnh lùng.

Người đời đều nói làm thần tiên thật tốt, chỉ có duy nhất một điều không được thích lắm, đó là thần tiên thì không được yêu.

Ở trên trời, cái gì cũng tuyệt, chỉ là –không được nảy sinh tình cảm- phải tuyệt đối vô tình.

(xù chú thích : Xem thêm vụ Hằng Nga – Hậu Nghệ và Ngưu Lang – Chức Nữ trên Google)

Cho dù tiên nữ có đẹp như Tây Thi, thì cả đồng người kia cũng chỉ chăm chăm thèm khát nhìn đồ ăn, cho dù có thần nam nào đẹp như Phan An , cũng chẳng có ai thèm liếc hắt hắt lấy một cái.

Quy định thiên đình dày đặc, điều luật lạnh lùng, ngăn cách bao nhiêu người có tình.

Quân [i] không thể nhìn thấy hai bờ sông Ngân[ii] Chức Nữ nắm tay Ngưu Lang , mỗi năm đến mừng bảy tháng bảy[iii] mới có cơ hội gặp nhau qua cầu Ô Thước[iv].

Quân không thấy Thất nữ hô Đồng Lang. (?)

Quân không thấy...

Bao nhiêu người có tình với nhau đều bị trời đất, sống chết vô tình ngăn cách khó đoàn tụ.

“Hồng trần mê kính” nhìn rõ mọi chuyện thế gian, cũng thương tâm cho những người có tình cảm với nhau.

Lúc này, hồng trần mê kính đứng giữa hai người, một bên là con gái của Thần tài, một bên là những trợ lý của Thần tài .

Bọn họ đang nói nhỏ về chuyện gì đó đã lâu, nhưng chắc là đang đến hồi gay cấn, muốn ngừng cũng không ngừng được , tự nhiên đằng sau có người tràn ngập tức giận đang đến gần.

Thần Tài công đức tràn đầy (khụ khụ, nghĩa thứ hai của “viên mãn ” là béo tốt) đứng ở sau đám tiên kia không thèm thay quần áo, con gái ông nhìn thấy đều cảm thấy chán ngấy, muốn gào lên đốt sạch cái bộ quan phục bẩn của cha. Mặc một bộ quần áo gần triệu năm rồi mà không cảm thấy phiền và bẩn sao ?

Nhưng nàng lại không có cơ hội, bởi vì Thần tài bay một phát, chuẩn xác không sai chút nào đá vào hông con gái, thế là con gái liền mơ hồ rơi luôn vào cái kính hồng kia mà nhận mệnh sét đánh đi.

“Lão gia à–” Một viên tiên chuyên quản về lợi nhuận phát hiện ra kẻ gây họa chính là lãnh đạo trực tiếp của chính mình, mới lập tức cứng mồm. Lúc này nói chuyện ông ta nghe được bao nhiêu rồi ? (Giật mình, mồ hôi vã ra như tắm !!!)

“Còn không đi xuống?” Thần Tài hung tợn nhìn chăm chăm vào cặp dưới đang có ý đồ gây rối.

Lợi nhuận tiên cung (vị tiên quản lý về lợi nhuận) vẫn cảm thấy oan ức, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhảy vào kính hồng theo.

Xuống trần cùng con gái của Thần tài còn hơn là ở trên trời ngày ngày nhàm chán nha !

Thần Tài cao hứng phấn chấn rời đi.

Haha, hẳn sẽ có một khoảng thời gian dài yên tĩnh, quả là chờ mong.

Sau khi hẳn rời đi, mấy cái bóng người lục tục hiện thân đứng gần kính hồng trần, nhìn lẫn nhau, cùng cười, sau đó cùng nhảy vào, xuống trần.

Thiếu con gái Thần tài rồi thì còn có cái gì lưu luyến ở thiên đình nữa, thà các nàng đi tìm con gái Thần tài đi chơi còn hơn.

Chạy theo sau là một ông lão đầu bạc tức giận .

Ông là đại tiên chuyên quản nhân duyên – nguyệt lão, nhiều thần tiên hạ phàm như vậy, muốn lo một chết hay sao ?

Quả là số khổ a, lại mất thời gian tìm người sao cho xứng đôi với mấy tiên nữ không nên xuất hiện này rồi.

Đã sớm nói rồi, con gái thần tài là tai họa của cả thiên đình, xuống trần gian cũng muốn vác đi theo một đám tiên nữ mới cam lòng mà.

Mặt ông đại biến.

Hồng, hồng hét rồi.

Như thế này phải làm thế nào cho tốt đây ?

Thời gian chưa xem xét kĩ, cái tên Thần tài ngu ngốc kia cứ thế mà đá sao ?

Trên mặt Nguyệt lão thêm vài dòng mồ hôi đen, vẻ mặt đau khổ nhìn đứa trẻ con đang khóc trên nhân gian.

(Phần trên được lấy từ “ Ôm tài nữ về” =] , hai tiết tử này phần đầu giống nhau , các nữ chính đều là người xuyên không , bộ Ôm tài nữ về là Diệp Thế Đào x Ôn Nhu , bộ “Dã man kiều thê tạp lại đây” là Diệp Thế Cẩm – anh trai Diệp Thế Đào x Mộ Dung Lợi , không thấy hai truyện này có hệ liệt, nhưng chắc là còn 2 bộ nữa nói về anh Tư Đồ Khang x Vân Mộng Diệp , và Khúc Du Thiên x Phong Nhã , có ai biết không ạ ???)

~ ~

~Đến muộn, nàng lại đến muộn.

Mộ Dung Lợi một bên đạp ga ô tô, một bên điên cuồng hét lên ở trong lòng.

Lũ gia hỏa kia nhất định sẽ chế nhạo nàng, khẳng định lại đề nghị nàng đổi tên thành Mộ Tất Trì. (Mộ luôn luôn trẻ)

Cắt!

Dựa vào cái gì mà muốn nàng đổi tên thành Tất Trì? Muốn sửa, nàng cũng mãnh liệt yêu cầu nên sửa thành Tất Sắc nha!

Nàng đạp chân ga toàn lực chạy tới địa điểm nhóm bạn bè tụ hội, khiến người qua đường đều ghé mắt nhìn.

Khi nhanh chóng chuyển sang một chỗ ngoặt, rời khỏi đô thị ồn ào náo động, đột nhiên một trận xóc nảy kịch liệt, không kịp phòng bị khiến nàng từ trên xe bị sút bay ra ngoài, rồi kỳ dị biến mất giữa không trung, chỉ để lại chiếc xe đơn độc chứng kiến chuyện vừa xảy ra.

* * *

[i] Quân : nói về đàn ông, thường là vua hoặc chồng/người yêu

[ii] Sông Ngân : Thiên hà mà chúng ta đang sống (Ngân Hà)

[iii] Đọc thêm về điển tích Ngưu Lang – Chức Nữ trên Google, trong đó có nói vì Chức Nữ khóc nhớ chồng quá mà thiên đình đành phá lệ, cho họ gặp nhau 1 năm 1 lần vào mùa hè tháng bảy hàng năm, nên Chức Nữ khóc như mưa , tạo nên đợt mưa ngâu tháng 7 âm lịch hàng năm.

Cho nên, để kỉ niệm mối tình này, người ta còn gọi 7/7 âm lịch là Valentine Trung Quốc hay Valentine châu Á.

[iv] Cầu Ô Thước/ Hỉ Thước : là cây cầu do những con chim ô thước (còn có bản gọi là quạ đen, ta cũng không rõ) kết thành để Chức Nữ có thể gặp nhau. Gọi là Hỉ Thước vì do chim thước kết thành và đem lại niềm vui ngấn ngãi cho đôi trẻ.

Trăng tròn nhô lên cao,nguyệt hoa như nước, trong không khí thoang thoảng mùi hương đan quế.

Một thân ảnh to lớn thon dài lẳng lặng đứng dưới ánh trăng,tựa như trên đó bao phủ một tầng ngân huy.

“Lại thêm một trung thu nữa.....”Trong giọng nói thanh lãnh lộ ra vài tia buồn bã.

Sau một lúc lâu khoanh tay ngắm trăng tròn,Diệp Thế Cẩm than nhẹ một tiếng,chạm rãi xoay người quay về phòng.

Trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, hắn đề bút viết xuống bốn câu ký thi(bốn câu thơ trên quẻ xâm) vốn đã thuộc lòng –

‘Ngẫu nhân quỳnh thai nhất hồi tử, tiện hạ dao trì mộng lý tâm.

Nguyệt chí trung thu vân đạm khai, mịch đắc giai nhân lập trung tiêu.’ (Vịt : Đây là Hán Việt , còn nghĩa thì ... == đại ý là sẽ gặp giai nhân vào nửa đêm trung thu)

Lại nói, năm ấy tám tuổi hắn theo mẫu thân đến tự (chùa) lễ Phật, rút được quẻ xâm này, từ đó về sau , hắn vô luận là vào lúc nào,ở đâu, đều có duyên rút được quẻ xâm này, chưa từng có ngoại lệ.

Buông bút trong tay, hấn khoanh tay đứng cửa sổ, ký thi này tựa như một cái gai ghim trong lòng hấn.

Nhiều năm chờ đợi, tìm kiếm như vậy, đối với hấn mà nói thực đã thành một loại thói quen, trong lòng lại luôn có chút buồn bã.

Vì sao vẫn không xuất hiện? Nàng rốt cuộc khi nào thì mới có thể xuất hiện?

Vấn đề này hấn vẫn thường hỏi chính mình, nhưng thủy chung không có đáp án.

“A —”

Đột nhiên một tiếng thét chói tai cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh, người bên cạnh cửa sổ cả kinh theo âm thanh nhìn lại.

Chỉ thấy một đạo bóng đen từ trong trời đêm rơi thẳng xuống, hấn kinh hãi, liền nhảy ra ngoài.

Mộ Dung Lợi nhắm mắt lại chờ đợi cơn đau tê tâm liệt phế sau khi rơi xuống đất, không ngờ lại nhận được tiếng cười khê.

Nàng mở bừng mắt ra nhìn, bỗng thấy một gương mặt tuấn dật xuất trần gần trong gang tấc, thẳng tắp chen vào trong mí mắt.

Nhìn thiếu niên trong lòng phút chốc ánh mắt sáng lên, Diệp Thế Cẩm đột nhiên có loại dự cảm không hay.

Ngay lúc hai người đối mặt nhau, tâm tư đều tự hoang mang, thì đoàn tiên phiêu phiêu dâng dâng(bay nhẹ, đong đưa) hạ xuống từ không trung, không sai lệch nằm trên bụng Mộ Dung Lợi.

Một hàng thơ ở trên đối với nàng mà nói thập phần chói mắt.

Thiên niên tình kiếp nhất triều độ, hồi thủ đại đường sắc canh tân.(Convert là : Ngàn năm tình kiếp một khi độ, quay đầu Đại Đường sắc đổi mới. =.= , dịch thơ hay nghĩa kiểu gì bây giờ ạ =[[)

Thật là kỳ lạ!

Thứ này không phải tám trăm năm trước sớm đã bị nàng hủy thi diệt tích(hủy hoại không còn dấu vết) a? Như thế nào lại xuất hiện ở đây?

Nhớ ngày đó ,ông lão râu bạc thập phần quý dị cho đám bạn bè các nàng mỗi người một ký thi, hại các nàng thiếu chút nữa vì nhất thời không nhận xuống được mà tiến đến vậy đánh tập thể a.

Các nàng là cầu nhân duyên, kết quả mấy câu ký thi kia dùng một cái xuất hiện , không phải muốn tìm đánh sao?

Diệp Thế Cẩm nhìn thấy câu thơ trên đoàn tiên, ánh mắt vi liễm, trên mặt không chút nào giấu giếm thanh sắc.

Ánh mắt Mộ Dung Lợi từ ký thi chuyển dời sang hoa mỹ nam, cả kinh phát hiện — hấn mặc cổ trang,người cổ đại a!

Thượng đế, Jesus, Phật tổ a..... Nàng cười xe ô tô lại bị quăng vào đường hầm xuyên không a.

Đợi chút! Mộ Dung Lợi xinh đẹp híp mắt phượng lại. Mà đoàn tiên chết tiệt lúc này xuất hiện, hoa mỹ nam cổ đại cũng xuất hiện, chẳng lẽ.....

Diệp Thế Cẩm không dấu vết đánh giá người trong lòng. Một thân trang phục nam tử, mi thanh tú, mắt phượng hữu thần sáng ngời, da thịt tinh tế, thân thể mềm mại, phần cổ trơn nhẵn, trên tai có lỗ, rõ ràng nhất là nữ trang màu đỏ.

Trung thu, trung tiêu, từ trên trời giáng xuống giai nhân. Lòng hấn mãnh liệt chấn động.

Rốt cục, Mộ Dung Lợi phát hiện chính mình là một thân nam trang, sau đó nàng phát ra một tiếng thét chói tai so với lúc trước rơi xuống còn thê lương hơn.“Có lắm hay không, như vậy vốn có một khắc gian tình, thế nhưng làm cho ta muốn làm Brokeback Mountain?”

“Cái gì là Brokeback Mountain?” Có người hoang mang.

“Không biết a.” Đồng cảm hoang mang.

“Nhị ca tính ôm bao lâu?” Tổ về nghi ngờ.

“Dù có cảm động, cũng không nên ôm lâu như vậy a.” Ngôn ngữ trong lúc đó lộ ra khinh bỉ.

“Ta đột nhiên phát hiện nhị ca cũng có tiềm chất vô lại giống tam ca.”

“.....”

Tiếng nói nhỏ cách đó không xa truyền vào tai Diệp Thế Cẩm, hai bên thái dương liền xuất hiện gân xanh. Mấy muội muội của hắn thật là càng ngày càng không kiêng nể ai nữa rồi.

Hắn biết các nàng đều đặt tiêu điểm Trung thu ở trên người hắn, vừa rồi khi người trong lòng tới còn thét chói tai, khẳng định kinh động không chỉ một mình hắn. Bỏ qua rình trộm không tính, bọn họ ngang nhiên đàm luận linh tinh với nhau.

Hắn nhìn lướt qua nơi phát ra thanh âm, tiếng thì thầm lập tức biến mất, mơ hồ có tiếng tay áo phấp phới trong gió khi các nàng chạy đi.

Mộ Dung Lợi không biết hắn có nội công thâm hậu như vậy, nàng cái gì cũng không có nghe được, mặc danh kỳ diệu nhìn hoa mỹ nam cổ đại đang ôm chính mình tự đứng nhìn lướt sang bên cạnh, rồi lại cúi đầu đối diện nàng.

Hắn muốn làm gì?

Bị hoa mỹ nam công tử ôm rất thích, nhưng nàng hiện tại đang giả nam nhân nha, chẳng lẽ hoa mỹ nam này gay sao?

Ô hô .., đáng tiếc, thật đáng buồn, đáng tiếc a!

“Hi, soái ca, ôm lâu như vậy, mỏi tay không?” Xua đuổi mấy suy nghĩ loạn thất bát tao(linh tinh) trong đầu, Mộ Dung Lợi thập phần có lương tri hỏi hắn.

Diệp Thế Cẩm mỉm cười, khuôn mặt thanh lãnh tuấn dật lập tức như hoa nở xuân về, làm cho người ta rục rịch tâm, thanh âm cũng giống như lạnh tuyết lướt qua núi đá.“Tiểu huynh đệ không nặng lắm, tại hạ có thể ứng phó.” Nàng đã nam trang, hắn liền tôn trọng ý nguyện của nàng.

Mộ Dung Lợi trong lòng ào ào bắt đầu trút mưa. Người này quả nhiên là người thuộc thể giới bl (boy love = gay), nguyên bản nghĩ đến ông trời rốt cục mở mắt cho nàng một soái ca cổ đại làm lão công, bởi vì tiểu thuyết xuyên qua không phải đều như vậy sao? Bình thường nữ nhân vật chính nhất được một người thì đó là người mệnh định của nàng, ai ngờ lại xui xẻo thế này.

Từ nhỏ đến lớn, bạn bè khác đều có số đào hoa, duy độc nàng cùng Ôn Nhu là có vận phát tài, cho nên đường tình duyên hơi thiếu người thăm hỏi, chỉ có thể đắm ngực đậm chân oán hận ông trời không công bằng!

Diệp Thế Cẩm thưởng thức biểu thanh nàng thay đổi thất thường, khóe miệng không tự giác giương lên, tâm tình thoát khỏi tình trạng độc thân thẫn thờ ngẩn ngơ lúc trước, trở nên vô cùng sung sướng.

“Tuy rằng ngươi không ngại, ta cũng không phải thực để ý có chỗ đệm thịt miễn phí để ngồi, nhưng dù sao cũng không thỏa đáng cho lắm, ngươi vẫn là buông ta ra đi.” Trong lòng mưa càng thêm nặng nề, Mộ Dung Lợi đau đớn đối lòng lên tiếng.

Nếu soái ca đã định trước là không phải nàng, vậy phải bảo trì khoảng cách tinh khiết thưởng thức, phải bảo vệ hậu hũ của mình nha.

“Được.” Diệp Thế Cẩm nghe lời buông tay.

Không hề phòng bị Mộ Dung Lợi bị ném xuống đất , mông tuy rằng không phải đặc biệt đau, nhưng đã đá động nặng tới tự tôn của nàng.

Vì thế, vốn nàng còn muốn bảo trì hình tượng, nay rít gào nói:“ Con mẹ nó ,ngươi là đồ ngu ngốc sao? Muốn ngươi thả ta xuống dưới, không phải bảo ngươi làm ngã ta xuống dưới, bộ dạng vẻ mặt như con thỏ, không ngờ lại là phúc hắc.” Người này căn bản chính là tên thụ(Anh gay “vợ”) phúc hắc.

Nhìn nhầm, quả là nhìn nhầm!

Đối với thô khẩu(lời tục) của nàng, Diệp Thế Cẩm hơi hơi nhú mi,“Tiểu huynh đệ, hãy nói năng cẩn thận, tích đức cho sau này.”

“Vậy ngươi không biết thủ hạ lưu tình à?” Nàng trả lời lại một cách mỉa mai.

“Nga, giống như vậy sao?” Hắn vươn tay ôm nàng vào lòng, sau đó nhẹ nhàng buông.

Mộ Dung Lợi trợn mắt há hốc mồm. Tốc độ phi thường nhanh!

Diệp Thế Cẩm cười thầm trong lòng, thân thủ không e dè bóp cái mũi của nàng, khẽ cười:“Ngây ngốc cái gì?”

Nàng đưa tay đẩy cái tay heo trước mặt ra, trừng mắt mắng,“Nói chuyện thì nói chuyện, đừng động tay động chân.”

“Tiểu huynh đệ làm sao có thể rơi xuống từ phía trên kia?”

“Ta đâu có rơi từ trên xuống.” Dù sao cũng muốn chọn một mảnh đất phong thủy để hạ cánh a.

“Nói như vậy, tiểu huynh đệ là bị người ta hãm hại?” Diệp Thế Cẩm ra vẻ “Thì ra là thế”.

“Không sai.” Loại chuyện xuyên không này rất huyền bí, chỉ có thể dùng quái lực loạn thần để giải thích, cứ như vậy liền đặt lên đầu thần tiên đi, nếu truy hỏi đến cùng thì chắc chắn là có nội tình đen tối.

Diệp Thế Cẩm gia tăng ý cười nơi đáy mắt. Cái này có thể khẳng định tám phần nàng đến từ cùng một nơi với Ôn Nhu , lời nói kinh hãi thế tục , tính tình cũng tương tự nhau.

Đợi chút! Hắn ánh mắt hơi đổi. Hai người sẽ không phải là tỷ muội đi?

“Xin hỏi tôn tính đại danh tiểu huynh đệ?”

Mộ Dung Lợi không giấu diếm, thành thực bẩm báo,“Mộ Dung Lợi.” Dù sao cho cũng không có địa chỉ, hắn không có khả năng tìm được nhà nàng đi, nàng hoàn toàn không cần lo lắng.

Khác họ, xem ra không phải tỷ muội. Diệp Thế Cẩm suy nghĩ, ngoài miệng cười nói:“Tiểu huynh đệ có liên quan tới Mộ Dung thế gia?”

“Ngươi hiểu lầm, ta họ Mộ, tên Dung Lợi, không phải họ kép Mộ Dung.” Nàng có vài phần bất đắc dĩ giải thích.

Hắn kinh ngạc,“Thì ra là thế.” Dung Ly sao? Cũng là dễ nghe.

Mộ Dung Lợi không thể không giải thích rõ ràng hơn một chút.

“Là Dung dễ dàng , Lợi trong ích lợi.”

Từ nhỏ đến lớn có nhiều người hiểu lầm lắm, nàng giải thích mãi thành thói quen, thậm chí có nhiều lần khuyên ba mẹ đổi tên cho nàng, đáng tiếc không được chấp nhận.

Diệp Thế Cẩm dở khóc dở cười,“Tại hạ không có hiểu lầm, nếu tiểu huynh đệ tục danh là phù dung Dung, hoa nhài Ly ngược lại mới không bình thường.”

“.....” Ba mẹ thật sự là quá đáng, không có trách nhiệm gì cả.

“Tiểu huynh đệ sao lại có vẻ mặt ảo não?”

“Ta nhắc lại một lần, tên của ta là hai chữ ‘Dung Lợi’, vô luận nó bình thường hay không bình thường.” Về phần có nghe hiểu hay không thì đó là chuyện của người.

Diệp Thế Cẩm lúc này thực sự kinh ngạc. Nguyên lai, tên thật của nàng là “Dung Lợi”, chứ không phải là “Dung Ly”.

“Ba” một tiếng, Mộ Dung Lợi nâng tay đập lên má phải.

Mắt hần lập tức trừng lớn.

Nàng mở tay phải ra, nhìn kỹ vết máu dưới ánh trăng, cắn răng nói: “Con muỗi chết tiệt!” Cây cối nhiều, muỗi liền nhiều, con muỗi nhiều, nàng cũng rất dễ dàng bị đốt.

“Bên ngoài nhiều muỗi, chúng ta vào phòng nói chuyện đi.” Diệp Thế Cẩm bắt giác mỉm cười. Xem biểu tình nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cứ như có thâm cừu đại hận với con muỗi ý.

Đến khi vào phòng, do có đèn đuốc chiếu sáng nên hần nhìn thấy được nốt muỗi đốt sưng đỏ trên má nàng, hần rốt cục lý giải được duyên cớ vì sao nàng thống hận con muỗi đến vậy.

Hần lấy thuốc mỡ ra thoa giúp nàng, không khỏi có vài phần cảm thán, “Tiểu huynh đệ có làn da thật miễn cảm a.”

“Ta miễn cảm với muỗi.” Mộ Dung Lợi trịnh trọng nói rõ.

Diệp Thế Cẩm cẩn thận giúp nàng bôi cao vào chỗ nổi cục, chỉ khe trượt trên làn da ấy thôi cũng khiến hần hoảng thần. Rất khó hình dung loại cảm giác này, rõ ràng là mới gặp mặt, không hiểu vì sao vô cùng quen thuộc, hơn nữa kim lòng không đau mà nảy sinh thứ tình cảm ngay đến hần cũng thấy xa lạ, tựa như giờ phút này, hần vừa thương tiếc vừa không nỡ, chẳng lẽ đó gọi là nhân duyên đã định?

Nhìn nốt muỗi đốt cuối cùng trên tay được bôi cao, Mộ Dung Lợi không chút nào keo kiệt dâng khuôn mặt tươi cười. “Giỏi a, thuốc cao này thực mát rượi đâu.” Dùng sức ngửi ngửi, nàng tiếp tục nói: “Hơn nữa có mùi hoa mai thật nhiên a.”

“Hả?” Diệp Thế Cẩm không khỏi nhướn mày cười, “Ngửi thấy hương mai?”

“Ngửi thấy a,” Nàng đương nhiên gật đầu, “Ta có một người bạn rất yêu thích mai, chơi với nàng lâu, ta ít nhiều cũng có thể nhận biết vài phần.”

Nghĩ đến bạn tốt, Mộ Dung Lợi tâm tình nhất thời vui đến đáy cốc. Hiện tại, nàng bay đến nơi đất khách quê người, không biết các bạn nàng không thấy nàng đến có đi báo nguy hay không?

Nhìn nàng đột nhiên trở nên buồn bực không vui, Diệp Thế Cẩm thở dài trong lòng, một tay cất đi hộp gấm, một tay kéo ống tay áo của nàng xuống, khẩu khí tự nhiên mang vài phần an ủi, “Đừng nghĩ nhiều, đã đến đây, thì cứ an phận (Vịt : Con vert là : đã đến chi, tắc yên chi), có lẽ tương lai không chừng có thể gặp điều kinh hỷ gì đó chẳng.”

Xuất phát từ nội tâm, hần cũng không muốn vào lúc này nói cho nàng biết chuyện của Ôn Nhu, chuyện Ôn Nhu vì tới gặp bằng hữu mà bỏ Tam đệ rời đi xảy ra cách đây không lâu, vạn nhất các nàng thực sự có quen biết, để nàng biết Ôn Nhu ở Trường An, khó bảo toàn rằng nàng sẽ không lập tức bỏ rơi hần chạy đi “Ngần dặm tìm thân”, hần thật vất vả mới đợi được nàng, vẫn là phòng bệnh còn hơn chữa bệnh.

“Gặp quý kinh hỉ chắc, trước mắt toàn kinh hách.” Mộ Dung Lợi nhin không được mắng mỏ. Không lẽ ông trời đùa nàng, rơi xuống từ độ cao như thế, người nào có bệnh tim chắc chắn chấm dứt sinh mệnh từ lâu rồi, làm gì còn sống mà bắt đầu lại như nàng.

Diệp Thế Cẩm cười nhưng không nói. Chỉ sợ đến lúc đó nàng mừng rỡ như điên, quên hần sạch sẽ thôi.

Trong lúc nhất thời, hai người đều trầm mặc.

Mộ Dung Lợi nhìn nền trên bàn đến thất thần.

Diệp Thế Cẩm cũng không quấy nhiễu nàng, chính là ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn, chậm rãi đem người miêu tả trong lòng.

Từ lúc còn nhỏ, có một thân ảnh mơ hồ ẩn hiện trong mộng, hần không thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng tâm trạng lại vui vẻ vô cùng, nghe không thấy thanh âm, nhưng cõi lòng lại vô cùng yên tĩnh. Người trước mắt hần rất thích hợp với hình bóng trong mộng.

Nhiều năm tìm kiếm, nhiều năm chờ đợi, hôm nay tựa hồ rất đáng giá. Tựa như một phần còn thiếu trong trái tim hắn được lấp đầy, một loại vui sướng khó có thể dùng từ để diễn tả lan tràn trong lòng, lan tràn tới tứ chi.

Không biết qua bao lâu, Mộ Dung Lợi lấy lại tinh thần, uốn éo đầu liền đối mặt với một đôi mắt trầm tĩnh, nàng giật mình trừng mắt hỏi: “Trên mặt ta có hoa sao? Người cứ nhìn thế?”

Diệp Thế Cẩm phát ra một tiếng cười khẽ, nghiêm trang trả lời: “Không có, có da mà thôi.”

“.....”

Đây không phải bảy phần, cũng không phải tám, chín phần, mà là mười phần quá đáng nha. Ánh mắt chiếm tiện nghi lặng lẽ biến mất, hắn cư nhiên còn dám trêu tức nàng? Trên mặt tất nhiên là có da rồi.

Tay nắm thành quyền nện một chút lên mặt bàn, nàng cả giận nói: “Cho người thuận tiện người liền tùy tiện a?”

Nhìn phần quyền của nàng, Diệp Thế Cẩm cảm thấy lo lắng thay “Cái bàn rất cứng.”

“Ta — biết — rồi —” Nàng nói từng chữ từng chữ thoát ra từ hàm răng, mặt cũng vì đau đớn mà nhăn thành một đoàn. Cái bàn này rốt cuộc là làm từ gỗ gì? Còn cứng hơn cả đá cẩm thạch, đau chết nàng!

Diệp Thế Cẩm vừa đau lòng vừa buồn cười, vươn tay kéo bàn tay nàng, vừa bóp vừa xoa: “Quá xúc động cũng không phải là chuyện tốt, thực dễ dàng tổn thương đến bản thân.”

“Là người chọc ta!” Nàng cắn răng nhắc nhở hắn.

“Hảo, là ta, ta sai rồi.” Diệp Thế Cẩm tư thế giảm xuống phi thường thấp, vì muốn hồng nhan cười, có phải ăn nói khép nép hắn cũng cam chịu.

“Đại ca, người sờ tay ta?” Mộ Dung Lợi một phen rút tay về, thu về trong tay áo, dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm hoa mỹ nam trước mắt.

Khuôn mặt rất đẹp.

Nhưng vì sao lại là Gay? Nàng không muốn kết giao làm tỷ muội a. Có tình tỷ muội như vậy, nàng chẳng phải là mỗi ngày đều nội thương sao?

“Tại hạ vô tâm, tiểu huynh đệ không cần đề phòng như vậy.” Chính là nhất thời hoảng thần, tay liền sờ soạng đi lên theo cánh tay của nàng, quả thật là hắn thất thố rồi.

Mộ Dung Lợi theo dõi hắn, nghĩ rằng, như thế nào có thể không đề phòng đâu? Ta đối với người rất fella, ta thích người, mà người lại chỉ thích nam nhân, ta đây không phải tự gây nghiệt tự chịu sao?

“Sắc trời đã trở thế này, không bằng tiểu huynh đệ đêm nay liền ở lại qua đêm chỗ này đi, ngày mai ta phái người đưa người về nhà.”

Mộ Dung Lợi ngẫm lại tình cảnh của mình, cho nên không có cự tuyệt, “Vậy đa tạ.” Do dự xong, nàng vẫn là lên tiếng hỏi, “Còn không có thỉnh giáo công tử nên xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ Diệp Thế Cẩm.”

“Kia xin hỏi Diệp công tử, ta đêm nay ở phòng nào?” Nàng tận lực mềm mại, khẩu khí dịu đi nhiều, muốn thu lại nhanh vuốt.

“Tiểu huynh đệ người tới là khách, đêm nay liền ủy khuất ngủ ở phòng ngủ đi.”

“Vậy còn người?”

“Tại hạ có thể ngủ ở thư phòng,” Dừng lại, hắn tựa tiểu phi tiểu liếc nàng một cái, “Đương nhiên, nếu tiểu huynh đệ không ngại thì —”

“Ta ngại, phi thường ngại.” Mộ Dung Lợi quả quyết chặn đứng lời hắn, cự tuyệt đón nhận dụ hoặc. Cùng giường với hoa mỹ nam thật sự là dụ hoặc thiên đại, nhưng hoa mỹ nam là Gay, thật khiến người ta mất hết can đảm.

Cuối cùng, chờ khi Mộ Dung Lợi một chân rảo bước tiến vào phòng ngủ của hắn, Diệp Thế Cẩm thấp giọng bổ sung một câu, “Nếu tiểu huynh đệ ban đêm sợ hãi, ta ngay tại cách vách, cam đoan có thể bay sang.”

Mộ Dung Lợi dưới chân lão đảo thiếu chút nữa trực tiếp nhào vào phòng đi, sau đó nàng dùng tiếng đóng cửa lực mạnh phi thường lớn làm câu trả lời – mơ tưởng hảo huyền đi!

Diệp Thế Cẩm đứng tại chỗ một hồi, cúi đầu nở nụ cười, sau đó xoay người đi về thư phòng.

Vào thư phòng, hoàn toàn không buồn ngủ, hắn đơn giản đến trước bàn đề bút vẽ tranh.

Có vài bông hoa mai nở rộ, đều tràn ngập sắc thái vui sướng, một loại chờ mong mãnh liệt, một loại ngôn ngữ không biết nói thế nào.

Dùng bút, cầm bức tranh lên ngắm, vẽ mặt của hắn thần nhiên, khóe miệng cầm một chút nhếch nhếch cơ hồ nhìn không tới cười. Đốt lò sưởi, nhìn hoa mai nở rộ biến mất trong ngọn lửa.

Hắn yêu mai, hỉ mai, vẽ mai, lại không muốn mai rơi vào trong tay người thế tục, cho nên hắn vẽ mai xong đều cho nó quay về hư vô.

Hôm nay và ngày trước, mai phú luôn luôn là những tâm sự mà hắn không thể nói ra, chúng đều tràn đầy mong đợi đại diện cho hắn, thiếu chúng, liền giống như phong tỏa tâm sự trong lòng.

Đứng bên cửa sổ, một hồi nhìn trăng sáng phía xa xa, hắn cởi áo khoác đến ngủ trên tháp.

Rất dễ dàng liền tiến vào mộng đẹp, cước bộ nhẹ nhàng đi vào một rừng mai nở rộ, nhiều đóa mai nở ở đầu cành lực ngạt tựa hồ cảm nhận được sung sướng của hắn, cho nên nhẹ lay động trong gió.

Trong sương mù mỏng manh một góc váy cứ ẩn hiện, tiên tư ngọc dung xinh đẹp cao vút.

Hắn cười cười đến gần nàng, trong ánh mắt nàng ngượng ngùng chậm rãi cởi vãn thường của nàng, lộ ra da thịt như ngọc cùng dáng người yêu kiều, hai người chậm rãi đổ nằm dưới tán cây hoa mai.....

Đêm đó, sau khi Mộ Dung Lợi lăn qua lộn lại thật vất vả mới đi ngủ, trong giấc mộng của nàng lại hiện ra một mảnh vườn toàn hoa mai nở rộ.

2. Chương 2

áng sớm, Mộ Dung Lợi một đầu mồ hôi lạnh từ trong mộng tỉnh lại, trợn mắt nhìn đỉnh giường mang phong cách cổ xưa, sa trường tinh xảo mà giản đơn, tim đập mạnh và loạn nhịp một lát, rồi sau đó rốt cục nhớ ra hết thấy.

Nàng có chút thất bại hai tay ôm đầu rên rĩ.

Sau khi xuyên không liền gặp một giấc mơ quái dị làm cho người ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đây là biểu thị tương lai nàng gặp phải thập phần thảm đạm?

Diệp Thế Cẩm tiêu sái không một tiếng động bước vào phòng, liếc mắt một cái liền nhìn đến người nằm bên trong đang ôm chăn lẩn qua lẩn lại, không ngừng nhắc đi nhắc lại không có thiên lý linh tinh gì đó, hắn không khỏi bật cười. Nàng rốt cuộc đang làm cái gì? Lạ giường sao(Câu này em chém , convert là “ lại giường sao”)?

“Tiểu huynh đệ.”

Thanh âm vừa vang lên, Mộ Dung Lợi giống như bị người điểm huyết phút chốc cứng đờ, sau một đạo thanh âm thanh thúy mang theo tức giận bay ra, “Người vào bằng cách nào?” Nàng rõ ràng có cài chốt cửa nha.

Hắn hờ hững trả lời, “Tự nhiên là dùng chân đi vào.”

Mộ Dung Lợi nhin không được hít sâu, “Nếu đem phòng ngủ tặng cho ta ở, vậy thì nên tôn trọng ta, ta chưa cho phép người vào, thực thất lễ, Diệp công tử!” Ba chữ cuối cùng , nàng cơ hồ là bật ra từ kẽ răng.

Diệp Thế Cẩm không cho là đúng cười đáp: “Ta cùng với tiểu huynh đệ đều là nam nhân, có gì mà không được.”

Vấn đề rất lớn, người nếu là Gay, ta mới đến, còn phải dựa vào này thân phận giả nam nhân nhờ người che chở, tạm thời còn không thể vạch trần tây dương kính. Vạn nhất bị phát hiện giới tính, sự tình liền phiền toái.

Tâm tư dạo qua một vòng, Mộ Dung Lợi cúi đầu nhìn trung y đơn bạc trên người, không thể không nhìn thẳng vào nguy cơ sắp sáng tỏ trước mắt, ôm chặt chắn trước ngực, nàng kiệt lực trấn định lên tiếng: “Tuy rằng như thế, nhưng ta thật sự không quen, Diệp công tử vẫn là trước đi ra ngoài, đợi ta rửa mặt chải đầu xong sẽ đi tìm người.”

Hắn đương nhiên biết nàng lo sợ điều gì, việc này hắn cũng không nóng lòng vạch trần, mỹ nhân mặc nam trang cũng rất có phong tình, hơn nữa hành tung giữa hai nam nhân ít kiêng kỵ hơn là nam nhân với nữ nhân. Quan trọng là hắn không thể giống Tam đệ lúc trước, vô liêm sỉ một mực dính lấy người ta.

“Ta đây ra ngoài chờ tiểu huynh đệ.”

“Hảo, hảo.” Mộ Dung Lợi ước gì hắn lập tức biến mất, lúc này chỉ cần hắn đứng bên cạnh xốc màn lên, giới tính của nàng tức khắc bị lộ.

Diệp Thế Cẩm vừa đi ra, nàng liền bay nhanh đứng lên khỏi giường, vì quá gấp mà còn đụng phải cái giường. Sau đó tìm lược chải qua loa buộc tóc thành đuôi ngựa, còn cắm thêm một cây trâm ngọc.

Xuyên không còn đưa quần áo trang bị, Mộ Dung Lợi cảm thấy hệ thống xuyên không này phục vụ rất chu đáo.

Cuối cùng, nhìn chiếc gương đồng giả làm mặt quỷ, nàng sửa sang lại vạt áo, bước ra khỏi phòng ngủ.

Vừa đi ra liền nhìn đến mỹ nam thanh tú động tác tao nhã pha trà.

Mỗi động tác đều phong tình dễ nhìn, không ngờ lại là nam nhân, nàng lại một lần nữa bóp cổ tay.

“Tiểu huynh đệ lại đây cùng nhau uống chén trà.”

“Sáng tinh mơ rời giường, người liền lấy một ly trà xanh ra tiếp khách?” Trà có giải quyết cái đói được không, đại ca.

“Trà có thể thanh tâm minh mục (Tâm tình bình tĩnh , tâm minh mẫn).” Giống nhau không có nghe thấy ý tứ của nàng, Diệp Thế Cẩm chỉ ra ưu điểm của trà.

“Người quả thật cần thanh tâm minh mục.” Mộ Dung Lợi lại nói ý. Lại một tên Lương Sơn Bá ngốc nghếch!

Diệp Thế Cẩm thản nhiên quét nàng liếc mắt một cái, nhợt nhạt cười, “Tiểu huynh đệ thật sự là nhất ngữ trung (một câu trong đích).” Hắn chẳng những cần thanh tâm minh mục, khẩn cấp nhất chính là hạ hỏa.

Hắn một người thanh tâm quả dục (tâm trong sáng) về nhà, người nhà và bằng hữu đều nói hắn sẽ xuất gia làm tăng nhân, thế nhưng bởi vì nàng ở tại cách vách mà làm một đêm mộng xuân, sáng sớm sau khi đi tắm nước lạnh, liền ăn no khổ trà tĩnh tâm. Vừa rồi là do nàng cứ vù vù ngủ nhiều, hắn mới đi vào nhiễu nàng.

Vốn ý nàng là chế nhạo hắn, kết quả hắn hào phóng thừa nhận, Mộ Dung Lợi không còn gì chống đỡ, nàng mất mặt, có chút hậm hực đi qua ngồi xuống.

Diệp Thế Cẩm rót tách trà đưa nàng : “Uống chén trà này, tự nhiên có người đưa thứ tiểu huynh đệ cần đến.”

Nàng hồ nghi tiếp nhận trà. Thực sự? Giả? Uống trà còn có người đưa thức ăn tiến vào? Nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định tin tưởng người khác, nàng ngửa cổ uống trà.

Vị đắng lập tức lan tràn trong miệng, nàng cau mày trừng chén trà trong tay, rồi đi trừng người rót trà ình, lấy ánh mắt chất vấn: Người xác định đó là trà, không phải nước Hoàng Liên?

“Hương vị thế nào? Có phải giữa cái đắng có chút ngọt?” Diệp Thế Cẩm mỉm cười hỏi.

“.....” Ngọt cái đầu quỷ nhà người, đắng chết ta!

Thấy nàng muốn nổi giận nhưng lại ản ản, tâm tình của hắn nhất thời vô cùng tốt.

Đang lúc Mộ Dung Lợi muốn đập mặt bàn, đột nhiên có người lặng yên không tiếng động tiến vào, cầm hộp thức ăn để lên bàn rồi lại không tiếng động lui ra.

Nàng nhất thời tròn tròn mắt, nhìn Diệp Thế Cẩm xem, lại nhìn hướng người kia vừa rời đi, mồ hôi lạnh xông ra từ sau cổ.

Thời đại có võ công thật là khủng khiếp! Nhất là đối với một người không võ công như nàng, chỗ này rất nguy hiểm, chủ nhân nguy hiểm, hạ nhân nguy hiểm, tóm lại toàn bộ đều nguy hiểm.

Làm như không thấy vẻ mặt nàng biến đổi liên tục, Diệp Thế Cẩm mở miệng, “Người không phải đói bụng ư, nhanh ăn đi.”

Cần nhắc một chút, Mộ Dung Lợi cảm thấy vấn đề no bụng mới là quan trọng trước mắt, cho nên quyết định trước ăn no rồi mới nói sau.

Nàng trước đây vốn là xuyên không, rồi sau đó bị vây trong một mảnh hoa mai một đêm, làn sương trắng mỏng manh bay chung quanh, dường như mỗi một đoá hoa mai nở rộ đều mở miệng chờ cắn nuốt nàng, cảm giác ấy thật sự làm cho người ta không rét mà run.

E ngại gật đầu, nàng cảm giác đói khát mười phần, lúc này dù toàn đầu ngưi quay , nàng cũng sẽ gặm sạch.

Thấy tốc độ nàng hạ đầu làm người ta không kịp nhìn, hần chỉ có thể dùng gió cuốn mây tan, ngoan thôn hổ yết(Kiểu như Ăn như rồng cuốn) để hình dung.

“Khẩu vị của ngươi thật tốt.” Diệp Thế Cẩm vẫn giữ im lặng quan sát cảm thán tự đáy lòng. Nàng ngay cả phần thức ăn của hần cũng giải quyết sạch, thật là không có dáng điệu của một cô nương gì hết.

Ăn no, Mộ Dung Lợi không hề xấu hổ nói:“Có thể ăn chính là phúc, có thể ăn đại biểu lòng ta vô lo lắng, thân thể khỏe mạnh, khỏe mạnh của ta chính là hiếu thuận tốt nhất đối với cha mẹ, cho nên ăn uống tốt là đúng.”

Hần bật cười, gật đầu, “Nói có lý, thụ giáo(tiếp thu điều vừa được học).”

“Đúng rồi, Diệp Thế Cẩm, nơi này là chỗ nào?” Nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, nàng liền gọi thẳng tên hần.

Hần cũng không để ý, “Nơi này là Phú Quý sơn trang, ta là nhị thiếu gia sơn trang.” Dừng đầu, hần nhìn nàng, làm như vô tâm hỏi:“Tiểu huynh đệ hoàn toàn không biết gì về nơi này sao?”

Nàng đương nhiên đáp, “Không biết a.” Nàng giơ tay chỉ chỉ lên trời, “Người cũng nhìn thấy ta là từ trên rơi xuống, ta là mặc danh kỳ diệu xuất hiện như vậy, người nghĩ ta hiểu biết bao nhiêu với thế giới này của các người.” Nếu không phải trương phá ký thi (???) , nàng còn muốn hỏi xem đây là triều đại nào a.

“Muốn ta thuyết minh đại khái một chút cho người sao?” Hần tao nhã hữu lễ hỏi.

“Vậy thì quá tốt.” Mộ Dung Lợi nhất thời không nghĩ đến hần tại sao không nghĩ ngờ về phương thức nàng xuất hiện, thậm chí không hiểu kỳ về nơi nàng từng ở trước đây. Sau này nhớ lại, nàng mới hiểu được nam nhân này có bao nhiêu phúc hắc!

Diệp Thế Cẩm thanh âm ôn nhuận lộ ra một cổ độc hữu thanh lãnh, nghe vào trong tai giống như gió mát sơn tuyền. Cho nên, nghe hần chậm rãi giới thiệu Đại Đường phong thổ nhân tình, Mộ Dung Lợi cảm thấy đây chính là một loại hưởng thụ, hơn nữa hần còn là một cực phẩm soái ca, quả thực là hưởng thụ trong hưởng thụ.

Giấu giếm thanh sắc đảo qua biểu tình thềm nhỏ dãi của nàng, Diệp Thế Cẩm âm thầm buồn cười trong lòng, lại không có nửa điểm không hòa giận. Thêm nhỏ dãi sắc đẹp của hần không phải chuyện xấu, mà còn dễ dàng hơn ột số chuyện, chung quy so với Ôn Nhu tham luyến nữ sắc , nàng còn dễ dàng đối phó hơn.

Trước khi đánh thức nàng, hần đã phân phó từ trên xuống dưới bên trong trang phải kín miệng về chuyện liên quan tới Ôn Nhu, khi nào hần đạt được mục đích mới nói cho nàng biết .

“Đi thôi, trước mang người đi thăm Tẩy Mặc Các ta ở” Nói nửa ngày, hắn quyết định mang nàng ra bên ngoài đi dạo quanh Mai Lâm một chút, nếu không cô nam quả nữ, trong đầu hắn ngẫu nhiên lại hiện lên một đoạn ngắn giấc mộng xuân, hại hắn cơ hồ cầm giữ không được muốn gục ngã.

Vì ngày hôm qua rơi xuống đang là buổi tối, nàng lại nhất thời không quan tâm tới xung quanh, hiện tại ban ngày đi ra ngoài vừa thấy, Mộ Dung Lợi trên mặt lập tức trắng bệch.

Mai Lâm! Một mảng lớn Mai Lâm!

Tối hôm qua một mảnh Mai Lâm trong mộng kia cùng cảnh trước mắt kỳ dị này hòa hợp thành một thể, nàng cơ hồ phân không rõ cảnh trong mơ với cảnh thật nữa .

“Làm sao vậy?”

“Thật sự là gặp quỷ!” Đối với câu hỏi của hắn , nàng mắt diếc tai ngơ, thì thào tự nói, “Như thế nào lại giống Mai Lâm trong mộng tối hôm qua như vậy?”

Diệp Thế Cẩm nghe vậy liền nhú mi. Mai Lâm?

Đêm qua trong mộng hắn mơ thấy trên một phiến hoa mai , hắn ăn nàng sạch sẽ, chẳng lẽ nàng cũng mơ giống như vậy?

Không, không đúng, nếu đúng thì mặt nàng hẳn là đỏ lên chứ không phải trắng bệch.....

“Người mơ thấy cái gì?”

Tựa như đột nhiên hoàn hồn , Mộ Dung Lợi quay đầu nhìn hắn nói: “Người có tin hoa mai ăn thịt người không?” Không đợi hắn trả lời, nàng lại tiếp tục nói: “Ta thấy hoa mai thật lớn trong mộng, một mảnh sương trắng bao phủ quanh nó, rõ ràng hoa nở đẹp như vậy, nhưng ta có cảm giác chúng muốn cắn nuốt ta, hơn nữa lúc đó ta không thể dời đi được.”

Giống như bị người khác vạch trần tâm sự, bên tai Diệp Thế Cẩm nóng bừng, trên mặt cũng có chút hồng hồng, hắn mất tự nhiên nắm tay che ở bên môi , dẫn theo vài phần giải thích né tránh, “Một giấc mộng mà thôi, có khả năng liên quan đến nơi người rơi xuống là Mai Lâm, đừng để ở trong lòng.”

Mộ Dung Lợi không nghi ngờ hắn, nhân tiện lên tiếng: “Cũng đúng, nghĩ như vậy quả nhiên tốt hơn nhiều.”

“Đi thôi, ta mang người đến Mai Lâm đi dạo.”

“Thời điểm hoa mai nở, nơi này nhất định rất đẹp.” Nàng vừa đi dạo trong Mai Lâm, vừa cảm thán.

Ánh mắt Diệp Thế Cẩm bắt đầu dịu dàng, đưa tay sờ một cành mai, giống như có thể nghe thấy nhịp đập của cây. Hắn vốn yêu thích hoa mai từ nhỏ, thích nhất là lục ngọc mai. Vì thế, liền sai người trồng mai tại nơi hắn ở, mỗi khi có bông tuyết trắng xóa, hoặc bước chậm trong Mai Lâm, hoặc dựa vào cửa sổ thưởng thức mai, luôn luôn ôm ấp những tình cảm khác nhau.

Chậc!

Mộ Dung Lợi nhìn thẳng mắt. Hắn trời sinh gương mặt mang theo vài phần thanh lãnh (trong trẻo và lạnh lùng), một nét ôn nhu dịu dàng này cũng đủ sức giết người, đánh thẳng vào trái tim nàng, lúc này nàng đã quyết định cho dù hắn bị cong, cũng muốn uốn cho hắn thành thẳng. (Chị nghĩ anh bị gay nên muốn uốn lại cho thẳng)

Chờ Diệp Thế Cẩm hoàn hồn thu lại hướng nhìn, ý cười đã tràn đầy khóe mắt. Bộ dáng nàng si mê thật đáng yêu! Hắn nhìn không được gờ tay nhéo cái mũi thẳng khéo léo của nàng, cười nói: “Nhìn cái gì mà nhìn đến choáng váng thế này.”

“Diệp Thế Cẩm, người rất đáng nhìn.” Người nếu không thích nam nhân thì lại càng tốt.

“Thích nhìn?”

“n.” Nàng dùng sức gật đầu, đồng thời lấy lưng tay xoa xoa nước miếng tàng hình.

“Vậy nhìn đi.” Hắn tiến đến nói nhỏ bên tai nàng, mang theo một chút hương hoa mai xẹt qua.

Bị hấn đột nhiên vô cùng thân thiết, Mộ Dung Lợi cơ hồ muốn nhắm mắt chờ hấn hôn, nhưng lý trí còn sót lại nhắc nhở nàng nơi này là thời cổ đại bảo thủ, mặc dù là triều Đường tiến bộ nhất, cũng không tiến bộ đến cái trình độ này.

Diệp Thế Cẩm thiếu chút nữa không khống chế được mà hôn nàng, hai phiến môi đỏ mọng gần trong gang tấc kia như cây thuốc phiện khiến người ta muốn phạm tội, câu dẫn hấn mất hồn.

Mạnh mẽ bình tâm, xoay người nhìn về phía xa, che giấu những xao động trong lòng, “Chúng ta sang bên kia một lát.”

“Được.” Mộ Dung Lợi khó nén thất vọng. Gánh nặng bẽ cong thành thẳng còn xa a.

Diệp Thế Cẩm cước bộ dần dần đi xuống dưới, cuối cùng đứng ở một gốc cây mai to nhưng không kém phần duyên dáng, ánh mắt không tự chủ được dừng ở phiến đất trống dưới tàng cây.

Giác mộng trong trí nhớ rõ ràng như vậy, thậm chí nhiệt độ từ da thịt nàng vẫn còn dư vị ấm áp ở đầu ngón tay hấn. Hấn tinh tường nhớ rõ hương vị mất hồn khi hai người hợp thành một thể.....

Mộ Dung Lợi đi theo hấn dừng lại cước bộ, theo ánh mắt của hấn nhìn gốc cây mai, nhìn một hồi mà vẫn không hiểu ra điều gì.

Cây mai này có ý nghĩa đặc biệt gì sao? Vì sao nàng nhìn không ra nó có chỗ nào đáng giá để si mê như thế?

“Diệp công tử, người đang nhìn cái gì?”

Thanh âm của nàng vang lên bên cạnh kéo Diệp Thế Cẩm đang miên man bất định trở về thế giới thực, hấn âm thầm nắm hạ quyền, khi quay đầu nhìn nàng cũng là lúc hấn lấy lại phong độ.

“Không có gì, nghĩ đến một việc thôi.” Nói xong, hấn thật sâu nhìn nàng.

Mộ Dung Lợi không hề phát giác buột miệng hỏi, “Là chuyện gì?” làm người mê mẩn như vậy.

Hấn mỉm cười, vươn tay khẽ vuốt một bông mai gần đó, ý tứ nói :“Về sau sẽ nói cho người.”

“Được.” Nàng thực thức thời không có truy vấn tới tận cùng vấn đề.

“Đúng rồi, cái này cho người đeo.” Nhìn hấn đưa qua một cái túi hương, Mộ Dung Lợi chưa vội tiếp nhận mà là khó hiểu nhìn hấn.

“Sao vậy?” Thấy nàng bất động, Diệp Thế Cẩm đơn giản tự mình động thủ buộc ở bên hông cho nàng, túi hương đậm yên sắc phối hợp quần áo tối màu trên người nàng, không đậm không nhạt, vô cùng thích hợp.

Nhìn hoa mỹ nam tự nhiên có hành động vô cùng thân thiết, Mộ Dung Lợi nhin không được nháy mắt vài cái.

“Cái này để phòng muỗi thôi, túi hương này có hương liệu do ta tìm người phối chế, có thể tránh muỗi, hơn nữa mùi cũng nhẹ, người hấn là sẽ thích nó.”

“Vây..... Cám ơn.” Nàng thấy kỳ lạ trong lòng, nhưng lại nghĩ không ra có chỗ nào không đúng.

Diệp Thế Cẩm thắt nút dây buộc cho nàng, rồi nâng mâu nhìn nàng nhẹ nhàng cười, “Đừng khách khí với ta, người từ trên trời rơi xuống, mà ta có thể đón được người từ trên trời rơi, đây đều là duyên phận.”

Ngàn năm có một!

Đột nhiên, Mộ Dung Lợi nghĩ ra một việc, nai con trong lòng lập tức vui vẻ nhảy loạn – nếu thành công bẻ thẳng hấn, hấn quả thật là nam nhân chất lượng phi thường tốt a.

Đúng rồi! Mộ Dung Lợi bỗng nghĩ ra có chỗ không đúng.

Nàng hiện tại là nữ giả nam, mà nam nhân trước mắt này lại sẵn sóc tỉ mỉ với một nam nhân như thế, tựa như trời đất nóng quay cuồng, vừa xoay đầu đã gặp một trận mưa tâm tã khiến tâm nàng nhất thời thấu lạnh.

Hấn cong hoàn toàn như thế, nàng có thể bẻ thẳng không?

Sau khi đi ra từ Mai Lâm, Diệp Thế Cẩm liền phát hiện tâm tình Mộ Dung Lợi tựa hồ rất không vui. Hắn nghĩ nàng là tưởng nhớ về gia hương, muốn khuyên giải an ủi nhưng lại cảm thấy nói cái gì cũng không thể chân chính trấn an lòng của nàng, cho nên chỉ đơn giản là cái gì cũng không nói, im lặng đi bên cạnh nàng.

Mà Mộ Dung Lợi nhìn đến kiến trúc sân nhà ngoài Mai Lâm cùng các phó dịch tỷ nữ, tâm tư dần dần bị dời đi sự chú ý, không còn luẩn quẩn trong vấn đề bề thẳng nữa.

Mai Lâm kia quả nhiên ba tầng lầu các tinh xảo không khác gì chốn đào nguyên cho ẩn sĩ tị thế (đi ở ẩn, tránh sự đời), mà Mai Lâm này quả nhiên cảm tú phồn hoa giống như trần thế hỗn loạn.(=.=, chỗ này tự dưng văn kém quá =[[)

Phú Quý sơn trang danh phù kỳ thực, khắp nơi đều lộ ra đại khí phú quý, nhưng đại khí này lại không phải chỉ là có thể đạt tới tráng lệ đơn giản, mà là từ trong ra ngoài đều lộ ra xa hoa phú quý mới chân chính là nhà đại phú, điều này làm cho Mộ Dung Lợi cực kỳ cảm thán trong lòng.

“Người nói còn có phía sau núi?” Về mặt nàng kinh hãi.

Diệp Thế Cẩm mỉm cười gật đầu, “Muốn đi xem không?”

Nàng do dự một chút.

“Làm sao vậy?” Hắn có chút khó hiểu. Nàng rõ ràng rất hưng phấn, hẳn là muốn đi mới đúng.

“Đi nửa ngày rồi, ta mệt mỏi a.” Mộ Dung Lợi hiếm khi lộ ra chút nữ nhi gia ngại ngùng. Giày cổ đại đi quả thật không quen tý nào.

Ra là sơ suất của hắn. Diệp Thế Cẩm không khỏi bật cười. “Đi nửa ngày rồi, người nhất định đã khát, chúng ta tới ngồi ở cái đình trước mặt đi.”

“Được.” Nàng vui vẻ gật đầu.

Vị trí của đình bát giác này thực thanh tĩnh, bước vào bên trong, Mộ Dung Lợi mới phát hiện có huyền cơ khác.

Diệp Thế Cẩm ẩn nhẹ lên một cây cột, bên dưới bàn đá liền bắn ra một tầng ám các, bên trong là trà bánh câu toàn (đầy đủ).

Mộ Dung Lợi sợ hãi than, “Thực biết hưởng thụ a.”

Hắn lấy khay, lại lấy ra một bộ tách bằng sứ màu trắng, cuối cùng, lấy trong ám các lấy ra tiểu thán lô (lô là bếp =.=) để nấu nước.

Nàng há mồm ngây ngốc nhìn. Cái bàn đá này rốt cuộc còn có bao nhiêu cơ quan bí mật? Trí tuệ của người cổ đại thật sự không thể xem thường nha.

“Không phải mệt mỏi sao? Ngồi đi, ta pha trà cho người uống.”

Mộ Dung Lợi bắt đầu hoang mang. Nam nhân hiền tuệ thực đức như vậy, rốt cuộc là công hay thụ đây (Ai đọc đam mỹ rồi thì biết ha, ai chưa đọc thì Vịt giải thích sơ sơ, công – thụ là từ dành cho 2 người con trai yêu nhau, công tức là “chồng”, thụ tức là “vợ”, chị nghĩ anh là gay nhưng không biết anh sẽ là “chồng” hay “vợ””? Ai, mặc kệ là công hay thụ, tóm lại vẫn là một tổn thất lớn cho nữ giới.

Hương trà theo động tác của Diệp Thế Cẩm mà chậm rãi tản ra, tại lương đình bát giác yên tĩnh, lại xuất hiện một nam tử thanh lãnh tuấn đạt quả thực không khác gì tiên, vừa tao nhã, vừa thanh cao.

Ánh mắt Mộ Dung Lợi thủy chung không rời khỏi hắn, gắt gao theo dõi nhất cử nhất động của hắn, chỉ cảm thấy một lòng say ngã vào lưới tình hắn vô hình phát ra.

“Uống đi.” Hắn đem nước trà xanh vừa pha xong đưa tới tay nàng.

Nàng cuộn cuộn độn độn đưa lên miệng.

Bỗng có bàn tay đứng lúc che lại miệng chén, lại làm ôi của nàng không cẩn thận chạm vào ngón tay hắn.

Một cổ cảm giác tê dại xông thẳng vào ngực Diệp Thế Cẩm, mâu quang hắt chợt u ám, cười nói :“Cẩn thận nóng.”

Mộ Dung Lợi vươn tay xoa mặt, cúi đầu đáp lại,“Được.”

Diệp Thế Cẩm cười, nhin không được duỗi tay sờ má nàng,“Ta dễ nhìn như vậy sao?”

Nàng không chút do dự gật đầu,“Rất đẹp.”

Tiếp theo chỉ trong tích tắc, cảm của nàng bị hắt nâng lên, một đôi con ngươi chứa ý cười thản nhiên lọt vào tầm nhìn của nàng, Mộ Dung Lợi kinh ngạc nhìn hắt nghiêng người lại gần mà không biết phản ứng như thế nào.

Rồi môi nàng có cảm giác ấm ấm, người nhẹ bẫng, cả thân mình rơi vào trong lòng hắt, nhiệt độ trên môi tăng lên cũng là lúc tay hắt xâm nhập vạt áo của nàng.

Mộ Dung Lợi trong đầu đã sớm biến thành một mảnh trống, chỉ có thể theo bản năng dây dưa môi quyến môi với hắt.

Diệp Thế Cẩm hơi thở càng ngày càng bất ổn, cảm giác được người trong lòng dụ ngoạn, hắt quả thực muốn ngay tại nơi này ăn nàng. Nhưng tay hắt cuối cùng lại lưu luyến ở nơi đầy đà của nàng, không đi xuống thêm chút nữa.

Bọn họ hôn nhau thẳng đến khi cả hai đều thở hổn hển vù vù mới quyến luyến chấm dứt, trán áp sát vào nhau, có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở hỗn loạn.

Không biết từ khi nào,tay Mộ Dung Lợi đã vòng quanh gáy Diệp Thế Cẩm , lưng của nàng để ở bên cạnh bàn đá, cả người lấy một loại tư thái cực phóng đảng ngồi trên đùi hắt, thậm chí tinh tường cảm giác được nhu cầu mãnh liệt của hắt để giữa hai chân nàng.

Về vấn đề thẳng cong, lúc này nàng thực đã có đáp án chính xác, bàn tay to lưu luyến cái bánh bao trước ngực nàng đã chứng minh hết thấy.

“Hết khát chưa?” Thanh âm của hắt khàn khàn mang nồng đậm sắc dục, còn lộ ra một chút trêu tức không thể bỏ qua.

Mộ Dung Lợi cúi môi dưới, ác ý cọ xuống hạ thân của hắt, vừa lòng nghe thấy hắt hít một ngụm khí lạnh, cúi đầu cười nói:“Là người khát nước rồi?”

Diệp Thế Cẩm dùng sức ép chặt thắt lưng của nàng, đè chặt ở đằng trước, cắn răng nói:“Đừng đùa với lửa.” Hắt đã sắp không áp chế nổi dục vọng dâng trào, mà nơi này không phải địa phương tốt, thời cơ cũng không đúng lúc.

Mộ Dung Lợi ngửa đầu, tay buộc chặt sau gáy hắt, gần sát vào hắt, dán tại môi hắt nói:“Là ta đùa sao?” Rõ ràng là hắt bốc nhào qua nhà.

Hắt nhất thời nghẹn lời. Hắt quả thật không khống chế được, từ lúc bắt đầu gặp nàng, hắt liền thường xuyên mất đi lý trí, sâu trong tâm linh đối với nàng có một loại khát vọng mãnh liệt hắt không thể lý giải.

Rút tay ra khỏi vạt áo của nàng, hai tay chặt chẽ ôm bên hông, không cho nàng có khả năng tác quái, đẩy lòng thở dài, hắt mang theo vài phần chấp nhận nói:“Là ta nhất thời khó kìm lòng nổi, nàng đừng giận ta.”

“Ta không giận.” Mộ Dung Lợi thành thực trả lời nàng thích thân cận với hắt như vậy.

Diệp Thế Cẩm nghe xong đáp án của nàng liền cúi đầu bật cười, hôn lên môi nàng một cái, thay đổi tư thế đem nàng ôm ngang trước ngực, cọ cảm vào gáy nàng nói:“Ngao ngoan ngồi yên.”

“n.” Nàng cũng hiểu được đạo lý chơi với lửa có ngày chết cháy, tuy rằng nàng thích cảm giác gần gũi cùng hắt, nhưng dù sao ở nơi này, nàng vẫn là có rất nhiều cố kỵ.

Gió từ xa xa thổi tới, xẹt qua lương đình, nhiệt khí của tiểu thán lộ thổi qua mặt, mang đến mấy phần dịu dàng triền miên.

Rốt cục, Diệp Thế Cẩm cũng bình ổn được dự vọng xao động, thả thiên hạ trong lòng về vị trí cũ, vòng tay đột nhiên mất đi độ ấm khiến hắn nháy mắt có chút mất mát.

“Ta pha trà thêm một lần nữa cho nàng.”

“Được.” Mộ Dung Lợi nửa dựa vào bàn đá nhìn hắn làm.

Hắn cười yếu ớt, thuần thục tào nhả pha trà.

“Diệp Thế Cẩm.”

“Người biết ta là nữ nhân khi nào?”

“Tôi hôm qua khi đón được nàng.”

Mộ Dung Lợi rốt cục hiểu được cảm giác kỳ lạ của mình từ lúc đo là từ đâu đến. Hắn thế nhưng đã nhìn thấu giới tính của nàng, khó trách cử chỉ khiến người ta suy nghĩ linh tinh như vậy.

Diệp Thế Cẩm đem trà đưa tới trước mặt nàng, hỏi: “Đang nghĩ gì?”

“Ký thi.” Nàng trả lời theo trực giác, sau đó nhắm mắt, yên lặng cảm chén trà.

“Nàng tin nó sao?”

“Vốn ta không tin ” Nhưng sự thật lại làm cho nàng không thể không tin. Nàng xuyên qua không gian đến đây, mà ký thi kia cũng tái hiện vô căn cứ.

Nàng nói không nhưng hắn hiểu và cũng biết tâm tình nàng hiện tại nhất định rất phức tạp. Nghĩ vậy, hắn không tiếp tục nói thêm, để nàng có thể lắng đọng tự hỏi.

Mộ Dung Lợi nâng mắt liếc hắn một cái. Hắn thật là người số mệnh định cho nàng à? Có thể còn người khác hay không?

“Nhị đệ hưng trí tốt a.”

Thanh âm nam tử réo rắt bỗng vang lên từ đằng trước, Mộ Dung Lợi cả kinh ngẩng đầu.

Hoa mã nam!

Khi nhìn thấy người mới xuất hiện, ánh mắt nàng bắn ra quang mang nhiệt liệt.

Thấy tình hình này, Diệp Thế Cẩm lập tức nhăn mày. Nàng dám đứng núi này trông núi nọ như thế sao?

Lại liên tưởng đến Ôn Nhu có sở thích cổ quái, mày của hắn không khỏi càng nhăn càng chặt.

“Đại ca.” Diệp Thế Cẩm đứng dậy đón chào.

“Nhị đệ ,vị bằng hữu này ta trước kia sao chưa từng thấy qua?” Diệp đại công tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mộ Dung Lợi.

Diệp Thế Cẩm âm thầm cho đại ca nhà mình một cái mắt lạnh. Đã nói không cho bọn họ đến tham gia náo nhiệt, rốt cuộc vẫn là bị bọn họ bỏ qua.

Không bị mắt lạnh của nhị đệ ảnh hưởng, Diệp đại công tử ôm quyền nhìn Mộ Dung Lợi , “Tại hạ Diệp Thế Kiệt, không biết tiểu công tử xưng hô như thế nào?”

Mộ Dung Lợi đỉnh đầu xuất hiện một đám quạ đen bay qua. Diệp Thế Cẩm xưng nàng “Tiểu huynh đệ”, vị Diệp đại công tử này xưng nàng “Tiểu công tử”, nàng cũng không phải nhĩ đồng còn răng sữa, rõ ràng là hai vị này đều muốn trêu tức nàng.

“Đại công tử khách khí, tiểu đệ họ Mộ.”

“Không biết Mộ tiểu công tử quê quán nơi nào?”

“Tôi cửa làm khách nhất định phải kể lại tình hình báo cáo tổ tông mười tám đời sao?”

Diệp Thế Cẩm hơi hơi nghiêng đầu, ý cười trong mắt chợt lóe. Đại ca đá trúng thiết bản (thiết là sắt) đi.

“Không cần không cần, đương nhiên không cần.” Diệp Thế Kiệt thần sắc tự nhiên, không có chút nửa điểm xấu hổ.

Mộ Dung Lợi đáp :“Cho nên ta coi như đại công tử chưa từng hỏi qua là được chứ.”

Diệp Thế Kiệt nghe vậy cười ha ha, thân thủ vô đầu vai Nhị đệ,“Tự giải quyết cho tốt a.”

Đóa hoa này không thua kém đóa hoa của tam đệ đâu.

“Ta đây không quấy rầy nhã hứng của hai vị, tiểu công tử có thể tùy ý ở đây, Phú Quý sơn trang chúng ta từ trước đến nay luôn hiếu khách.” Cuối cùng, hắn còn không quên cam đoan với Mộ Dung Lợi.

Nàng gật đầu,“Được . Đại công tử đi thông thả.” Không hổ là cùng một cha mẹ sinh ra, tướng mạo đều xuất chúng, bất quá, Diệp đại công tử khác Diệp Thế Cẩm thanh lãnh ở chỗ , hắn ấm áp như ánh mặt trời, nam nhân như vậy cực có nhân duyên.

Đáng tiếc hoa mỹ nam quay lại vội vàng, thật sự làm cho người ta muốn bóp cổ tay.

Thấy nàng lưu luyến không rời nhìn phương hướng đại ca rời đi, trong lòng Diệp Thế Cẩm vô cùng khó chịu, đồng thời cảm thấy chính mình lúc trước quá ngây thơ, kỳ thật mê nam sắc hay mê nữ sắc đều có sức uy hiếp lớn như nhau, bởi vì người trên đời này không phải công,thì chính là mẫu!

3. Chương 3

Mộ Dung Lợi chung quy không thể du lịch phía sau Phú Quý sơn trang một phen,bởi vì tiếp sau Diệp đại công tử,trong bát giác lương đình lại lục tục xuất hiện nhiều người,nhìn xem nàng hoa cả mắt.

Nhìn đến mỹ mạo của nhóm tỷ muội Diệp Thế Cẩm,nàng không khỏi nhớ tới người bạn Ôn Nhu thích xem mỹ nữ.Nếu Nhu ở trong này,nhất định sẽ cảm thấy đang ở thiên đường.

Nhìn theo Diệp tứ tiểu thư cẩn thận mỗi bước rời đi,Mộ Dung Lợi chậm rãi quay đầu,ánh mắt thẳng tắp dừng ở trên mặt Diệp Thế Cẩm,trong thanh âm bình thản lộ ra ẩn nhẫn “Có thể theo ta giải thích một chút không?”

Hắn mặt không đổi sắc vì chính mình rót chén trà,hắng giọng,chậm rãi trả lời,“Sơn trang tuy rằng rất lớn,ta ở địa phương này cũng thực yên lặng,nhưng là,người không thể phủ nhận tốc độ truyền bá tin tức,khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.”

Nói thì đúng là như vậy,nhưng nàng chính là cảm thấy có kỳ quái.Diệp gia những người này hành vi cử chỉ khắp nơi lộ ra quỷ dị,mà nam nhân trước mắt này vẻ mặt lại quá mức tự nhiên bình tĩnh,có loại cảm giác cổ quái đột ngột.

“Ta liền không đáng tin tưởng như vậy sao?”Thấy nàng một bộ hồ nghi biểu tình,Diệp Thế Cẩm đuôi lông mày không khỏi khẽ nhăn.

Nàng lắc đầu,“Không phải,là ta bệnh đa nghi trọng mà mình.”

Nàng nói như vậy ngược lại làm hắn lâm vào ngẹn lời.

Vừa thấy chính mình đem không khí làm căng,Mộ Dung Lợi lập tức nói:“Diệp Thế Cẩm,đã giữa trưa rồi,ta đói bụng, chúng ta muốn đi đâu ăn cơm?”

“Tự nhiên là trở về Tây Mặc Các”

“Kia chúng ta trở về đi.” Nàng nói làm liền làm.

Diệp Thế Cẩm thân thủ đã đem người kéo trở lại trên chỗ ngồi,bật cười nói:“Chờ ta thu trà cụ đã.”

“Nga.” Suy nghĩ,nàng vẫn là nói ra,“Không phải sẽ có người tới thu thập sao?”

“Ta không thích người khác chạm vào trà cụ của mình.”

Khiết phích nam!(đại loại như nam nhân quá sạch sẽ ^^)

Mộ Dung Lợi nhìn về phía chén trà của mình trên bàn, nghĩ đến hẳn sẽ không bởi vì nàng chạm qua liền ném đi không hề dùng chứ?

Diệp Thế Cẩm sau khi đem trà cụ tẩy trừ thỏa đáng, một lần nữa thả lại trong ấm các.

Nàng không tự giác nhẹ nhàng thở ra. Cũng may hẳn không có khiết phích đến cái loại trình độ này, nếu không nàng thật đúng là không có dũng khí cùng hẳn ở chung đi.

“Người nhà các người không cùng ăn cơm sao?” Đi tới, nàng tò mò hỏi.

“Mọi người bình thường đều các hữu các chuyện thanh(???), khi có chuyện tất yếu tự nhiên sẽ cùng nhau dùng bữa.”

Ngụ ý chính là vô sự liền tự tùy ý, ngấm lại cũng đúng. Một cái sơn trang lớn như vậy, hơn nữa Diệp gia nhân khẩu còn nhiều như vậy, nàng vừa rồi vụng trộm đếm xem, lão ba Diệp Thế Cẩm thế nhưng sinh chín người con, ba cái con, sáu cái nữ nhi, nếu mỗi bữa cơm đều phải tụ cùng một chỗ, cũng xác thực lao sư động chúng.

“Nơi đó chính là Lục vị Trai sơn trang.”

Mộ Dung Lợi theo ngón tay Diệp Thế Cẩm nhìn qua, liền nhìn đến một mảnh sân không nhỏ, thỉnh thoảng có người tiến tiến xuất xuất (ra ra vào vào) liên tục, ẩn ẩn có hương cơm theo gió bay tới.

“Nhìn qua rất lớn đâu.”

“Nghĩ tới nhìn xem sao?” Diệp Thế Cẩm bất nhiên nghĩ đến Phong Nhã vị ái thê của mặt lạnh thần bộ Khúc Du Nhiên chung ái (rất yêu) phòng bếp lại luôn mang họa đến phòng bếp. Ánh mắt miết hương người trước mắt, trong lòng nhịn không được có tiếng vang, nàng hẳn là không có cái loại ham mê này đi?

Mộ Dung Lợi thực rõ ràng lắc đầu, “Không đi, ta đối với việc này không có nghiên cứu.” Hẳn âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Bất quá, ta có cái bằng hữu đối với phòng bếp thực chung ái, đáng tiếc phòng bếp đối với nàng vô cảm giác.”

Diệp Thế Cẩm ánh mắt lóe ra một chút.

Các nàng quả nhiên là cùng quen biết, lo lắng của hẳn không phải dư thừa. Nhớ ngày đó thời điểm Ôn Nhu bị Tam đệ nhốt được là trước đêm cha hẳn làm lễ mừng thọ, cũng là đến từ thế giới kia Phong Nhã cùng Khúc Du Nhiên tới cửa mừng thọ, ở Phú Quý sơn trang cùng Ôn Nhu không hẹn mà gặp, tha hương ngộ bạn cố tri hai người gặp lại vui mừng, cả ngày ở cùng một chỗ, còn đem phòng bếp cấp thiêu.

Vì không cho nàng nhận thấy được cái gì, tuy rằng biết hết thấy, nhưng hẳn vẫn phối hợp hỏi: “Lời này là ý tứ gì?”

Nàng buông tay, “Ý tứ chính là nàng cùng phòng bếp ngược hướng, hai người gặp nhau không chết thì thương,” Trầm ngâm một chút, nàng tăng thêm khẩu khí, “Trên cơ bản, là cái kia gánh vác phòng bếp hậu quả không chết nghĩa là thương.”

Diệp Thế Cẩm cúi đầu dẩu nụ cười. Sự thật thật là như vậy, nàng không có khoa trương.

“Thú vị đi.”

“Nhưng thật ra là một chuyện thú vị.”

“Phòng bếp nhất định không như vậy cho rằng.” Mộ Dung Lợi biểu tình mười phần thật sự.

Hắn cười khê ra tiếng

Hai người một đường nói nói cười cười, không bao lâu trở về đến Tẩy Mặc Các

Tiến cổng vòm, Mộ Dung Lợi liền sâu sắc nhận thấy được không khí không đúng.

Diệp Thế Cẩm tự nhiên cũng cảm giác được, ánh nắng quét về phía tùy thị chính mình.

Nhìn đến Lí Trạm thủ thế, hẳn lần đầu tiên có đầu đại cảm giác. Chuyện xuất hiện phía sau nàng thật sự không phải chuyện làm cho người ta cao hứng.

“Tiểu huynh đệ, chúng ta hôm nay đến Lục Vị Trai dùng bữa đi.” Hắc thân thủ giữ chặt người hướng Mai Lâm đi.

Cái này Mộ Dung Lợi xác định có cái gì đã xảy ra, tuy rằng trong cơ thể ước số bát quái kêu gào, nhưng là nàng biết rõ chính mình mới đến vẫn là điệu thấp làm việc bảo hiểm, liền gật đầu nói: “Tốt.”

Diệp Thế Cẩm cảm thấy buồn lòng, “Kia chúng ta đi thôi.”

Nàng nhin không được ngoái đầu nhìn lại, hướng tới phương hướng Mai Lâm thật sâu xem liếc mắt một cái. Rất cuộc là chuyện gì làm hắc như vậy không nghĩ làm cho nàng đi qua?

Ông trời tựa hồ cảm ứng được nàng đặc biệt quan tâm, ngay tại khi dư quang khóe mắt nàng xẹt qua Mai Lâm muốn dời, một chút thân ảnh yếu điệu đi ra.

Đó là loại lay động sinh tư tiêu sái pháp, rất đẹp, thực ta thấy do liên.

Mộ Dung Lợi ánh mắt nhanh chóng đến trên người Diệp Thế Cẩm qua lại di động, trong cơ thể bát quái chi hỏa bắt đầu hừng hực thiêu đốt.

Trên người hai người kia có loại khí chất tương tự, tựa hồ đều trời sinh mang theo một cỗ thanh lãnh, thật giống như dưới bông tuyết từ từ hạ, một mình mai vàng nở rộ.

Mộ Dung Lợi tay trái không tự giác nâng khữu tay phải, tay phải vuốt ve cằm, một bộ có chút suy nghĩ về mặt.

“Biểu ca.”

Thanh âm cũng giống như sơn nhuận thanh tuyến thoát nhĩ êm tai, hơn nữa nàng đối với Diệp Thế Cẩm xưng hô, làm cho Mộ Dung Lợi trong đầu lập tức liền hiện lên hai chữ “gian tình”.

Thấy lảng tránh bất thành, Diệp Thế Cẩm mặt không đổi sắc đón nhận ánh mắt biểu muội, đạm nói: “Biểu muội tới lúc nào?”

Viên Thanh Thanh trả lời, “Vừa đến không lâu, nghe hạ nhân nói biểu ca có khách, liền đến tiểu lâu ngồi một lát, suy nghĩ lúc này biểu ca hẳn là trở về dùng bữa, liền đi ra đón.”

Nói xong, ánh mắt nàng dời về phía Mộ Dung Lợi ở một bên, mỉm cười chỉnh sửa trang phục thi lễ, “Công tử hảo.”

Mộ Dung Lợi giả vờ giả vệt đáp lễ lại, “Cô nương hảo.”

Viên Thanh Thanh nhìn nàng ánh mắt khế biến, cười yếu ớt tự nhiên hỏi: “Công tử là muốn cùng biểu ca dùng bữa sao?”

Nàng gật gật đầu.

“Không hiểu được thêm ta một người cùng nhau dùng bữa có tiện hay không?” Viên Thanh Thanh nói là đối với Mộ Dung Lợi nói, ánh mắt lại liếc về phía Diệp Thế Cẩm ở một bên.

Nàng cũng nhìn về phía hắc.

Nhìn Mộ Dung Lợi kia ánh mắt tinh lạng, Diệp Thế Cẩm nhin không được ở trong lòng thở dài nàng loại này bàng quan tâm tính, thật sự là không được.

“Biểu muội cùng dùng bữa, tự nhiên là không ngại, ta phái hạ nhân đi chuẩn bị.”

Viên Thanh Thanh nói: “Không cần, biểu ca, ta đã cho người đem cơm đều chuẩn bị tốt.”

Mộ Dung Lợi có chút muốn cười, thật vất vả mới đành chỉ không cười ra.

Diệp Thế Cẩm thần sắc không thay đổi nói: “Vậy đi thôi.”

“n,” Viên Thanh Thanh nhìn hắc ánh mắt lộ ra nhu tình nhẹ nhẹ. “Ta đặc biệt xuống bếp làm mấy món sở trường, biểu ca nhất định phải nếm thử.”

Hắc nhìn Mộ Dung Lợi liếc mắt một cái.

Nàng mỉm cười mà chống đỡ.

Diệp Thế Cẩm trong lòng bất đắc dĩ, bắt đầu cảm thấy tình cảnh chính mình cũng không quang minh so với Tam đệ bao nhiêu.

“Tiểu huynh đệ, người nhất định phải nếm thử tay nghề biểu muội ta, thực sự không sai.”

Mộ Dung Lợi ánh mắt khê chuyển, cười gật đầu, “Tốt, ta cũng muốn biết tay nghề biểu tiểu thư có phải hay không cùng dung mạo của nàng giống nhau làm cho người ta kinh diễm.” Kéo nàng xuống nước? Hảo oa, cục muốn giảo mới náo nhiệt, nàng vui phụng bồi.

Viên Thanh Thanh nhất thời bộ mặt thâm trầm.

Mộ Dung Lợi thần sắc tự nhiên.

Diệp Thế Cẩm khoe miệng cười lộ ra vài phần ý vị sâu xa.

Ba người cùng đi đến Mai Lâm, Mộ Dung Lợi nhìn đi ở phía trước chính mình Viên Thanh Thanh, không hiểu có loại ảo giác, này cảnh tượng mơ hồ giống nhau giống như đã từng quen biết.

Ở trong chỗ sâu của Mai Lâm một chút bóng hình xinh đẹp, lại lạnh lùng có thật sâu dịch ý, Mộ Dung Lợi thân thủ gõ đầu chính mình một chút. Đây là ảo giác gặp quỷ gì a.

Diệp Thế Cẩm lâm vào ghé mắt.

Thu được ánh mắt của hắn, nàng lập tức liền trừng đi qua liếc mắt một cái. Nhìn cái gì vậy?

Hắn nhìn không được dừng tục chải tóc mỉm cười

Vừa vặn, Viên Thanh Thanh quay đầu nhìn thoáng qua, đáy mắt hiện lên một vẻ lo lắng, khi chống lại ánh mắt Mộ Dung Lợi, lại trở nên nhu tình như nước, “Công tử cũng yêu mai sao?”

Mộ Dung Lợi lắc hạ, “Bình thường đi.”

Viên Thanh Thanh lại nhìn về phía Diệp Thế Cẩm, có điều chỉ hỏi: “Biểu ca cùng bằng hữu đều tán gẫu cái gì?”

“Tán gẫu Tẩy Mặc Các vì sao chỉ có hoa mai, không có loại cây ăn quả, không công lãng phí một mảnh rừng lớn như vậy, rất đáng tiếc.” Mộ Dung Lợi ở hắn trước khi mở miệng đáp lại.

Viên Thanh Thanh lâm vào ngẩn ra.

Diệp Thế Cẩm mặt không đổi sắc, bình tĩnh tự nhiên nói: “Tiểu huynh đệ chê ta chỉ biết học đòi văn vẻ, mà không biết dân gian khó khăn, ngu huynh nghe xong vô cùng rung động.”

Nàng đối với phối hợp của hắn phi thường vừa lòng.

“Nhưng này là địa phương Diệp gia, muốn dùng như thế nào là việc của Diệp lâu, không cần lo lắng ăn uống, Phú Quý sơn trang chủ trừ phần đông, tuyệt đối cho người mỗi ngày đều có thể nếm thức ăn tươi.” Hắn mỉm cười.

“Biểu ca, đây là ta nướng cá, người nếm thử.” Không cam lòng bị bỏ qua Viên Thanh Thanh cầm công khoái gấp khối thịt bò đem tới trong bát Diệp Thế Cẩm.

Hắn nhìn cái đĩa trước mặt, động tác lưu sướng đem chỉ cùng Mộ Dung Lợi trước mặt đổi chỗ, “Ta biểu muội cá nướng không sai, người nếm thử.”

Nàng nhấp mím môi cảm thấy nếu chính mình là Viên biểu muội trong lời nói, hiện tại nhất định không nói hai lời đem chĩnh bàn ngự khẩu đến trên mặt hắn đi.

“Ta không thích ăn cá.” Nàng cự tuyệt bị người làm thương sử.

Diệp Thế Cẩm kinh ngạc nhướng mày, “Tiểu huynh đệ không phải nói, đối với thức ăn (nó ghi là xanh xao nhưng ta không biết là gì nên để thế) hôm nay thực vừa lòng sao?”

Nàng nói?

Mộ Dung Lợi hít sâu,ngoài cười nhưng trong không cười nói:“Có lộc ăn đến cũng không phải ai cũng không cự tuyệt,luôn luôn không thích,không thói quen gì đó.”

Hắn thụ giáo gật đầu,thực tự nhiên hỏi tiếp:“Vậy người thích cái gì?Thói quen cái gì?”

“Chúng ta có thân đến loại tình trạng này sao?” Nàng không đáp hỏi lại.

Diệp Thế Cẩm kinh ngạc nhưong mày,ánh mắt có thâm ý khác ở môi nàng xẹt qua.

Mộ Dung Lợi giận dữ, hắn cái loại biểu tình này rõ ràng kích thích đến nàng.

Tiếp nhận hôn thì thế nào?Ngay lúc đó không khí tốt như vậy,hắn lại là soái ca nàng ha đến không được,ý loạn tình mê, quả thực rất bình thường.

“Sẽ hội thân lên,bằng hữu ở lâu chỉ biết càng ngày càng thân.”

Hắn như thế nói.Nàng thực rõ ràng nói:“Vậy chờ chúng ta thân sẽ nói sau.”

Diệp Thế Cẩm khoe miệng nhấc lên một chút đậm cười,nhìn nàng gật đầu.

Viên Thanh Thanh đem đồ kỵ trong lòng kia càng thiêu càng lớn.Bọn họ làm sao có thể như thế không nhìn nàng?

“Biểu ca,đang ăn cơm không nên nói chuyện(chỗ này ta chém ^^).”

“Nga,” Diệp Thế Cẩm thần nhiên nói:“Ta còn chưa bắt đầu ăn.”

Nàng lâm vào chán nản.

Mộ Dung Lợi cơ hồ nghĩ ngửa mặt lên trời cười to.Ăn bữa cơm này,nàng nhất định tiêu hóa không được.

Viên Thanh Thanh cắn chặt răng,rất nhanh rảnh tay trung chiếc đĩa(???),thẳng tấp nhìn chăm chăm Diệp Thế Cẩm,lấy một loại khẩu khí đập nồi chìm thuyền hỏi:“Biểu ca,người tính khi nào thì cưới ta qua cửa?”

Mộ Dung Lợi phút chốc trừng lớn mắt.

Diệp Thế Cẩm mi mắt khê lay,thong dong thay chính mình đồ chén trà,đem chén trà ở trong tay vòng vo chuyển,bỗng nhiên nhẹ nhàng cười,“Biểu muội,ta nhớ rõ từ sớm đã hướng cô đề cập qua việc giải trừ hôn ước,là người lần nữa chậm chạp kéo dài không có đáp ứng.”Nếu nàng không nghĩ lưu lại mặt mũi,hắn cũng không có gì khó mà nói.

Thế nhưng còn có tin tức này?Mộ Dung Lợi lập tức dựng thẳng lỗ tai.

“Ta đây mấy năm nay chờ đợi tính cái gì?”Viên Thanh Thanh cảm xúc kích động đứng lên.

Diệp Thế Cẩm nhìn nàng một cái,“Biểu muội chính mình cảm thấy sao?”

Nàng giận dữ bỏ đi.

Mộ Dung Lợi ngạc nhiên nhìn tình hình phát triển đến tận đây,đột nhiên cảm thấy hắn rất lạnh huyết,thực vô tình.

“Diệp Thế Cẩm,”Nàng quay đầu nhìn hắn,“Người như vậy đối với một người nữ nhân có thể hay không quá phận?”

Hắn biểu tình thần nhiên,nói:“Nếu vô tâm cần gì phải cấp đối phương chờ mong.”

“Nói như thế cũng không phải là sai,nhưng người ít nhất uyển chuyển một chút a,trực tiếp thực sự đã thương người.”Hơn nữa còn trước mặt ngoại nhân như nàng.

“Nếu uyển chuyển căn bản không có hiệu quả đâu?”Hắn hỏi lại.

Mộ Dung Lợi nhất thời nghẹn lời.Kỳ thật nàng cũng thực hiểu được loại sự tình này cùng với ướm át bản thủ,chẳng dao sắc chặt đay rồi(không hiểu lầmL).

Diệp Thế Cẩm thở dài,“Ta cùng với nàng là chỉ phúc vì hôn, sau khi lớn lên rõ ràng đối với nàng không có tình yêu nam nữ, liền đưa ra giải trừ hôn ước,chính là nàng vẫn không có đáp ứng.”

Hắn đây là hướng nàng giải thích sao?

Mộ Dung Lợi vẫy hạ hai lông mi, trong lòng hơi hơi có chút vui sướng.

Nhìn đến vẻ mặt nàng, Diệp Thế Cẩm bắt giác mỉm cười, nói: “Không phải đói bụng, nhanh ăn đi.”

“Chúng ta như vậy có phải hay không không tốt lắm, biểu muội người”

“Nàng hiện tại chỉ sợ không có khẩu vị gì.”

Nàng liền không nói cái gì nữa, một lần nữa cầm lấy chiếc đũa, nhìn thức ăn trên bàn hỏi: “Người có biết đâu là biểu muội người làm sao?”

Hắn không chút do dự thân thủ chỉ ra.

Mộ Dung Lợi có chút suy nghĩ nhìn hắn liếc mắt một cái, sau đó chuyên lấy Viên Thanh Thanh làm hạ khoái.

Diệp Thế Cẩm không chút để ý nói: “Tay nghề đầu bếp nhà mình ta vừa thấy liền biết.”

Nàng vì lời của hắn trong lòng không hiểu nhất khinh, sau lại nhin không được nhú mi, cảm thấy chính mình thật sự là rất kỳ quái.

“Không thể ăn sao?” Hắn vẫn chú ý nàng, nhìn thấy nàng nhú mi liền ra tiếng hỏi.

“Không phải.” Nàng vùi đầu ăn cơm, đem cảm giác quái dị vứt bỏ xa xa.

4. Chương 4

Viên Thanh Thanh ở lại Tẩy Mặc Các.

Phú Quý sơn trang không phải không có phòng khách, có điều nàng lấy thân phận biểu tiểu thư kiêm vị hôn thê nhị thiếu gia kiên trì ở lại khu của Diệp Thế Cẩm.

Vài ngày trở lại đây, Mộ Dung Lợi đối với cái bóng đèn tồn tại hư hư thực thực bên cạnh bắt đầu chán ghét, hơn nữa địch ý của Viên biểu muội với nàng càng ngày càng rõ ràng, nàng thậm chí hoài nghi đối phương đã nhìn thấu thân phận nữ nhi của mình, vì thế tính toán chuẩn bị rời khỏi Phú Quý sơn trang.

Dù sao cứ ở trong này cũng không phải biện pháp, nàng đương nhiên kỳ vọng có thể trở về thế kỷ hai mươi mốt, nhưng rõ ràng loại sự tình xuyên qua này hoàn toàn không do nàng khống chế, hơn nữa xem ra tùy theo thời đại đoán tiên nàng xuất hiện tại đây, tất cả mọi chuyện trừ bỏ đã được định trước, nàng thật đúng là tìm không thấy giải thích khác.

Không quan hệ, đã đến thì sống, nàng Mộ Dung Lợi chưa bao giờ là người biết hối hận. Nhìn lăng kính viễn thị sáng ngời lộ ra khuôn mặt tươi cười, nàng tự động viên mình, sau đó nhìn ngọn nến đã cháy quá nửa trên giường, tính đi lên giường ngủ.

Vừa mới buông mái tóc dài xuống, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng bị kéo ra, nàng kinh ngạc nhường mà, chạy lại gần.

“Ai?”

“Ta.” Là thanh âm nhẹ như nước của Diệp Thế Cẩm.

“Đã trễ thế này người tìm ta có chuyện gì?”

“Trước mở cửa.”

Mộ Dung Lợi do dự một chút nhưng vẫn là mở cửa. Lần trước nàng có cài chốt cửa mà hắn vẫn tiến vào không hề trở ngại, nàng vẫn là thức thời thì hơn.

Cửa vừa mở ra, nàng thậm chí không kịp cùng hắn nhiều lời một chữ, chỉ thấy hắn rất nhanh chui vào, rồi khăn trương đầy chốt cửa.

Hiện tại là cái tình huống gì? Mộ Dung Lợi bị hành động của hắn làm cả kinh mà tròng lớn mắt.

“Đêm nay ta ngủ với nàng.” Đây không phải hỏi ý kiến mà là hắn tuyên bố khẳng định như vậy.

Nàng nhăn mày, “Diệp Thế Cẩm, xảy ra chuyện gì?” Lúc ăn cơm chiều không phải vẫn bình thường sao.

Mày của hắn cũng nhíu lại, tựa hồ không có ý định giải thích, chỉ nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta sớm đi ngủ đi.”

Vấn đề không phải cái này, mà là đêm khuya, hắn cùng nàng cô nam quả nữ ở chung như vậy, Đại Đường cho dù có tân tiến đến đâu thì cũng dễ dàng bị hiểu lầm là hành vi phóng dăng.

“Diệp Thế Cẩm.”

Nàng muốn nói đạo lý với hắn “Không được, chúng ta –”

“Nơi này là phòng ngủ của ta, mà thân phận hiện tại của nàng là nam nhân.” Hắn trực tiếp cắt đứt lời nàng.

Mộ Dung Lợi giữa trán xuất hiện hắc tuyến.

Nói gì vậy? Đây mà cũng là lý do ư?

“Người biết rõ ta không phải.....”

“Không quan trọng.”

“Rõ ràng là rất quan trọng.” Nàng không khỏi có chút tức giận.

Diệp Thế Cẩm trực tiếp vươn tay kéo nàng lên giường.

Nàng giật mình sợ hãi. “Người.....” Một cực phẩm soái ca cư nhiên là mặt người dạ thú à? Mấy ngày nay ở chung chẳng lẽ tất cả đều là biểu hiện giả dối?

Tay hắn đột nhiên che môi nàng, nhíu mi nhìn ra bên ngoài.

Có biến? Mộ Dung Lợi tròng mắt nhìn, nâng tay chọc chọc lưng hắn.

Diệp Thế Cẩm nhướng mày, ra vẻ khó hiểu nhìn nàng.

Nàng tiếp tục chọc lưng hắn.

Hắn bị đầu ngón tay của nàng chọc hơi ngứa ngứa, nhịn không được cong môi hỏi: “Chuyện gì?”

Mộ Dung Lợi mạnh mẽ tròng lớn mắt. Hắn lại vẫn hỏi nàng “Chuyện gì”?

Trong lòng tức giận, bất chấp tất cả, nàng trực tiếp há mồm chuẩn bị cắn hắn.

Lòng bàn tay bị cánh môi ấm áp mềm mại xướt qua, trái tim hắn rung động, kìm lòng không được cúi đầu phủ lên nơi mềm mại đó. Nàng theo bản năng lập tức quay đầu đi.

Đột nhiên cảm dưới cằm thẳng, mặt nàng bị hắn xoay lại, trên môi có xúc cảm ấm nóng, đầu óc trong tích tắc trở nên mơ hồ, dần dần mê muội mất khống chế.

Trong màn trướng tràn ngập hương vị tình dục, tiếng nam nữ ồ ồ thở dốc hỗn hợp cùng một chỗ, hét thảy lại đột nhiên dừng lại giữa chừng với một thân ảnh bắn ra ngoài.

Diệp Thế Cẩm áo sống tán loạn té ngổ trên đất, mang theo vài phần hoang mang, bất đắc dĩ nhìn người trên giường ôm chăn đang trợn mắt nhìn hắn.

“Lợi nhi –”

“Người cầm miệng cho ta, lập tức cút ra ngoài.” Ngón tay Mộ Dung Lợi cầm chăn gắm vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, nàng thể nhưng thiếu chút nữa ý loạn tình mê mà làm tiểu tam của người khác (ý chị là làm người thứ 3)!

Mặc kệ giữa Diệp Thế Cẩm cùng Viên Thanh Thanh có tình cảm hay không, nhưng hôn ước của họ xác thực là có thật, mấy ngày nay nàng cảm thấy dị thường xấu hổ, vừa rồi nếu bị hấn ăn, việc này sẽ trở thành chuyện dơ bẩn nhất trong cuộc đời nàng.

“Ta cũng không cố ý mạo phạm –”

“Đủ, đi ra ngoài, ngay lập tức.” Nàng buồn bực chính mình.

Diệp Thế Cẩm ánh mắt u ám. Hấn cảm giác được nàng mãnh liệt bài xích cùng phần nộ, đây không phải cái hấn muốn, hấn vừa rồi thực sự chỉ là nhất thời không kìm hãm được, nhưng nàng hiển nhiên không nghĩ như vậy.

“Thực xin lỗi, ta không thể đi ra.”

Mộ Dung Lợi giận dữ.

Hấn mở miệng nói :“Biểu muội hiện tại ở thư phòng.”

Nàng đầu tiên là mất lộ ra kinh ngạc, sau giật mình. Viên Thanh Thanh thái độ kiên quyết muốn ở lại đây, quả nhiên đã có chủ ý khác, xem ra hơn phân nửa là muốn gạo nấu thành cơm, để cho người nào đó không thể không nhận mệnh.

“Ta không muốn thú nàng ta.”

“Đó là chuyện của người.” Mộ Dung Lợi chau mày. Nàng thích bát quái thiết sai (ý là thích nháo, thích náo nhiệt,..), nhưng không đại biểu nàng thích trở thành người bị bát quái.

Diệp Thế Cẩm cũng nhíu mày lại,“Hiện tại nàng còn cho rằng không có vấn đề gì với nàng sao?”

“Dựa vào cái gì mà có liên quan đến ta?” Nàng tức giận trong lòng,“ Biểu muội người có hôn ước với người, muốn gả là nàng, không muốn thú là người , đâu có liên quan gì tới ta? Hôn ước là ta định cho các người sao?”

Nghỉ một lát lấy hơi, nàng tiếp tục nói:“Mặc kệ ta có xuất hiện hay không, vấn đề giữa các người đều phải giải quyết, ta chỉ là không may mắn trở thành chất xúc tác cho các người xử lý chuyện này mà thôi.”

Diệp Thế Cẩm trầm mặc. Nàng nói đúng, hôn ước của hấn và biểu muội vốn không phải trách nhiệm của nàng.

“Hiện tại đi ra ngoài, rời khỏi căn phòng này.” Mộ Dung Lợi tức giận nhìn hấn lặp lại lời vừa nãy.

“Ta không thể đi ra.” Diệp Thế Cẩm không thay đổi nguyên vọng ban đầu.

“Vì sao?” Nàng cơ hồ muốn hét lên.

Hấn không trả lời nàng, mà là đi đến bên cạnh giường kéo chăn rồi chui vào trong.

Nàng thấy thế ngăn người.

“Thời gian không còn sớm, ngủ đi.”

Nhìn hấn đưa lưng về phía nàng, Mộ Dung Lợi nhất thời không biết nên nói gì, chính là theo bản năng thu nhanh chân trong tay, hơi nhếch môi, oán hận nằm xuống.

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Diệp Thế Cẩm hơi hơi mỉm cười . Cái loại tình hình này tạm thời hấn có thể không chế, nhưng vài lần thì chắc không thể.

Mộ Dung Lợi lẩn qua lộn lại ở trên giường không thể đi vào giấc ngủ, chuyện vừa mới phát sinh ở trong đầu nàng giống như điện ảnh truyền phát tin không ngừng xuất hiện, làm cho nàng thấp thỏm không yên ,rất muốn chạy tới nơi không người , nhìn lên trời mà hét to.

Diệp Thế Cẩm không có ngủ, thân thể từng chỗ căng thẳng kêu gào. Nghe được động tĩnh người trên giường trần trọc, hấn lại càng khó bình tâm.

Lật người vài cái, Mộ Dung Lợi bỗng ngồi bật dậy, đem mặt vùi vào hai lòng tay thấp rửa.

Bên tai truyền đến một tiếng than nhẹ, nàng quay đầu liền nhìn thấy Diệp Thế Cẩm vô thanh vô tức đứng trước giường, lập tức trừng lồi mắt (Vịt : =. = nguyên văn)

“Người”

“Không bằng chúng ta nói chuyện đi.”

“Ta không nói với người .”

“Đêm dài nhân tĩnh vẫn là tìm chuyện để làm có vẻ tốt hơn.”

Thanh âm của hắn vốn không có biến hóa gì, có điều nghe vào tai nàng lại chính là uy hiếp, tâm niệm hơi đổi, nàng đáp : “Muốn nói cái gì với ta?”

“Nàng vì sao ngủ không được?”

Diệp Thế Cẩm cực kỳ tự nhiên ngồi xuống giường, dựa lưng vào đầu giường , ý định thức đêm tán gẫu.

Nàng nắm chặt quyền, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn đáp: “Kia xin hỏi Diệp nhị công tử vì sao không ngủ?”

“Nhớ nàng.” Hắn thản nhiên thừa nhận.

Mộ Dung Lợi nháy mắt mấy cái, thật vất vả mới tìm được giọng nói về : “Có đôi khi người có thể đừng thẳng thắn như vậy không?”

“Tại sao lại không chứ?”

“Người quá thẳng thắn sẽ khiến ta xấu hổ.”

“Xấu hổ?”

“Cũng rất bất đắc dĩ.” Nàng nhìn thoáng qua đỉnh giường, nhin không được thở dài.

“Vì sao?”

“Ta không biết người nghĩ như thế nào, nhưng ta không thể để bản thân dây dưa không rõ với người đã có chủ.”

“Ta chưa thành thân.”

“Người có vị hôn thê, mà hôn ước của các người tựa hồ không dễ dàng giải quyết, như vậy với người là đã có chủ thì có gì khác nhau.”

Diệp Thế Cẩm trầm mặc một lát, sau đó ánh mắt kiên định nhìn nàng, “Việc này ta sẽ mau chóng xử lý tốt.”

Mộ Dung Lợi nhếch khóe miệng, cuối cùng cười khổ một tiếng, “Ta nghĩ, đã đến lúc ta rời đi rồi.”

Hắn nhíu mày căng thẳng, “Nàng ta nói gì với nàng sao?”

Nàng đáp : “Vốn ta cũng chỉ là khách ở Phú Quý sơn trang, tổng không thể sống chết ở đây không chịu đi.”

Hắn hiểu . “Nàng là khách của ta , không liên quan tới nàng ta.”

Mộ Dung Lợi không đồng ý liếc hắn một cái, “Ta rời đi là chuyện vô cùng bình thường, nơi này dù sao cũng không phải nhà của ta.” Mặc dù nàng có cảm giác với hoa mỹ nam, đáng tiếc bông hoa này đã có chủ.

Bỏ qua lời nói của nàng, Diệp Thế Cẩm thu chân lên giường, bình thản ung dung nằm xuống trước mặt nàng. “Thời gian không còn sớm, ngủ đi.”

Lại là những lời này:

Mộ Dung Lợi giận tím mặt, “Người cút xuống giường cho ta.”

Hắn bình tĩnh nói: “Ta không quen ngủ sàn.”

“Chạy về phòng chính người đi.”

“Nơi này chính là phòng của ta.” Hắn vẫn giữ thái độ bình tĩnh thong dong.

“.....” Cái này phải dùng từ đồ vô sỉ để nói hấn .

Mộ Dung Lợi cắn răng, bò qua người hấn, bước xuống giường.

Diệp Thế Cẩm không ngăn cản nàng, chính là khi nàng nằm trên đất, hấn liền vãn đàm phong khinh nói câu, “Chăn không quá dày.”

Mộ Dung Lợi tức giận xoay thân , nhắm mắt làm ngơ hấn.

Sáng sớm, phòng ngủ của Diệp Thế Cẩm liền bị người ta phá cửa xông vào.

Mộ Dung Lợi vẻ mặt mờ mịt ôm chăn ngồi dậy, ánh mắt có chút mờ mịt.

“Các người.....” Lúc nhìn thấy tình hình trong phòng, Viên Thanh Thanh nguyên bản nổi giận ùng ùng nhất thời giật mình , nhìn biểu ca chậm rãi xốc màn lên xuống giường, ngơ ngác nói: “Tách ra ngủ.....”

Nàng đợi chờ cả tối hôm qua, kết quả không cẩn thận ngủ quên mất, vừa tỉnh dậy liền đi hỏi Lí Trầm, mới biết được biểu ca cùng Mộ Dung Lợi ngủ ở trong phòng hấn, đang định bắt gian tại trận, không ngờ.....

Diệp Thế Cẩm ngữ khí thản nhiên, nghe không ra cảm xúc gì. “Không tách ra ngủ thì ngủ thế nào?”

Viên Thanh Thanh nhin không được lui từng bước về phía sau, trong mắt hiện lên giây dụa.

“Ta nghĩ ...”

“Nghĩ cái gì?”

Nàng tâm niệm vừa chuyển, vội sửa lời: “Không có gì, ta nghĩ biểu ca cùng Mộ công tử vẫn còn ngủ.”

“Đây là nguyên nhân sáng sớm biểu muội phá cửa xông vào sao?”

Tuy rằng thanh âm của hấn thản nhiên như trước, nhưng Viên Thanh Thanh nghe ra chính là ẩn chứa không vui, nhin không được lui một bước nhỏ, thanh âm thấp dần. “Ta..... Ta chỉ là bị con gián trong thư phòng dọa cho sợ hãi thôi.”

Như vậy xem ra, biểu ca còn chưa biết giới tính thật của Mộ Dung Lợi, may mắn!

Mộ Dung Lợi gơ tay vỗ vỗ mặt mình, ý đồ làm tỉnh táo đầu óc. Nghe được Viên biểu muội bản lĩnh kém như vậy, nàng nhin không được cúi đầu cười trộm.

“Biểu muội còn không đi sao?”

“Nga.....” Viên Thanh Thanh nhìn sắc mặt người trên giường bình tĩnh nhưng ánh mắt thì âm trầm, đành mím môi, không cam lòng nói: “Ta đi.”

Nhìn nàng đi ra ngoài, Mộ Dung Lợi nhin không được thở dài.

“Nàng cảm thán cái gì?”

“Người cần gì đuổi nàng ?” Thật sự là rất không phong độ.

“Tự rước lấy nhục.”

Nàng quay đầu nhìn hấn, ánh mắt không đồng ý, “Diệp Thế Cẩm, nàng như vậy là vì yêu người.”

“Chẳng lẽ bởi vì nàng yêu ta, ta sẽ dễ dàng tha thứ cho tất cả những chuyện nàng làm sao?” Mấy năm nay, biểu muội lén lút làm cái gì, hấn không nói không nhắc nhưng không phải hấn không biết, nàng xinh đẹp , nhưng nội tâm lại ích kỷ âm ngoan, người như vậy nếu không phải biểu muội nhà mình, hấn ngay cả liếc mắt một cái cũng lười nha.

Mộ Dung Lợi trừng mắt hấn, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Nếu người kiên quyết như thế, làm sao có thể dễ dàng kéo dài hôn ước tới giờ?”

Hấn buông tiếng thở dài, “Hôn ước này là do mẫu thân ta sắp đặt.”

Giải trừ hôn ước là chuyện vô cùng hệ trọng, Phú Quý sơn trang sẽ có ảnh hưởng không nhỏ, hơn nữa bị từ hôn đối với một nữ tử mà nói khẳng định là tổn thương lớn, hần mới hy vọng bên nữ phương sẽ giải trừ thì hay hơn.(nữ phương là nhà gái)

Nàng lắc đầu,“Kỳ thật người rất tàn nhẫn. Tuy rằng năm đó đính hôn là do lệnh đường đề nghị, có điều người nếu đã vô tâm, hơn nữa không có đường cứu vãn hôn ước này, thì vì sao không làm người xấu từ đầu đi?” Nàng dừng lại, tiếp tục nói:“Dù sao người cũng nhận định sẽ phụ nàng, trể như thế không bằng sớm một chút, như vậy mới công bằng.” Thanh xuân của nữ nhân rất quý giá, nhất là vào thời đại này.

Diệp Thế Cẩm có chút dăm chiêu.

“Kỳ thật chuyện của các người ta cũng không nên xen vào, chỉ là cái nhìn của cá nhân ta thôi.Người tuy rằng làm người xấu, nhưng cũng may là chưa hoàn toàn.”

“Người xấu?” Hần hứng thú nhướng mày, ánh mắt ý tứ vòng vo quanh người nàng.

Mộ Dung Lợi thiếu chút nữa nhảy dựng lên,“Không được xuyên tạc lời nói của ta .” Quả thực hơi quá đáng!

“Được.” Hần thản nhiên cười lên tiếng trả lời, không phải thật tình, cũng không thật sự,mà mười phần là trêu tức.

“Ta nói thật, hôm nay ta tính cáo từ.” Nàng nhú mi, hai mắt sáng bừng như sao băng chợt lóe.“Ta tính hảo hảo khám phá xung quanh một lần, nói không chừng sẽ giống như người nói , có một phát hiện kinh hỷ nào đó.” Nếu nàng chính là một ví dụ xuyên không rõ ràng,vậy thì không có lý gì chỉ có nàng gặp phải tình huống ấy , ở thời đại này chắc chắn có người giống nàng “ người từ thế giới khác tới”.

Diệp Thế Cẩm nghe vậy sắc mặt hơi trầm xuống, không thích nghe nàng nói sẽ rời đi.

“Bất quá, trước khi cáo từ, ta mạo muội có một yêu cầu.”

“Nói nghe xem.” Hần nhìn đầy mắt nàng là biết.

Nàng ngưng ngưng, đảo đảo con mắt, cuối cùng vẫn là nói ra,“Ta mới đến, trên thân không có một xu, người có thể cho ta vay chút lộ phí được không?”

“Không thể.” Hần trầm đình tiệt tiệt(chém đình chặt sắt , ý nói kiên quyết) cự tuyệt nàng.

“Sao người nhỏ mọn thế?” Nàng tỏ vẻ bất mãn.

Hần tựa tiểu phi tiểu(cười như không cười) nhìn nàng, chậm rãi đáp:“Nàng vừa ra một đồng đề nghị với ta, hạ thấp nhân phẩm của ta xuống một lần nữa, ta vì sao còn muốn cho nàng vay tiền?”

“Ta cũng không phải không trả.”

“Nàng không phải nói chúng ta không quen sao?” Hần mỉm cười nhắc nhở,“Nếu không quen, ta đây sao dám cho nàng vay tiền, kia chẳng phải là bánh bao thịt đả cẩu có đi không có về (Bánh bao thịt ném chó , có đi không có về)?”

“Đi chết đi bánh bao thịt đả cẩu, không mượn thì thôi, nhỏ mọn.” Tức giận trong lòng, Mộ Dung Lợi bỗng nhiên bỏ dậy, đi giầy bước ra ngoài.

“Thực không mượn?” Hần chậm rãi lộ ra thanh âm trêu chọc vang lên từ phía sau.

Mộ Dung Lợi quay lại chỉ vào hần,“Nhân phẩm của người quá kém, ta tìm Diệp đại ca mượn cũng được.”

Diệp Thế Cẩm biến sắc, thân ảnh chợt lóe, đã kéo nửa cái chân của nàng vừa bước qua ngưỡng cửa trở về, khẩu khí không tốt hỏi:“Nàng thân thiết với đại ca như vậy từ bao giờ?”

“Liên quan gì tới người.”

Hần hơi hơi nhú mi, buồn bực,“Đại ca là người có thể tử.” Hần nhắc nhở nàng.

“Diệp đại tẩu đối xử với ta tốt lắm a.”

“Vậy nàng còn chảy nước miếng với đại ca.”

“Người không hiểu, sự vật tốt đẹp chính là đem ra thưởng thức, ta chắt nước miếng mà thôi, Diệp đại tẩu không so đo, thì người so đo cái quỷ gì!”

Diệp Thế Cẩm khoe miệng nhin không được kéo lên. Đại tẩu thế nhưng bồi nàng cùng nhau điên.

“Nguyên lai mấy ngày ta không thấy nàng, nàng là nhìn đại ca sao?” Hân híp mắt.

Mộ Dung Lợi không hề suy nghĩ, gật đầu trả lời, “n, ta bồi Diệp đại tẩu nói chuyện.” Thuận tiện ngấm Diệp đại soái ca.

Tốt lắm, đại ca có lẽ ngại ngày qua rất thanh nhàn, cho nên mới đến quấy nhiễu chuyện của hân. Diệp Thế Cẩm nhanh chóng quyết định trong lòng, sau đó ôn nhã cười nhìn Mộ Dung Lợi, ngữ điệu lơ đãng lộ ra một chút hương vị mê hoặc.

“Chẳng lẽ đại ca so với ta còn đẹp hơn?”

Vừa thấy hân lộ ra thần thanh như vậy, ánh mắt nàng nhất thời đại ra, ngây ngốc nói: “Không có, người rất đẹp.”

Diệp Thế Cẩm kéo gần khoảng cách hai người, cười nhẹ hỏi: “Thế thích ta không?”

“Thích a.”

Đôi mắt hân càng thâm sâu, tay buộc chặt bên hông nàng, nhẹ nhàng thổi khí bên tai, “Có bao nhiêu thích?”

Mộ Dung Lợi mờ mịt nhìn hân, trong đầu nhất thời có chút chậm chạp.

Là thích nhiều? Ngay khi Diệp Thế Cẩm muốn hôn nàng, nàng đột nhiên lên tiếng, “Ngừng, ta còn chưa đánh răng súc miệng.” Sau đó quay đầu chạy ra ngoài.

Hân kinh ngạc nhìn nàng xoay người chạy như điên đi ra, chậm rãi đưa tay xoa trán. Thật sự là rất khó hiểu.

Bên kia Mộ Dung Lợi một hơi chạy tới Mai Lâm, dừng lại ở một gốc cây mai già, lấy tay vỗ về đập đập lồng ngực đang nhảy loạn, nhẹ nhàng kêu may mắn.

Thiếu chút nữa .. thiếu chút nữa không cầm giữ được, Diệp Thế Cẩm quả thực như là nha phiến (thuốc phiện), không ngờ lại hại nàng trúng độc.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, thiên không biến ảo khôn lường mà lại nhẹ nhàng khoan khoái, trong không khí sáng sớm mang theo duy nhất thanh lãnh sạch sẽ, khiến nàng nhin không được co rúm lại.

Vô thức sờ một cành mai, suy nghĩ Mộ Dung Lợi bay tới cảnh trong mơ rõ ràng ấy. Tối hôm qua lăn qua lộn lại, lát sau nàng rốt cục ngủ được, sau đó lại mơ thấy mảnh đất Mai Lâm kia.

Một người áo trắng cho người cảm giác tựa như tiên phong đạo cốt đứng bên gốc cây mai, thân hình mơ hồ, nhưng nàng cảm thấy hân mỉm cười nhìn nàng.

Trong gió có thanh âm vô cùng thân thiết mà lại trừu tượng vang lên xa xa, Mộ Dung Lợi hơi hơi nhíu mi, thanh âm kia đang nói: Tiểu tiên quan, người đã đến rồi, ta chờ người thật lâu.

Tiểu tiên quan là ai? Nàng sao?

Vì sao chờ nàng?

Từ khi xuyên không tới đây nàng liền thường xuyên nằm mơ, mà giấc mơ luôn là một rừng mai, nàng không hiểu, rốt cuộc rừng mai cất giấu huyền bí gì, vì sao nàng hầu như toàn mơ về nó?

Khi Diệp Thế Cẩm tìm đến, liền nhìn thấy thân ảnh nàng đứng thần thờ, đột nhiên tim đập nhanh hơn, cảnh trước mắt này không hiểu sao lại khiến hân cảm thấy vừa yên bình quen thuộc, vừa có một tia chua chát.

Khi hân định đi đến bên cạnh nàng, không ngờ lại có người từ một chỗ khác xuất hiện trước, nhất thời dừng lại cước bộ, lắc mình đến một bên yên lặng theo dõi.

“Mộ công tử.”

Mộ Dung Lợi từ trầm tư bước ra, thấy Viên Thanh Thanh mĩa mai nhìn nàng, liền vén môi nói: “Viên cô nương tìm ta có việc gì?”

“Xem ra ngươi cũng không có nghe theo lời nói của ta.”

“Không, ta nghe lọt.”

“Nhưng ngươi không đi.” Viên Thanh Thanh nhin không được chỉ trích.

“Viên cô nương dù sao cũng là tiểu thư phú quý nhà người ta, tuyệt không hiểu được khó khăn của dân gian.” Nàng thở dài, “Ta là muốn đi, nhưng mà hai tay không có lấy một xu để tự sinh tồn, chỉ sợ trở thành hài cốt đông cứng dọc đường thôi.”

Nàng xem Viên Thanh Thanh loan môi, liền tiếp tục nói: “Cho nên nếu đi, ta sẽ chết đói.”

Viên Thanh Thanh càng khinh bỉ, hừ một tiếng, “Ngươi cũng tự biết thân phận đấy.”

Mộ Dung Lợi cười trả lời: “Nhân quý tự biết thôi”

“Ngươi là bởi vì lộ phí mà không thể rời đi?” Nàng ta xác nhận.

Nàng gật đầu, “Đúng rồi.”

“Nếu ta cho ngươi đủ lộ phí, ngươi đi không?”

Nàng lập tức tiếp lời, “Chắc chắn đi.” Có nhiều thứ là của ngươi thì chung quy vẫn là của ngươi, không phải của ngươi thì dù có cướp cũng vẫn không thuộc về ngươi, Viên biểu muội còn không hiểu được đạo lý này.

Mà trong cuộc sống khó miễn cưỡng nhất, đó là tình yêu.

“Tốt lắm, ta đi lấy bạc cho ngươi.” Viên Thanh Thanh sáng khoái.

Mộ Dung Lợi mỉm cười nói: “Ta chờ.” Dừng lại một chút rồi nàng nói, “Bất quá, ta đi về rửa mặt trước, thay quần áo, này không thành vấn đề đi?”

“Không thành vấn đề.”

Điều kiện thỏa thuận xong, hai người đi về hai hướng.

Sau khi các nàng đi rồi, Diệp Thế Cẩm bước ra từ chỗ ẩn thân, nhú lại mi trông về hướng Mộ Dung Lợi ly khai, nàng rất giống Ôn Nhu, luôn luôn tâm tâm niệm niệm rời đi, đây là đặc điểm nổi bật của con người nơi thế giới các nàng sao?

Hắn phát hiện, chính mình phi thường chán ghét đặc điểm này.

Mộ Dung Lợi cũng không có gì cần thu dọn, trừ bỏ bạc Viên Thanh Thanh đưa, thì còn có hai bộ quần áo Diệp đại tẩu cho nàng.

Chẳng qua, lúc nàng đã chuẩn bị xong tay nải, đi ra đến tiểu lâu đằng trước Mai Lâm liền nhìn thấy một đạo thân ảnh to lớn.

Hắn khoanh tay đứng đó, cô tuyệt mà thanh cao.

Do dự một chút, Mộ Dung Lợi vẫn là đi tới gần hắn, nàng cảm thấy hắn đang đợi nàng.

“Diệp Thế Cẩm.”

“Phải đi.” Ngữ khí thản nhiên, nghe không ra cảm xúc gì.

Trong lòng có chỗ kỳ lạ, dường như là mất mát. “n, trong khoảng thời gian qua đã quấy rầy.”

Hắn không xoay người, tựa hồ ánh nắng quanh Mai Lâm trước mắt kia đang hấp dẫn hắn. “Nếu quyết định phải đi, vậy không cần nói tái kiến với ta.”

Mộ Dung Lợi giận. Không thấy sẽ không gặp, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau đi!

Ném bao quần áo một cái phịch lên vai, nàng trừng mắt nhìn bóng lưng của hắn, giẫm mạnh chân đi qua hắn.

Diệp Thế Cẩm thở dài trong lòng, chậm rãi xoay người, nhìn theo thân ảnh của nàng dần dần biến mất ngoài Mai Lâm, ánh mắt thâm u khẽ gợn sóng.

5. Chương 5

Không nghĩ tái kiến, vậy nói tạm biệt!

Mộ Dung Lợi một sáng tinh mơ khi tìm nơi ngủ trọ nhìn đến mặt thân ảnh quen thuộc kia, rồi đột nhiên nghĩ đến khi nàng rời đi, tựa hồ đã quên nói tạm biệt.

Người ta không muốn thấy nàng, nàng cũng không phải cái loại mặt dày mày dạn bám dính lấy người khác.

Cho nên Mộ Dung Lợi đối với Diệp Thế Cẩm làm như không thấy, kính tự đến cự đãi vén màn(????), đeo tay nải trên lưng rồi đi ra ngoài.

Phía sau không ai giữ lại, điều này làm cho nàng không hiểu sao bốc lửa lớn, bước chân vừa vội vừa mau, giống như muốn đá cái gì.

Quan đạo thẳng tắp thông hướng phương xa, mà nàng lại khách dị giới tại cái thời không giống như một mảnh vô can lực bình, không biết con đường phía trước ở đâu.

Tay nắm thật chặt cầm tay nải, nàng nhịn không được thở dài. Nơi này hoàn cảnh tốt lắm, nhưng là giao thông rất chán! Nàng dựa vào hai cái chân đi đường, dưới vài ngày cũng không thể đi xa.

Nghe được phía sau có tiếng xe ngựa lộc cộc, nàng lui dần về phía ven đường, vừa đi vừa nghĩ, vẫn là nên mua vật cưỡi thay cho đi bộ mới được.

“Lợi nhi, lên xe.”

Nàng đang cân nhắc lại bị thanh âm đột nhiên truyền đến dọa cho nhảy dựng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa đi tới.

Ánh mắt lại di chuyển, liền nhìn đến Lí Trạm ngồi ở trên giá tòa, cuối cùng mới rơi xuống gương mặt Diệp Thế Cẩm xóc màn xe nhìn nàng.

Chớp mắt, nàng khó nén tức giận nói: “Ta quen ngươi à? Xin hỏi công tử ngài là ai?” Ai bảo hắn nói không cần tái kiến.

Diệp Thế Cẩm trong mắt hiện lên một chút ý cười, bình tĩnh tự nói: “Tại hạ họ Diệp, tên là Thế Cẩm, chúng ta có thể một lần nữa quen biết.”

Mộ Dung Lợi bị câu trả lời của hắn biến thành “Phốc xích” một tiếng cười ra.

“Không tức giận?”

“Hừ.”

“Lên xe đi.”

Nàng thực sảng khoái lên xe. Dù sao nàng dùng hai cái chân đi đường, thật sự là ngu ngốc.

Trong xe bố trí cực thoải mái, vừa thấy đủ biết chủ nhân của nó là người chú trọng hưởng thụ.

Mộ Dung Lợi không hề giữ hình tượng nằm úp sấp xuống ghế, thè lưỡi, “Ta vừa rồi còn đang suy nghĩ, muốn mua ngựa hay là mua lừa (Vịt : Con lừa ^^).”

“Nga.”

“Ngươi xuất môn làm việc sao?”

Diệp Thế Cẩm hàm hồ nói: “Cứ coi là vậy đi.”

Nàng nhăn mặt nhăn mũi, cũng không miệt mài dò hỏi, dù sao hai người không phải rất thân thiết, nàng cũng không thích thám thính nhiều.“Biểu tiểu thư về nhà chưa?” Hắc là vậy, nếu không hắc đại khái không thể xuất môn.

“Nàng có trở về nhà hay không có liên quan gì tới chuyện ta xuất môn?”

Nàng liếc mắt nhìn hắc, hừ hừ hai tiếng,“Người ta mục tiêu là ngươi nha, nàng nếu không về nhà, còn không đuổi theo ngươi?”

“Nàng là muốn theo tới.” Hắc gật đầu thừa nhận.

Mộ Dung Lợi chưa nói cái gì, chính là đem mặt chuyển hướng về phía cửa xe, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ chạy như bay mà qua.

Diệp Thế Cẩm không tiếng động cười cười, hướng nàng kể chút,“Bất quá, nàng trước kia không có thành công, hiện tại tự nhiên cũng không có khả năng thành công”

Nàng vẫn là không lên tiếng trả lời.

“Mệt mỏi?”

“Ta đã đi nửa ngày, trước nghỉ suyễn khẩu khí” Nàng lười biếng nói.

Diệp Thế Cẩm thân thủ phù thượng kiên của nàng(là gì?? Vịt : đỡ vai ạ ^^).

Mộ Dung Lợi thanh âm rất thấp, nhưng thực kiên quyết.

“Không giải trừ hôn ước,liền bảo trì khoảng cách với ta, ta không muốn bị người chỉ vào cái mũi mắng là hồ ly tinh đầu.”

Hắc khẽ cười một tiếng, dẫn đo nặng nhẹ giúp nàng mát xa vai, ngữ khí mềm nhẹ nói:“Ta rất đúng mực.” Hắc cũng không hy vọng nàng vác cái tiếng xấu này trên vai.

Dưới sự vuốt ve của hắc, mí mắt Mộ Dung Lợi dần dần trầm xuống, cuối cùng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Thấy nàng ngủ, Diệp Thế Cẩm dừng lại động tác, cẩn thận đem nàng ôm lấy, bình phóng tới một bên, lấy tấm bạc đắp cho nàng,ngồi ở một bên ngắm thiên hạ ngủ say.

Hắc nhin mấy ngày, nổi lòng phập phồng không chừng, đây là chuyện chưa từng có. Cuối cùng, hắc quyết định trước tiên xuất môn, cũng may không tốn thời gian liền đuổi kịp nàng.

Bàn tay đưa ra,vẽ lên đường nét trên mặt nàng, ngực nóng nóng, có cảm giác rung động toàn thân không thể nói bằng lời.

Hắc vẫn đối với việc nam nữ không quan tâm,nhưng khi gặp được nàng bình tĩnh liền hoàn toàn biến mất,tổng muốn ăn sạch nàng,nhu tiến thân thể của chính mình, bổ khuyết một phần hư không khó hiểu kia.

Hắc nhớ nàng nhớ đến trái tim đau nhột,nhưng hắc biết việc hôn ước trước hết cần phải giải quyết. Cho dù nàng thích hắc, nhưng cũng có nguyên tắc không thể thỏa hiệp.

Nàng cùng Ôn Nhu rốt cuộc đến từ thế giới như thế nào? Các nàng độc lập mà tự chủ, đây là cá tính mê người của các nàng, nhưng cũng làm cho hắc cùng Tam đệ đau đầu nhất .

“Lợi nhi, ở lại, cùng ta được không?” Hắc khàn khàn nói.

Mộ Dung Lợi ngủ say lại đi vào phiên Mai Lâm kia, nhìn đến mặt thân ảnh màu trắng,nghe được cái thanh âm nóng rực mà lại êm tai gọi nàng.

Tiểu tiên quan.

Bên môi của nàng không tự giác giơ lên,tâm tình không hiểu sao bay lên.

Nàng mơ thấy cái chuyện tốt gì?

Diệp Thế Cẩm vì mặt cười trên môi nàng kia làm nóng mắt, nhin không được liền cúi người hôn môi nàng.

Mộ Dung Lợi chỉ cảm thấy trên môi bị một vật mềm mại chụp lấy, cả người tựa hồ bị một đoàn lửa gắt gao bao vây, bên tai chỉ có thanh âm mát lạnh mà mang theo nhu tình thì thầm khe khẽ.

Nàng tựa hồ bị mê hoặc, thuận theo bị áp đảo, nhìn người nọ cúi đầu thấp xuống một chút, sau đó bỗng đứng trờng lớn mắt Diệp Thế Cẩm!

“Nha” một tiếng cúi đầu ngậm vang lên, hần ôm môi xem người hướng đến chính mình trợn mắt nhìn, “Lợi nhi –”

“Không được làm vậy.” Thế nhưng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tuy muốn nhẫn, nhưng cũng không thể nhẫn.

“Hôn ước nhất định sẽ giải.”

“Vậy giải xong nói sau.” Mộ Dung Lợi cảnh giác hướng một bên di chuyển, càng ngày càng cảm thấy hần là một cái mặt người dạ thú, so với nàng còn không có kiềm chế.

Nàng xem hoa mỹ nam nhiều lắm ý dâm một chút, mà hần lại trực tiếp hóa ý tưởng thanh hành động, nói ăn liền ăn.

Xem nàng phòng bị như vậy, Diệp Thế Cẩm ở trong lòng thở dài, nói: “Ta chỉ là nhất thời kìm lòng không được.”

“Nam nhân đều thích lấy câu này làm câu cửa miệng,” Nàng cắn răng, “Các người thuần túy là nội tiết tố phân bố quá nhiều, tình trờng trên não, chỉ dùng nửa người dưới nói chuyện”

Diệp Thế Cẩm lập tức đen mặt tuy rằng nàng nói hần có chút không hiểu, nhưng ý tứ hần lại có thể lĩnh hội, nàng thật sự là miệng không ngăn cấm, không hề cấm kỵ.

“Lợi nhi, chú ý từ ngữ của nàng.” Hần rốt cục nhìn không được khuyên nhủ.

Mộ Dung Lợi trờng mắt, “Như thế nào, chê ta không văn nhã a, ta cho tới bây giờ sẽ không là người văn nhã, muốn văn nhã, người cũng đừng tìm ta.”

Hần xoa trán. Nàng vì sao có thể vô lại đúng lý hợp tình như vậy?

“Cho dù văn nhã, hiện tại tình huống của người, ta cũng cự tuyệt người tìm ta.” Nàng bổ sung nói.

Diệp Thế Cẩm sắc mặt càng đen. Hôn ước kia quả thực thành lời chú cấn cô của hần.

“Người bảo trì khoảng cách với ta,” Nàng từ chối, cuối cùng lấy một loại khẩu khí tráng sĩ đoạn bát nói: “Không được, chúng ta vẫn là mỗi người đi một ngã đi, này đối với mọi người đều tốt.” Thừa dịp còn chưa lún sâu, chạy nhanh giải tán thôi.

“Không có khả năng.” Hần một ngụm từ chối.

“Vậy người không được tiến lại gần đây.” Định lực của nàng rất kém cỏi, không biết khi nào liền làm thâm hụt tiền mua bán.

“Hảo.”

Nàng tràn đầy hoài nghi nhìn hần.

“Ta nói thực.”

“Ta rất muốn tin tưởng người,” Nàng thở dài, “Nhưng là, người thực sự rất khó làm cho ta tin tưởng.”

“.....”

Bên ngoài xe Lí Trạm bị phong quán nhập yết hầu, bị nghẹn khẹt lên(???).

Trên đường tấp nập người đi lại, đèn kéo quân giống như ở trước mắt Mộ Dung Lợi thoảng qua, nàng ghé vào bên cửa sổ lầu hai của quán trọ chán thờ dài đến chết.

Diệp Thế Cẩm đi Hồng Phong sơn trang đã ba ngày, nàng ở tại khách điểm này cũng đã ba ngày.

Nguyên bản là muốn thừa dịp hấn rời đi nàng cũng tịch cơ tránh người, nhưng là hấn đi rồi, lại để Lí Trạmlại, mỹ kỳ danh nói bảo hộ nàng.

Mộ Dung Lợi nhìn ở cửa trước mặt, tiếp tục thở dài. Lí Trạmliên cùng cái sau lưng linh giống nhau, hấn đối với Diệp Thế Cẩm trung thành đến chết làm cho nàng chủ ngực dậm chân hận.

Ánh mắt vô ý thức ở trong dòng người trên đường đảo qua, nàng phút chốc giống như bị kim đâm nhảy dựng lên, khó có thể tin hô nhỏ một tiếng, “Phong Nhã mơ hồ!” Nàng hoa mắt, nàng nhất định hoa mắt.

“Công tử” Lí Trạml nhìn nàng lao xuống lầu như điên, ngạc nhiên chạy nhanh đuổi theo.

Không thấy, làm sao có thể không thấy?

Mộ Dung Lợi giống vô đầu thương thuyền (???) trên đường tìm kiếm qua lại. Nàng tin tưởng chính mình thấy được, thực sự thấy được, người nọ thật là Phong Nhã, nhưng là, như thế nào đã không thấy tăm hơi?

Nhìn trên đường “cổ nhân” tới lui, nàng đột nhiên nhin không được bị ai cho tình thế của mình. Thân mình ngồi xổm xuống, tựa đầu chôn ở trên đầu gối khóc òa.

Nàng không có biện pháp cố gắng dừng cảm, nàng không thích nơi này, hảo chán ghét, không có người quen, không có cái gì quen thuộc, hết thấy đều hảo chán ghét bao gồm cả tên Diệp Thế Cẩm kia, chán ghét muốn chết!

Lí Trạml chân tay luống cuống nhìn nàng, không biết nên làm cái gì bây giờ, cuối cùng chỉ có thể trầm mặc đứng ở một bên cùng nàng.

Mộ Dung Lợi không biết chính mình khóc bao lâu, thẳng đến có đôi bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng kéo nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, tiếng nói quen thuộc mát lạnh vang lên trên đỉnh đầu.

“Khóc cái gì, Lợi nhi?” Khóc đến tâm hấn đều nát.

“Diệp Thế Cẩm, ta muốn về nhà.” Nàng khóc nói.

“Hảo, chúng ta về nhà.”

“Ta muốn về nhà chính mình.” Nàng rơi lệ càng nhiều, một đôi mắt sưng đỏ tràn đầy đau thương nhìn hấn.

Diệp Thế Cẩm yên lặng thay nàng lau đi nước mắt trên mặt, hấn không thể trả lời nàng, hấn làm không được, cũng không muốn làm.

“Như thế nào đột nhiên khóc?” Lí Trạml nói như vậy, nhưng hấn biết nhất định có chuyện đặc biệt phát sinh, nếu không nàng sẽ không như vậy.

Mộ Dung Lợi bỗng nhiên kích động một phen nhéo vạt áo của hấn, vội vàng lại bối rối nói: “Ta..... Ta nhìn thấy Phong Nhã, chính là một người bạn tốt của ta, ta thề ta thực sự nhìn thấy nàng” Thanh âm dần dần thấp đi, lệ lại rơi xuống: “Nhưng là, có lẽ chính là bộ dạng giống nhau” Thanh âm của nàng lộ ra mất mát vô cùng.

Diệp Thế Cẩm do dự, nói: “Chúng ta trước về khách điểm đi.”

“Ta muốn về nhà.” Nàng thì thào nói xong, ánh mắt dừng ở nơi xa xăm không biết tên, tựa hồ nơi đó có nhà của nàng.

Hấn lắc đầu, dắt tay nàng quay về khách điểm.

Lí Trạml trầm mặc theo.

Mộ Dung Lợi khẩu vị luôn luôn tốt phá lệ chưa ăn cơm chiều, thất hồn lạc phách trực tiếp trở về phòng mình, sau khi cả người ngã vào trên giường liền mở to mắt nhìn đỉnh giường ngăn người.

Diệp Thế Cẩm vào phòng nhìn đến chính là tình hình như vậy, hấn thở dài trong lòng. Có lẽ hấn là nói cho nàng, tuy rằng hiện tại thời cơ không tính là tốt.

Hấn ở giường nàng ngồi xuống, cầm một bàn tay của nàng, mà nàng cũng không có kháng cự, tựa hồ linh hồn đều thoát ly thân thể mà đi.

“Lợi nhi, hôn ước đã giải trừ.”

“.....” Nàng như là không có nghe đến.

“Kỳ thật có chuyện ta vẫn gạt người.”

“.....” Vẫn là không có phản ứng.

“Nơi này có bằng hữu của người, Tam đệ của ta biết rõ đi, người trong lòng của hần kêu Ôn Nhu, bắt quá bằng hữu của nàng kêu là bạo lực tài nữ”

Người nằm ở trên giường đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt khó có thể tin theo dõi hần, nắm chặt cánh tay của hần, vội vàng truy vấn: “Thực sự? Thực sự kêu bạo lực tài nữ? Ôn Nhu, trời a, là Nhu a” Nàng quá vui mừng mà khóc.

Diệp Thế Cẩm không khỏi mất mát. Nàng nghe được hần giải trừ hôn ước đều thờ ơ, nhưng là vừa nghe đến tin tức bằng hữu của nàng liền kích động thành như vậy, này thật sự đã kích tự tôn nam nhân của hần.

“Đó là không phải nói, ta nhìn thấy người thật là Phong Nhã? Ta rõ ràng có nhìn đến.....” Lau đi nước mắt, nàng vui vẻ truy vấn.

Hần trầm mặc nhìn nàng.

Chậm rãi, Mộ Dung Lợi thanh tự bình phục xuống, buông ra tay hần, nha nha nói: “Ta chỉ là rất cao hứng.”

“Ta giải trừ hôn ước.” Hần nói lại lần nữa xem.

“Nga.”

“Lợi nhi –”

Nàng nghiêm trang trả lời: “Ta nghe được, cũng thay người cao hứng a, dù sao thú một người chính mình không thích quả thật không phải chuyện hạnh phúc.”

“Nàng rốt cuộc có nghe hiểu được lời nói của ta hay không?” Diệp Thế Cẩm luôn bình tĩnh hiện tại đang rống lên.

Mộ Dung Lợi thân thủ che lỗ tai, ánh mắt không đồng ý trừng mắt hần, “Nói chuyện a, người rống cái gì? Không phải là giải trừ hôn ước sao? Đây là chuyện của người đúng không, có cần thiết làm cho ta cũng cảm động lây sao?” Hần giải trừ hôn ước, căn nguyên là vì không thích biểu muội nhà mình, vô luận hần thích là ai, này hôn ước đều là hần phải muốn giải quyết, nàng dựa vào cái gì nhất định phải vì thế cảm thấy thù vinh vui sướng?

Sẽ không!

Hít sâu một hơi, hần gật đầu, lạnh nhạt nói: “Đúng, nàng nói không sai, này thật là chuyện của ta, vậy nàng tìm bằng hữu cũng là chuyện của nàng, thứ ta bắt lực.”

Mộ Dung Lợi trừng mục, khó có thể tin trừng mắt hần, “Để ý như vậy, thích so đo, người vẫn là không phải nam nhân a!”

Tiếp theo, nàng đã bị nam nhân đặt ở trên giường lớn, trên người hần cực độ nguy hiểm nhìn chăm chăm nàng, khẩu khí quý dị áp lực nói: “Ta có phải nam nhân hay không chẳng phải nàng thử một chút liền biết sao?”

“Không cần không cần, thời gian còn quá sớm.” Nàng vội vàng trấn an, “Đừng xúc động, trăm ngàn lần đừng xúc động.” Nhu ở trong này, thật tốt quá, nàng muốn đi trước tìm Nhu, này chuyện phong hoa tuyết nguyệt trước mắt một chút cũng không trọng yếu.

Diệp Thế Cẩm đột nhiên có chút không biết nên khóc hay cười. Đây là cái tình hình quý dị gì a?

Hần chỉ biết không thể nói chuyện của Ôn Nhu cho nàng mà, quả nhiên là ra tình hình như thế này.

“Lợi nhi, nàng rất muốn thấy các nàng có phải hay không?” Hần quyết định đổi phương thức.

“Rất muốn rất muốn.”

“Kia theo ta trở về Phú Quý sơn trang đi.”

“A?” Trở về còn tìm người như thế nào?

“Tam đệ nhất định sẽ dẫn người về nhà, chúng ta ở nhà chờ có vẻ tốt hơn, nếu không vạn nhất họ đi tìm nàng, nàng lại trở về tìm họ, thực dễ dàng bỏ qua.”

Nói cũng đúng. Mộ Dung Lợi cảm thấy rất có đạo lý.

“Còn có” Hắc mâu xuất hiện đám đám ngọn lửa, thanh âm cũng khàn khàn đi xuống.“Hiện tại, ta không mang hôn ước trong người.”

Mộ Dung Lợi một chút liên tưởng lớn mắt. Hồn dân này, cả ngày đều đang nghĩ cái gì?

“Kia cũng không được.” Nàng chạy nhanh cự tuyệt.

“Vì sao?” Hắc bắt mẫn.

“Danh bất chính ngôn bất thuận,người cho rằng ta với người tăng tị với nhau sao?”

Diệp Thế Cẩm vẻ mặt hắc tuyến nhìn nàng. Nàng nhất định phải nói khó nghe như vậy sao?

“Ta lại không nói sai.” Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Rõ ràng nói giải trừ hôn ước là có thể!”

“Người đừng xuyên tạc nguyên ý của ta,cho tới bây giờ ta không nói qua như vậy,ta chỉ là nói trước khi không giải trừ hôn ước,người phải cùng ta bảo trì khoảng cách,không được thời khắc động dục.” Đừng xem trí nhớ của nàng không tốt.

“Nhưng là ta muốn!”

“Khuya rồi, ta muốn đi ngủ, người cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi, tạm biệt, không tiễn.”

“Nàng thực vô tình.”

“Ta còn cố tình gây sự a.Tóm lại,người nhanh chạy lấy người.” Nàng dùng sức bắt hắc đứng lên, trảm đinh tiệt thiết(chém đinh chặt sắt) nói:“Nếu để cho ta biết người gạt ta,người liền vĩnh viễn đừng nghĩ chạm vào ta.”

Diệp Thế Cẩm thở dài, lắc đầu, tự nói:“Duy tiểu nhân cùng nữ tử không nên đường!”

“Người còn muốn nuôi một nhóm người?” Có muốn nuôi một đoàn, nàng đều thị bọn họ này đó ngực không đồng nhất nam nhân(???).

Hắc hoạt kê không nói gì,đụng tới nữ nhân như Lợi nhi,hắc trừ bỏ thở dài vẫn là chỉ có thở dài.

Đem người đuổi ra ngoài phòng,Mộ Dung Lợi rõ ràng gọn gàng đóng cửa,sau đó hưng phấn mà nhảy vài cái,ở trong phòng vòng vo vài vòng,cao hứng nói:“Thật tốt,Như các nàng đều ở đây”

Ngoài cửa Diệp Thế Cẩm ngửa đầu nhìn trời thở dài, hắc thật hối hận nhưng lại càng không đành lòng.

Tuy rằng không muốn trở về Phú Quý sơn trang,nhưng là vì có thể sớm một ngày nhìn thấy bằng hữu,sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Lợi thu thập hành lý,liền muốn chủ tớ Diệp Thế Cẩm hồi trang.

Kết quả,khi đi xuống mấy bậc thang lầu,ánh mắt của nàng đột nhiên trợn tròn,chớp vài cái,sau đó như gió xoáy lao xuống lầu.

Cũng nhìn đến đôi nam nữ xuất sắc ở cửa kia, Diệp Thế Cẩm cơ hồ nhin không được thán ra tiếng.

Người tính không bằng trời tính,hắc muốn tránh gặp vợ chồng Khúc Du Nhiên,thì hai bên lại đụng phải nhau.

“Phong Nhã mơ hồ!” Mộ Dung Lợi kêu to .

“Sắc ma Lợi!” Phong Nhã khó có thể tin nhìn nàng .

Nghe được Phong Nhã hô lên tên hiệu, bản thân Mộ Dung Lợi không phản ứng, những người khác bên người lại không như thế.

Diệp Thế Cẩm thân thủ nhu nhu huyết thái dương của mình. Tên hiệu đều kêu thành như vậy, có thể nghĩ trình độ hao sắc của nàng có bao nhiêu nghiêm trọng, hấn bắt đầu lo lắng vì tương lai chính mình a.

Thần bộ Khúc Du Nhiên ôm kiếm đứng ở một bên, nhìn Diệp nhị thiếu tự giữ bình tĩnh một bộ đau đầu bộ dáng, trong mắt không khỏi hiện lên mỉm cười, Nhã nhi cùng bằng hữu của nàng đều có đặc điểm làm cho người ta phát điên, điểm ấy lữ kinh khảo nghiệm, không hề ngoại lệ.

“Phong Nhã, ta rất vui khi nhìn thấy mi ở trong này.”

Phong Nhã cũng cười nhảy lên, hoàn toàn không giống phụ nhân được gả rứt rề đoan trang “Đúng nha đúng nha, ta cũng rất vui có thể nhìn đến mi, mi không biết lúc trước khi ta nhìn thấy Nhu có bao nhiêu cao hứng, quả thực cao hứng muốn chết.”

“Ta cũng vậy ta cũng vậy.”

“.....”

Hai nữ nhân lú rú không ngừng, người bên cạnh hết thấy bị các nàng xem nhẹ.

Cuối cùng, Diệp Thế Cẩm cùng Khúc Du Nhiên quyết định tìm một chỗ mọi người ngồi xuống hảo hảo nói, đứng ở cửa quán trọ ôn chuyện như vậy sẽ làm người chú ý.

Địa điểm được lựa chọn là ở xe ngựa rộng rãi của Diệp Thế Cẩm.

Sau khi lên xe, hai nam nhân liền tự động luân vì bối cảnh, Mộ Dung Lợi cùng Phong Nhã nghe một lời ta một câu nói cho cùng không nóng lặc, một chút cũng không vì ít người mà tẻ ngắt, giống như các nàng có nói không xong (chỗ này ta không hiểu à TT).

“Vẫn như vậy sao?” Diệp Thế Cẩm xoa huyết thái dương hỏi người bên cạnh.

Khúc Du Nhiên vẽ mặt bình tĩnh gật đầu, “Thói quen là tốt rồi.”

“Người thế nhưng cũng có thói quen?”

Hắn cười, “Trừ phi người có biện pháp tốt nhất.”

Diệp Thế Cẩm trầm mặc. Hắn quả thật không có biện pháp tốt nhất, nếu không hắn cũng sẽ không lựa chọn giấu diếm việc này đối với nàng.

“Nghe nói người giải trừ hôn ước?”

“Tin tức truyền nhanh như vậy?” Hắn nhú mày.

Khúc Du Nhiên thần sắc không thay đổi, “Này không phải kết quả người muốn sao?”

“Đã gặp qua bọn lão ta,?”

Liếc mắt hai người bên kia náo nhiệt nói chuyện phiếm, hấn hơi hơi nghiêng người, đề thấp thanh âm, nói: “Lúc này chính là đi kinh thành.”

Diệp Thế Cẩm lập tức quyết định theo chân bọn họ mỗi người đi một ngả.

Cho nên, một lúc lâu sau, Khúc đại thần bộ cùng thê tử của hắn liền bị Diệp nhị thiếu vô tình vô nghĩa vứt bỏ trên quan đạo thừa thớt người đi lại.

Phong Nhã đưa xe ngựa rời đi, giận dữ nói: “Diệp nhị thiếu thực không phong độ.”

Khúc Du Nhiên tỏ vẻ cam chịu, nhưng là thâm biểu lý giải.

“Hắn không phải là sợ A Lợi la hét theo chúng ta cùng nhau vào kinh?”

Hắn gật đầu.

“Hắn thật sự là không thể giải thích A Lợi.” Phong Nhã cảm khái nói.

Hắn nhướn mày, không tiếng động hỏi.

“A Lợi hiện tại ăn thuốc an thần, đối với có thể hay không bằng tốc độ nhanh nhất nhìn đến Nhu thực không phải còn trọng yếu nữa, nàng hiện tại muốn làm nhất hẳn là ăn sạch Diệp nhị.”

Khúc Du Nhiên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng còn thật sự gật đầu, “Người đừng không tin, A Lợi vừa rồi đều theo ta nói.”

Hắn vẫn đang nghe. Như thế nào không có nghe đến?

Nhìn đến trạng phu hoang mang, nàng đắc ý cười, “Chuyện bạn bè chúng ta trong lúc đó các người không hiểu.”

Hắn thập phần đồng ý. Những người như các nàng quả thật làm cho người ta khó có thể lý giải.

Ánh mắt của nàng lại nhìn về phía phương hướng xe ngựa biến mất, tự đáy lòng nói: “Kỳ thật ta cũng đồng tình Diệp nhị thiếu.”

Khúc Du Nhiên cũng thế. Mà người nào đó theo bọn họ đánh giá đồng tình trong miệng, lúc này đang ở trong xe ngựa sương ý đồ cầu được Mộ Dung Lợi thông cảm.

“Lợi nhi, Khúc đại bộ đầu có chuyện hẳn muốn làm, chúng ta tổng không nên trì hoãn chuyện của người ta.”

Nàng cực không tín nhiệm nhìn hắn, “Thực sự?”

“Thực sự, thời điểm các người nói chuyện, chúng ta đã bàn bạc rồi.”

Mộ Dung Lợi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là quyết định buông tha việc này, nhưng rốt cuộc không khỏi có chút tiếc nuối. “Thời gian gấp lại Phong Nhã thật ngắn a.”

“Khúc đại bộ đầu nhiều năm bên ngoài, muốn gặp hẳn thực dễ dàng, cùng lắm thì làm cho hắn thường xuyên đến Phú Quý sơn trang một chút là được.”

“Người một đại nam nhân muốn trạch như vậy (??) (Vịt : là trốn chui lủi trong nhà như con trạch) à?” Hắn cả ngày cũng chỉ ở phiếm Mai Lâm kia, thật là mèo khen mèo dài đuôi.

Đối với từ ngữ mới trong miệng nàng, Diệp Thế Cẩm đã học được lựa chọn tính xem nhẹ, chính là mỉm cười nói: “Ta trời sinh thích yên tĩnh, cho nên cưỡng cầu không được.”

“Kia cũng đúng, tính tình người quý mao(???) như vậy, người bình thường cũng với người không đến.” Nàng nói không lưu tình chút nào.

Hắn như trước thản nhiên cười. Tùy nàng hạ thấp đi như thế nào, đem người của nàng chop đến bên người, hẳn chính là người thắng cuối cùng.

Mộ Dung Lợi đầu khê nâng, tươi cười trên mặt có một chút phá hư cùng quỷ dị. “Diệp Thế Cẩm, người nói, ta cùng Nhu này đối với bạn bè thế nhưng mới có thể biến thành trực lý, đây không phải là duyên phận nha?”

“n.” Hắn sừng nịch liếc nhìn nàng một cái, gọn gàng thay nàng đổ chén trà đưa qua.

Vừa rồi nói lâu như vậy, nàng nhất định khát

Mộ Dung Lợi đang cầm cái chén uống lên mấy ngụm, vẻ mặt lại hướng về: “Cũng không biết nàng biến y viên kia thành là cái bộ dáng gì?”

Nghe Phong Nhã nói, Nhu ở kinh thành có một khách điểm, làm vì tỷ muội các nàng có thể dễ dàng liên lạc, bởi vì từ Phú Quý sơn trang gặp được Phong Nhã, Nhu liền cảm thấy rơi đến thời đại này, khẳng định không chỉ có nàng cùng Phong Nhã.

Nay xem ra, Nhu đoán đúng, chính là.....

“Có Tam đệ, nhất định không thành vấn đề.”

“Người đừng khinh thường nữ nhân, Nhu của chúng ta thực có khả năng.” Nàng quả thực chính là tòa hoạt động kim khối, từ nhỏ tiền tài cuộn cuộn, bốc thưởng tất trúng, đi đường nhất được tiền mặt vô cùng quý dị. (Vịt : đúng là con gái thần tài có khác =]])

Xem nàng đối với Ôn Nhu tôn sùng như vậy, Diệp Thế Cẩm không hiểu sao trong lòng cảm thấy không quá thoải mái.

“Thực có khả năng như vậy?” Hắc thuận miệng hỏi

“n.” Nàng dùng bàn bạc đầu.

“Nàng liên tin tưởng nàng ta như vậy?”

“Bởi vì ta không thể không tin a, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy.” Mộ Dung Lợi còn vô cùng thật sự nói.

Hai người các nàng là tình so với kim kiên ma cát, xuất liên tục sinh cùng một ngày, cùng bệnh viện, cùng phòng sinh, Nhu mới sinh ra, mẫu thân nàng liền vào phòng sinh, sau đó nàng cũng sinh ra.

Làm cho người không thể tưởng được là, nhà các nàng sau đó lại cũng chuyển đến cách vách, nàng cùng Nhu là lớn lên cùng nhau, có thể nói các nàng là người hiểu biết lẫn nhau nhất.

“Từ nhỏ đến lớn?”

“Ta cũng không nói quá cái gì a? Ta cùng Nhu từ nhỏ liền nhận thức, có thể nói là thanh mai trúc mã.”

Vừa bắt đầu nói về bạn bè, Mộ Dung Lợi tựa như máy hát mở ra, cũng không quản người đối diện không thích nghe, liền kể lý oa nói thông suốt.

Diệp Thế Cẩm biểu tình vẫn thản nhiên nghe, đôi lúc hắc rất muốn nàng đừng nói cái nữ nhân kia nữa. Nhưng là, xem nàng hưng phấn cao hứng như vậy, hắc lại không đành lòng phá hư hưng trí của nàng.

Ai!

6. Chương 6

Phú Quý sơn trang vẫn giữ nguyên dạng như trước, và Mộ Dung Lợi vẫn như trước ở tại Tây Mặc Các

Nàng theo thói quen mặc nam trang, mọi người cũng có thói quen nhìn nàng mặc nam trang.

Nhưng đột nhiên có một ngày, nàng thay đổi nữ trang đi ra, mọi người toàn bộ chấn động.

Bởi vì bọn họ quá mức kinh ngạc, làm hại Mộ Dung Lợi cũng cảm thấy hoang mang, nhin không được liền hỏi người bên cạnh: “Ta nghe vậy rất kỳ quái sao?”

Diệp Thế Cẩm khẳng định: “Không có.”

“Thế sao mỗi người nhìn thấy ta đều có biểu tình quái lạ?” Nàng cảm thấy rất tổn thương a.

“Đại khái là mọi người quen với nam trang trước kia của nàng.” Hắc kỳ thật cũng hiểu được nam trang thích hợp với hành vi cử chỉ của nàng hơn, tỷ lệ phê bình cũng giảm đi nhiều.

Mộ Dung Lợi nhìn bộ y phục nữ trang trên người, cuối cùng thở dài, “Ta chính là muốn mặc thử chút thôi mà, ta quen mặc nam trang, vì nữ trang thực không thuận tiện cho lắm.”

Diệp Thế Cẩm nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, Mộ Dung Lợi lại nhin không được bất bình tức giận, “Nhưng bọn hắc có cần phải phản ứng mạnh như vậy không? Ta là nữ sinh mà, mặc nam trang bọn họ nên thấy quái dị mới đúng.”

Nghe vậy, Diệp Thế Cẩm chỉ bảo trì trầm mặc.

Hắc càng ngày càng hiểu được ở chung cùng Lợi nhi nên như thế nào, nàng tựa như một con mèo nhỏ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, cho nên phải luôn vuốt ve lông mèo, nếu không sẽ bị móng vuốt sắc bén cào cào đến tổn thương.

“Ta nghĩ nên trở về thay đồ a.”

“Đều đã đến phía sau núi.” Diệp Thế Cẩm rất muốn thở dài. Nàng ăm ỹ muốn tới phía sau núi cưới ngựa, kết quả hiện tại lại muốn trở về thay quần áo.

“Người có ý kiến?” Nàng trềng mắt. Hắn lập tức phủ nhận, “Không có, nàng trở về thay, ta chờ nàng.”

“n.” Nàng vừa lòng. Lí Trạ cùng Mộ Dung Lợi trở về thay quần áo.

Sau khi bọn họ đi rồi, Diệp Thế Cẩm lập tức nhảy xuống, thản nhiên mở miệng hướng về phía rừng cây, “Đại ca, hiện thân đi.”

Diệp Thế Kiệt phe phẩy ngọc cốt phiến mạ vàng rất tự nhiên bước ra, mỉm cười nhìn Nhị đệ, nói: “Người nếu đã đạt được mong muốn, có phải hay không cũng nên cống hiến một chút tài năng của mình tới giúp ta đi?”

Diệp Thế Cẩm lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, “Gần nhất sổ sách vẫn là do ta trông coi thôi.”

Hắn thần sắc không thay đổi, thông dong đáp: “Ta quản lâu như vậy, người mới trông có vài ngày mà, chút lòng thành cỡ con.”

“Ta tuyệt không thích nàng chạy tới dùng đôi mắt si mê nhìn người.” Diệp Thế Cẩm xác định rõ ràng lập trường của bản thân.

Sờ sờ cái cằm trơn bóng (Vịt : Á , anh k có râu , e thích =]]), Diệp Thế Kiệt tươi cười dẫn theo ba phần trêu tức, ba phần dụ dỗ, còn có ba phần vui sướng khi người gặp họa.

“Này chứng minh bộ dạng đại ca người không tồi.”

“Có dũng khí thì nói lời này với tam đệ nha.”

“Nam nhân bộ dạng họa thủy như vậy có cái gì đáng giá mà kiêu ngạo, thiếu chút nữa hại chết người trong lòng của mình.” Nhớ tới ả Bạch Mộng Ly yêu Tam đệ thành điên cuồng làm cho người ta không rét mà run. Nói tới đây, Diệp Thế Kiệt liền nhện không được thắm thía lên tiếng: “Người cũng nên để ý Thanh Thanh biểu muội, ta thấy nàng rất cố chấp.”

Hắn cau mày, có chút trầm trọng gật đầu, “Việc này ta sẽ lưu tâm.”

“Ta đây đi trước.”

Diệp Thế Cẩm nhìn theo đại ca rời đi, lông mày nhíu lại vẫn chưa buông ra. Đại ca đặc biệt lại đây nói với hắn việc này, xem ra quả thật là nên cẩn thận thì hơn.

Thời điểm lòng hắn rối loạn, Mộ Dung Lợi thay xong quần áo đi cùng Lí Trạ trở về.

Nhìn nàng khôi phục một thân nam trang, Diệp Thế Cẩm không khỏi mỉm cười. Nàng quả nhiên vẫn là thích hợp với loại trang phục như vậy, đơn giản sạch sẽ mà gọn gàng.

“Diệp Thế Cẩm, chúng ta vào đi thôi.” Nàng xoa tay, bộ dáng nóng lòng muốn thử lắm rồi.

“n.” Nhìn nàng như vậy, hắn cũng bị cuốn hút vào cảm xúc thoải mái. Trừ bỏ lần đó không hiểu sao lại sầu não khóc rống, nàng tựa hồ vẫn tinh lực sung sức, luôn hiếu kỳ mọi thứ.

Chờ đi vào rừng, Diệp Thế Cẩm đột nhiên phát hiện mang Mộ Dung Lợi đến săn bắn là chuyện tự tìm phiền toái đến cỡ nào.

Nàng không hiểu săn bắn, hết lần này đến lần khác nàng khăng khăng tự làm. Dã thú không đánh tới, nhưng thật ra vài lần thiếu chút nữa làm nàng bị thương.

Hắn bồi bên cạnh quả thực run như cây sậy, ngay cả ánh mắt cũng không dám nháy một cái, chỉ sợ nàng lâm vào nguy hiểm.

Rồi khi nàng lệch sang trái, lệch sang phải trên lưng ngựa, thiếu chút nữa ngã xuống dưới đất, hắn quyết định nhanh chóng tóm nàng trở về.

Vì thế, Mộ Dung Lợi vô cùng mất hứng.

Diệp Thế Cẩm thở dài trong lòng, trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

“Ta muốn uống rượu.” Nữ nhân buồn bực kêu lên với hắn.

Ánh mắt hắn chợt lóe, vui vẻ gật đầu, “Được, Lí Trạm đi lấy rượu.”

Rượu ở Mai Lâm, đêm trăng ở Mai Lâm ngắm trăng uống rượu, quả thực rất nhã nhặn.

Mà việc nhã nhặn như thế, Mộ Dung Lợi liền đi thay nữ trang, Diệp Thế Cẩm cũng không có dị nghị.

“Lại là rượu mơ?”

“Có cái gì không đúng sao?”

“Không, chính là cảm thấy người thực sự rất thích mai.”

“Rượu này là ta tự ủ.”

Mộ Dung Lợi kéo khoe miệng, vẽ mặt giật mình nhìn hắn, “Người còn có thể ủ rượu?”

“Hứng thú mà thôi.”

Lời nói thật đúng là nhẹ nhàng băng quơ. Nàng bĩu môi, cầm lấy bầu rượu rót một ly ỉnh, một ngụm liền tu hết.

Diệp Thế Cẩm thậm chí không kịp ngăn cản nàng, chỉ có thể nhìn nàng lắc đầu, “Rượu này tuy rằng nhạt, nhưng nàng uống như vậy, chắc chắn say.”

“Ta mất hứng, mượn rượu giải sầu không được à?” Mộ Dung Lợi tiếp tục rót rượu, sau đó lại tu hết.

“.....” Xem nàng có ý định tự chuốc say, tâm tình của hắn có chút phức tạp, nhưng chung quy không có mở miệng ngăn cản nàng.

Có một số việc say làm mới tốt. (HVT:việc gì vậy à, *che miệng cười gian*)

Mà hắn cũng không phủ nhận, vẫn hy vọng có quan hệ chặt chẽ hơn với nàng.

Khi mặt trăng đi về phía tây, vò rượu dưới chân đã có bảy, tám cái, mà rượu bên trong đều là vào bụng Mộ Dung Lợi.

Nàng hăng say uống rượu làm cho hắn lo lắng không thôi, nhưng mà muốn ngăn cản cũng đã muộn.

“Thực sự không thể uống nữa, đầu thật choáng váng nga” Cuối cùng, thế nhưng vẫn là chính nàng buông chén.

Diệp Thế Cẩm đỡ thân hình lay động không ngừng của Mộ Dung Lợi, nhìn nàng kiều thái xinh đẹp tuyệt trần, gương mặt ửng hồng, thủy mâu phủ một lớp sương mù tỏa ra quang mang mê người, cái miệng nhỏ hồng nhuận chu ra nỉ non, hắn một lòng không khống chế được nhảy dựng lên, bàn tay đỡ nàng càng thêm ôm chặt.

Cuối cùng, hắn ôm lấy nàng, đi vào tiểu lâu ở sâu trong Mai Lâm.

Một cước đá văng cửa phòng ngủ, Diệp Thế Cẩm thông dong bình tĩnh giờ phút này quần áo đã sớm không chỉnh tề, chỉ miễn cưỡng mặc trung y, mà người trong lòng hắn cũng sớm chỉ còn một cái yếm, hai tòa ngọc phong như ẩn như hiện làm cho người ta huyết mạch dâng trào.

“Lợi nhi ngoan, tới đây” Hơi thở hỗn loạn của hắn, dọc theo đường đi hắn đỡ dành người đang say mơ mơ màng màng bỏ đi quần áo trên thân hai người, tính nhẩn nại sớm đã tới cực điểm.

Người mình yêu sắp sửa lỏa thể, nam nhân loại nào đi chẳng nữa cũng không thể kháng cự dụ hoặc trí mạng này được, mà hắn cũng chỉ là nam nhân bình thường.

“Nóng quá.” Mộ Dung Lợi kéo món đồ che thân cuối cùng rời khỏi người.

Lập tức, lưng của nàng rơi vào đệm chăn mềm mại thấm lạnh, ngay sau đó một khối thân thể nóng bỏng liền áp lên trên, nàng không khỏi ha ha cười.

Diệp Thế Cẩm cuồng loạn hôn lên mặt nàng, môi nàng, hai tay âu yếm dao động trên người nàng, dần dần hoạt nhập cảm địa mà trêu chọc vân vê.

.....

“Đồ lưu manh, người không biết khuyên ta uống ít sao? Căn bản chính là có ý định bắt lương mà .”

Đối mặt với lời chỉ trích, Diệp Thế Cẩm chính là mỉm cười, hai tay cầm một đôi dây dầm trước ngực nàng, ánh mắt thực không thuần lương đi tuần tra từng tắc da thịt nàng, xấu xa hỏi:“Không tốt sao?”

Mộ Dung Lợi kéo tay hắn lên cắn một ngụm, sáng giọng:“Chán ghét.”

Diệp Thế Cẩm ha ha cười, tiếp theo nàng xoay thân, hắn liền ôm đầu nàng hôn một hồi .

Thật lâu sau, hai người mới thở hào hển tách ra.

Hắn xuống giường mặc quần áo ra ngoài,“Ngoan ngoãn nằm, ta đi chuẩn bị đồ ăn và nước ấm cho nàng.”

Nàng ôm chăn ha ha cười, sau đó lại vì thân thể không khoẻ mà nguyên rửa tên nam nhân vẫn thanh khí sáng như cũ kia.

Bởi vì đêm đó miệt mài, mấy ngày sau Mộ Dung Lợi đều dính ở tiểu lâu không bước ra ngoài.

Mỗi lần nhìn về mặt nàng lười biếng nằm trên giường, Diệp Thế Cẩm không ngừng tự trách,hắn quả không nên phóng túng như vậy.

“Sinh nhật bá mẫu ta nên tặng cái gì đây?” Nghe được tin tức mừng thọ Diệp mẫu, Mộ Dung Lợi có chút khó khăn, nàng xuyên không tới đây, thân không có đồ đặc gì quý báu, thật sự biết phải tặng cái gì.

Diệp Thế Cẩm ôm khuôn mặt nàng, còn thật sự trả lời,“Nàng chính là lễ vật tốt nhất.”

Vừa thấy ý cười trong mắt hắn, Mộ Dung Lợi lập tức giận dữ đẩy hắn ra, nói:“Ta là người, cũng không phải đồ vật, sao lại làm lễ vật được.”

“Gả cho ta làm nhị con dâu của lão nhân gia, chính là thọ lễ(quà mừng thọ) tốt nhất.”

Mộ Dung Lợi trầm mặc một lát mới nói:“Diệp Thế Cẩm, người vừa cùng giải trừ hôn ước biểu muội chưa lâu, vẫn là tạm thời miễn bàn tới hôn sự thì hơn.”

Hắn biết nàng là lo lắng cho hắn, nhưng “Như thế rất ủy khuất cho nàng.” Hai người thật sự đã làm phu thê, mà không cho nàng danh phận, thật không công bằng với nàng.

“Ta không sao cả.” Nàng không để ý vẫy vẫy tay.

Diệp Thế Cẩm mặt trầm xuống,“Nàng nói cái gì?”

“Ý của ta đây cũng là chuyện không sớm thì muộn, chẳng lẽ người còn muốn ăn không xong trốn tránh trách nhiệm?” Nói xong lời cuối cùng, nàng nhin không được trừng mắt.

Hắn bật cười, đưa tay ôm nàng,“Ta làm sao dám không chịu trách nhiệm, như thế nào bỏ được trách nhiệm đây!” Nói xong, tiến đến thì thầm nho nhỏ bên tai nàng,“Ta thực đã nghiệm nàng rồi , sao có thể buông ra.”

Mộ Dung Lợi bỗng đứng đờ bưng mặt, muốn đẩy hắn ra.

Diệp Thế Cẩm không buông tay, cứng rắn ôm nàng trong lồng ngực, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thì thầm chút tình nhân gian, trêu chọc nàng xấu hổ quần không chịu nổi, cuối cùng động tay động chân.

Hắn cười ha ha, để kệ nàng khoa chân múa tay trên người, coi như gãi ngứa.

Đột nhiên trong rừng truyền đến thanh âm rất nhỏ của chuông bạc, Diệp Thế Cẩm tươi cười phút chốc thu lại.

Mộ Dung Lợi ghé vào đầu vai hắn nhìn ra,“Có chuyện gì sao?”

“Có khách đến.”

“Ta đây trở về phòng đi.”

“Ta ôm nàng trở về.” Hấn trực tiếp đem người về phòng ngủ.

Mộ Dung Lợi vừa nằm ở trên giường, nàng nghe được một đạo thanh âm không xa lạ, liền mở bừng mắt ..
– Viên Thanh Thanh?!

Nàng ta sao đến đây?

“Hôm nay ta đến là vì mừng thọ mợ, việc hôn ước biểu ca không cần để ở trong lòng, cứ cho là chúng ta không có duyên phận đi.”

“Người có thể nghĩ như vậy là tốt rồi”

“Nghe nói Mộ cô nương cũng ở nơi này?”

Nàng nhìn giống như không chút để ý hỏi, làm cho Diệp Thế Cẩm bỗng nhiên cảnh giác, trên mặt giấu giếm thanh sắc, thản nhiên nói:“Mọi người đều là bằng hữu, ở đâu cũng giống nhau. Tiểu lâu tuy rằng không có khách phòng, nhưng vẫn là đủ để ở.” Lời hấn nói có vài tia ý tứ đề cập tới chuyện lần trước.

Nhưng Thanh Thanh tựa hồ không hề có sơ hở, mỉm cười,“Biểu ca nói như vậy cũng đúng, đều là bằng hữu nghĩ ngơi cũng như nhau thôi.”

“n.”

“Nàng đâu?”

“Thân thể không thoải mái, nghỉ ngơi ở trong phòng.”

Nàng cup mí mắt xuống, một chút tàn nhẫn xẹt qua, ngẩng đầu lại là vẻ mặt dịu dàng:“Quen biết đã lâu, có thể cho ta hỏi thăm một chút hay không?”

Diệp Thế Cẩm uyển chuyển cự tuyệt,“Nàng vừa uống xong được thủy, chờ nàng tỉnh rồi nói sau.”

“Thân thể của nàng có bệnh?”

Mộ Dung Lợi nhin không được nhú mi. Vì sao nàng có cảm giác Viên Thanh Thanh mong nàng có chuyện?

“Phong hàn nhẹ thôi, không lo ngại.”

“Nếu như vậy, ta quay về trước.”

“Hảo.” Thanh âm biến mất dần, nghĩ đến hai người đưa tiễn nhau đi ra ngoài. Mộ Dung Lợi đắm chiêu ôm chăn.

Tiến bước biểu muội, Diệp Thế Cẩm bước về phòng ngủ, tiến vào liền nhìn đến người trên giường đang ngán người. Hấn ngồi xuống bên cạnh nàng, nói:“Không cần lo lắng, mọi chuyện đã có ta.”

“n, nam nhân không thể dựa vào thì tuyệt đối không thể gả.” Nàng còn thật sự dị thường đáp.

Diệp Thế Cẩm tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, vén sợi tóc hai bên thái dương ra sau tai,“Nếu không thể cho nàng dựa vào, ta còn thú nàng làm gì.”

“Lời này ta thích nghe.”

“Thích nghe a” Hấn kéo dài âm cuối, sau đó phút chốc để sát vào nàng, mấp máy bên môi nàng :“Kia tưởng thưởng một chút có được không?”

Mộ Dung Lợi thoải mái ôm má hấn hôn hai cái “chùn chụt” 2 cái.

“Qua quít như vậy?” Hấn nhú lông mày.

“Người còn muốn như thế nào nữa?” Nàng liếc hấn một cái, tràn đầy hờn dỗi.“Ai bảo người không biết tiết chế cơ.”

Diệp Thế Cẩm đỏ mặt, khụ thanh hai tiếng che giấu,“Lát nữa bôi thuốc mỡ.”

“n.”

Do dự một chút, hấn vẫn là nói ra, “Ngày mừng thọ mẫu thân, biểu muội đại khái sẽ ở trang một đoạn thời gian.”

Nàng trầm mặc một hồi, sau đó đáp: “Ta đã biết, sẽ tận lực tránh nàng.”

Diệp Thế Cẩm yên lòng.

“Nếu công khai, ta không sợ, nhưng lén lút thì ta không dám cam đoan.” Nàng lại vào khắc cuối cùng treo tim hấn lên cao.

“Nàng nha” Thật sự là khiến hấn không biết nên nói gì.

Mộ Dung Lợi nghịch ngợm cười, xoay người, đối mặt với bức tường bên trong, “Ta mệt, muốn ngủ rồi.”

Nàng uyển chuyển đuổi khách, hấn hiểu, nhưng hấn không muốn rời đi, thực đã vài ngày không chạm vào nàng, quả rất muốn ôm nàng gần gũi một phen.

Không có nghe thấy hấn rời đi, ngược lại bị một cái bàn tay to từ sau kéo vào lòng, nàng hơi giãy dụa, “Không được.”

“Ta ôm một cái.”

Tuy rằng không tin tưởng hấn, nhưng là nghe thanh âm đáng thương ấy, Mộ Dung Lợi có chút mềm lòng.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của nàng, hấn lúc đầu nằm cạnh nàng vô cùng quy củ, thời gian trôi qua, quy củ dần dần biến mất, đôi tay của hấn bắt đầu dao động trên thân thể nàng, hơi thở cũng dần dần ồ ồ thở dốc.

“Ta biết mà” Trước khi hấn mất hoàn toàn khống chế, nàng tức giận nói.

Diệp Thế Cẩm mặt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng không mở mắt, “Ta nhất thời không nhận nổi.”

“Còn nói, không cho ngươi đi lên.” Nàng không khỏi có chút oán giận.

“.....” Hấn sáng suốt trầm mặc, là hấn rất không biết tiết chế, bị oán giận một chút cũng không có gì sai.

“Đi mau, ta thực sự mệt nhọc.” Một chút cũng không sẵn sàng, hừ.

Hấn hôn lên môi nàng hai cái rồi mới đứng dậy xuống giường. “Nàng hảo hảo nghỉ ngơi, không có ai đến quấy rầy.”

“n.” Nàng một chút cũng không lo lắng, tiểu lâu này trừ khi Diệp Thế Cẩm cho phép, người bên ngoài tuyệt đối không dám vào. Cho nên lần trước hấn mới có thể phóng túng làm lại nhiều lần như vậy mà không sợ bị người ta bắt gặp.

~ ~

~Rốt cục vẫn là đụng phải.

Ở chỗ rẽ của hành lang gấp khúc, Mộ Dung Lợi nhìn thấy Viên Thanh Thanh từ đầu khác đi tới, lễ phép gật đầu vắn an, “Viên cô nương.”

Viên Thanh Thanh liếc thấy nam trang trên người nàng không thay đổi, lãnh đạm nói: “Lấy lùi để tiến, thủ đoạn của ngươi rất inh.”

“Ta không hiểu cô nương đang nói cái gì.” Nàng vẫn duy trì mỉm cười. Cái gì lấy lùi để tiến, nàng là muốn đi a. Chẳng qua Diệp Thế Cẩm cố chấp, cuối cùng biến thành cục diện như bây giờ.

“Ngươi nếu không hiểu, trên đời này sẽ không có người hiểu.” Nói xong, Viên Thanh Thanh lướt qua nàng rời đi.

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, Mộ Dung Lợi thở dài một tiếng trong lòng. Tình yêu bị cưỡng ép không phải là chuyện tốt, trong chuyện này nàng là người vô tội mà.

Nghĩ đến đây liền nghĩ Diệp Thế Cẩm có chút tổn hơi thừa lời. Hắn nếu vô tâm với người ta, sao không xử lý sớm, chờ sau khi nàng xuất hiện, hắn mới vội vàng giải quyết, cuối cùng Viên Thanh Thanh đem toàn bộ lỗi lầm đổ lên người nàng, nàng vô tội biết bao có biết không hả?

“Lợi nhi, nàng ở đây nghĩ cái gì?” Diệp Thế Cẩm đang đi tìm người liền nhìn thấy nàng ngẩn ngơ ở chỗ rẽ của hành lang gấp khúc, không khỏi dâng lên vài phần buồn bực.

Mộ Dung Lợi lườm hắn một cái, tức giận nói: “Ta vừa mới gặp Viên cô nương.”

Hắn giật mình, “Có chuyện gì sao?”

“Đại sự không có, dù sao cũng là ban ngày ban mặt.” Nàng thở dài, “Bất quá, hiển nhiên nàng đem chuyện người giải trừ hôn ước tính trên đầu ta.”

Diệp Thế Cẩm trầm mặc một chút, mới nói: “Thực xin lỗi.”

“Quên đi, nếu như vậy có thể làm cho lòng nàng dễ chịu, ta đây không sao cả.”

“Đây không phải đường về Tẩy Mặc Các, nàng định đi đâu?” Rốt cục hắn hỏi chuyện mình đang thắc mắc nhất.

“Diệp đại tẩu mời ta đi qua ăn bún móng giò nàng nấu.” Nghĩ đến có thể thuận tiện gặp Diệp đại công tử, Mộ Dung Lợi ánh mắt sáng bừng.

Hắn khỏe mắt hung hăng vừa kéo, quyết định thật nhanh kéo nàng quay đầu bước đi, “Theo ta về tiểu lâu đi, bún để đại ca tự ăn.”

“Ta cũng muốn ăn.”

“Ta bảo đầu bếp Tẩy Mặc Các nấu cho nàng.”

“Không giống nhau.”

“Đều là bún, có cái gì khác đâu?”

“.....” Hai người nhao nhao ồn ào kéo nhau đi.

Bị người ta cứng rắn túm lại tiểu lâu, Mộ Dung Lợi trong lòng vẫn là có chút không vui vẻ gì. “Diệp Thế Cẩm, kỳ thật người đâu cần tức giận như vậy, ta thích xem mỹ nam tử chính là một loại bản năng, còn trái tim ta chỉ rung rinh ngả nghiêng với người thôi.”

Bất ngờ không kịp phòng bị nghe được thổ lộ của nàng, Diệp Thế Cẩm không khỏi ngẩn người. Đuôi lông mày cũng hoan hỷ, ôm nàng loanh quanh hỏi: “Thật vậy chăng?”

Nàng đỏ mặt gật đầu. Ý niệm nhào vào hắn trong đầu làm cho nàng xấu hổ mãnh liệt, kết quả cuối cùng bị hắn nhào vào.

“Nhưng là, vẫn không cho người đi nhìn nam nhân khác, cho dù người đó có là đại ca ta cũng không được.”

“Người thực hẹp hòi.”

“Người nói cái gì?”

“Ta nghe Diệp đại tẩu nói, người từng vẽ không ít mỹ nữ cho Nhu a, người có thể vẽ mỹ nữ, ta nhìn mỹ nam tử, như vậy thuận tiện vẽ hai bức là được.”

Cái này lại do người nhà. Diệp Thế Cẩm âm thầm cắn răng, trên mặt bình tĩnh tự nhiên đáp: “Kia làm sao có thể giống nhau, lúc trước là vì đe dọa tính mạng Ôn Nhu.....” Đang nói hắn bỗng im bặt. Nguy rồi!

Nàng tiếng chất vấn: “Tính mạng bị đe dọa? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người nói rõ ràng cho ta.”

“Đều qua rồi.”

“Trôi qua không có nghĩa là nó không tiếp tục phát sinh, cho nên ta muốn biết, tường kể lại tế nói rõ ràng.”

Diệp Thế Cẩm không thể chối từ, liền kể chuyện Bạch Mộng Ly hạ độc Ôn Nhu.

Nghe xong, Mộ Dung Lợi sợ hãi, vỗ ngực nói:“Đáng sợ!”

“Cho nên nàng nên cách biệt muội xa một chút.”

“Ta hiểu được, ta hiểu được, ta nhất định trốn .” Dừng lại, nàng tức giận trừng mắt,“Đều là người, lúc trước đã nói chúng ta tốt nhất đừng có quan hệ với nhau, người lại cứ quần quít lấy không tha, nhìn xem người đem tới phiền toái gì cho ta a!”

“Là ta sai, ta nếu nhẫn tâm một chút sẽ không để hôn ước kéo dài như vậy mà không giải trừ.” Nói đến đây, giờ này khắc này hần mới sâu sắc hiểu được lúc ấy lời nàng đánh trúng tim đen của hần.

Mộ Dung Lợi hừ một tiếng,“Người hiểu được là tốt nhất.”

“Hiểu được, đương nhiên hiểu được.” Thanh âm của hần bất tri bất giác mang theo chút trêu đùa, ôn nhu không ít.

“Đã nhiều ngày nay sơn trang bận rộn, người đi làm việc đi, cùng lắm là ta đợi ở tiểu lâu là được.”

Diệp Thế Cẩm suy nghĩ rồi nói:“Được rồi, nàng ngoan ngoãn, đừng chạy loạn.”

“Ng Sloan nha , ta rất sợ mất cái mạng nhỏ của cục cưng a.” Hần cười bóp bóp hai má của nàng,sau đó xoa người rời đi.

Mộ Dung Lợi ôm nơi bị véo, trông theo bóng dáng hần dời đi.

Nhưng là, đợi đến khi chỉ còn một mình nàng, nghĩ đến ả Bạch Mộng Ly, rồi còn Viên Thanh Thanh, nàng đột nhiên có loại dự cảm xấu.

Đập vào đầu một cái, nàng tự thì thầm:“Không có việc gì, đừng có tự dọa mình chứ.”

7. Chương 7

Diệp lão phu nhân mừng thọ cũng không có phát nhiều yêu thiệp, nhưng vẫn có bạn tri kỷ bạn tốt hoặc tự mình đến, hoặc phái người đến.

Trong lúc nhất thời,khách nhân Phú Quý sơn trang nhiều hơn,mà tin tức Mộ Dung Lợi ham bát quái nghe được từ miệng mọi người ở Tẩy Mặc Các cũng nhiều lên.

Hình như có một danh khí mỹ nam tử trên giang hồ sẽ đến đây, nàng vừa nghe đến điều này, ánh mắt liền tỏa sáng.

“Lí Trạ m, chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi.” Tâm ngứa ngáy khó nhịn nàng đề nghị.

“Tiểu thư không phải nói gần đây không ra Tẩy Mặc Các sao?” Hần thanh tuyến cứng nhắc phối hợp mặt hần không chút thay đổi, cả người đều giống một pho tượng hoạt động.

“Ta là nói qua a,” Nàng hào phóng thừa nhận,“Chúng ta chính là đi ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ trở lại, hần là không có việc gì.”Ngày sinh của Diệp lão phu nhân ngay trước mặt, cho dù có cái ý tưởng gì,Viên Thanh Thanh cũng không đến mức có động tác vào lúc này.

Lí Trạ m không nói cái gì nữa, làm như tùy thị, hần thói quen nghe lệnh.

Giống như bình thường,Mộ Dung Lợi một thân nam trang gọn gàng,cầm lấy đem gấp phiến(???), giả vờ giả vệt mang theo Lí Trạ m ra Tẩy Mặc Các

Dọc theo đường đi nhìn bọn hạ nhân lui tới bồn tẩu,nàng hoàn toàn cảm nhận được không khí chuẩn bị tiệc mừng thọ.

Mắt nhìn gấp phiến trong tay,miệng nàng khẽ giương lên.Diệp đại công tử là cái diệu nhân, vì làm thân huynh đệ chia sẻ trách nhiệm của hần, không tiếc đưa hần cây quạt chiêu bài — mạ vàng ngọc cốt phiến làm ra một phen đưa nàng làm hồi lộ.

Nghĩ đến Ôn Nhu trong tay cũng có một cái, Mộ Dung Lợi tâm hoa nộ phóng. Từ nhỏ đến lớn, nàng cùng Nhu liền như hình với bóng, địa phương có Nhu sẽ có nàng, rất nhiều người đều nói các nàng so với thân tỷ muội còn thân hơn, nàng cũng cảm thấy như vậy.

Tưởng tượng một chút, các nàng cùng nhau phe phẩy cây quạt giống nhau như đúc đi ở trên đường, nàng liền cười mỉa mắt.

Đột nhiên, nàng mở to mắt.

Soái ca!

Oa, ánh mặt trời cực phẩm soái ca, khoe miệng cười rộ lên thế nhưng còn có lê oa(?), cùng Phong Nhã giống nhau.

Mộ Dung Lợi hảo cảm đối với hắn tăng lên vài phần.

Nhìn đến soái ca đối với chính mình câu môi cười, nàng lập tức mắt mạo hồng tâm, cước bộ lướt nhẹ.

“Đây là Hoa Nguyệt sơn trang nhị công tử Vu Phượng Nam, người giang hồ gọi ngọc diện cô li.” Lí Trạ thanh âm cứng nhắc ở phía sau nàng vang lên.

Nàng chậm rãi quay đầu, dẫn theo một tia oán hận nhìn hắn. Thật sự là phá hư không khí, nàng cảm thấy Diệp Thế Cẩm làm cho hắn đi theo bên người nàng, căn bản không có hảo tâm. Bề ngoài nói bảo hộ, kì thực là giám thị.

“Tiểu thư cẩn thận, người này phẩm tính phong lưu.”

“Hoa hoa công tử.” Nàng lập tức ra kết luận.

Lí Trạ cam chịu.

Cái hoa hoa công tử bọn họ trong miệng kia đã đi tới, hướng Mộ Dung Lợi thi lễ, mỉm cười nói: “Thứ tại hạ mất vụng về, vị tiểu huynh đệ lạ mặt này tha thứ (nó là được ngay nhưng ta thấy không hợp nên để thế), không biết sư môn là gì?”

Nàng sóng mắt vừa chuyển, cười đáp, “Ta mới đến, người không biết ta cũng không sao. Về phần sư môn, ta là không có.”

“Nếu ta không nhìn lầm, đây là tùy thị của Diệp nhị thiếu đi.”

“Người quả thật không có nhìn lầm.”

“Không biết tiểu huynh đệ cùng Diệp nhị thiếu xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi hắn Diệp Thế Cẩm.” Mộ Dung Lợi ăn ngay nói thật.

Hiển nhiên Vu Phượng Nam không dự đoán được nàng sẽ trả lời mình thẳng thắn như vậy, hơi sợ run, mới mở miệng nói: “Xem ra tiểu huynh đệ cùng Diệp nhị thiếu quan hệ không phải là ít.”

“Xem như là vậy.” (Chỗ này ta không biết a T.T, nó ghi là “có khéo không”)

“Người giống Diệp nhị thiếu sẽ cùng tiểu huynh đệ kết giao, nghĩ đến tiểu huynh đệ tất có chỗ hơn người.”

“Người quá khen.” Nàng thập phần bình tĩnh.

Vu Phượng Nam có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt không thanh sắc: “Ta cùng với tiểu huynh đệ nhất kiến như cố (vừa gặp như quen), không bằng chúng ta đến bên cạnh nói chuyện?”

Hoa mỹ nam tướng yêu, mặc kệ xuất phát từ mục đích nào, Mộ Dung Lợi đều cảm thấy là loại vinh quang, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Lí Kham chính là yên lặng theo.

Khi Diệp Thế Cẩm lại đây, nhìn đến hình ảnh Mộ Dung Lợi cùng Vu Phượng Nam trò chuyện với nhau thật vui, mà nàng con người quá mức sáng chói làm cho hắn không khỏi nhăn lại mày.

“Lợi nhi.”

“Diệp Thế Cẩm.” Nhìn đến hắn, mặt mày của nàng liền loạn lên.

“Vu huynh, gia huynh đang muốn tìm người chơi cờ, không nghĩ tới người lại trốn ở chỗ này, xem ra hắn là muốn vồ hụt.”

Vu Phượng Nam thập phần thức thời đứng dậy, “Nếu Diệp đại thiếu tìm ta chơi cờ, kia tại hạ tự nhiên không thể bỏ qua. Tiểu huynh đệ, ta cáo từ trước.”

“Nga.” Mộ Dung Lợi khó tránh khỏi có chút mất mát. Hoa mỹ nam thưởng tâm thoát mục a, đáng tiếc.

“Làm sao có thể cùng hắn ở một chỗ?”

Nhìn Diệp Thế Cẩm nhăn lại mày, nàng thực thức thời hạ thấp tư thái, “Không có gì, nói đúng là nói chuyện.”

“Thật sự là nói chuyện?” Hắn nhíu mi.

“Kia cũng không phải, chính là tịch mịch nói chuyện nhiều một hồi với mỹ nam tử thôi, ta nào có nói gì nhiều cùng hắn a.” Người nọ rõ ràng có mục đích riêng, mà nàng cũng chỉ không ở nói chuyện, mọi người cũng vậy thôi.

Diệp Thế Cẩm vì sự thẳng thắn quá mực của nàng ghen á khẩu không trả lời được. Có đôi khi nói nàng cố tình gây sự đúng lý hợp tình, nửa điểm cũng không oan uổng nàng.

“Đúng rồi, người không phải là bề bộn nhiều việc sao? Như thế nào lại ở đây?”

“Muốn trở về uống chén trà nói chuyện phiếm với người, nửa đường nghe người ta nói người ở đây, liền đến.”

“Nga.”

“Đi thôi, ngoài dặm thiên trang rất nhiều người, rất hỗn loạn, tiểu lâu lý thanh tĩnh hơn.”

Mộ Dung Lợi nghĩ nghĩ, nói: “Diệp Thế Cẩm, người liền như vậy bỏ đi sao?” Hắn trên người trời sinh lãnh đạm xa cách hơn nữa hắn chỉ lo thân mình, tạo nên hắn thế ngoại cao nhân bàn thanh lãnh ý vị, tổng cấp nàng một loại chỗ cao không thắng hàn cảm giác (chỗ này ta không hiểu T.T), tựa như trong mộng thường thường nhìn thấy cái người áo trắng kia giống nhau.

Có đôi khi, nàng thậm chí sẽ đệ, người vì sao trước không cởi bỏ huyết ngữ của nàng?”

Diệp Thế Cẩm thân thể chấn động, thân thủ vội vàng cởi bỏ huyết đạo bị phong tỏa của nàng.

Mộ Dung Lợi từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn đến một phòng người Diệp gia, nhất thời hoảng sợ, “Phát sinh chuyện gì a?” Người Diệp gia người xem ta, ta xem người, ai cũng không biết nên nói cái gì.

“A, ta nhớ ra rồi, nhưng lại cô nương cứng rắn ép ta ăn được, là cái gì, người biết không? Diệp Thế Cẩm?”

Hắn cúi đầu, “Thất nhật tình.”

“Tên rất quen thuộc nha.....” Ngay sau đó, nàng hét lên một tiếng, vừa lăn lông lốc từ trên giường đi tới, bắt lấy vai hắn lay động, “Chính là độc lần trước Nhu trúng có phải hay không?”

Diệp Thế Cẩm cam chịu.

Nàng đặt mông ngã ngồi ở trên giường, vẻ mặt dở khóc dở cười.

“Lợi nhi, người làm sao vậy? Người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được giải dược.”

Mộ Dung Lợi khoát tay, uể oải nói: “Đây không là vấn đề mấu chốt.”

Hắn vẻ mặt hoang mang.

“Từ nhỏ đến lớn, Nhu đụng tới chuyện tốt ta có lẽ không có phần, nhưng nàng gặp chuyện không hay ho tám chín phần mười ta nhất định có phần, không nghĩ tới ngay cả chuyện trúng độc như vậy ta cũng xuống dốc cùng.”

Người Diệp gia toàn thể trầm mặc. Đây là cái dạng số mệnh gì a!

“Lợi nhi,” Diệp Thế Cẩm nắm chặt tay nàng, “Nàng thực sự không cần lo lắng, ta nhất định sẽ tìm được giải được.”

Mộ Dung Lợi cầm lại tay hắn, còn thật sự dị thường nhìn hắn, “Diệp Thế Cẩm, ta cũng nói thật, người không cần lo lắng ta sẽ chết bỏ mạng, bình thường Nhu có thể gặp chuyện dữ hóa lành, ta chính là không hay ho theo cũng sẽ bình an vô sự.”

Nhất thất im lặng.

“Nhanh chóng gọi lão Tam mang Ôn Nhu trở về a.” Không biết là ai rống lên một tiếng.

“Nhanh chóng đưa thư.” Sau đó mọi người thất chủ bất thiết vừa nói vừa đi.

“Thực sự sẽ không có việc gì sao?” Diệp Thế Cẩm không thể tin được đây sẽ là thực sự.

“Dựa theo bình thường đến xem, tám chín phần mười là không có việc gì.” Trong lòng nàng cũng có một chút bồn chồn.

“Nàng cũng không thể xác định.” Hắn vẻ mặt ảm đạm xuống.

“An an, ít nhất trước kia không xuất hiện qua ngoại lệ, lần này cũng sẽ không.”

“Không nghĩ tới tại thời điểm này cũng là nàng tới an ủi ta?” Hắn cười khổ.

“Bởi vì người thoát nhìn có vẻ lo lắng a.”

Nàng nhắc tay vuốt lên ngân mi giữa mắt hắn, hắn vì nàng tỏ vẻ sáng sủa bản thân lại đau lòng, hai thân ảnh gần bó âu yếm giống như thời gian bị động lại, tốt đẹp mà yên tĩnh.

Tạm trú (ta không biết nên để nguyên văn) là nơi thực thanh u, nhiều loại hoa giống như cẩm, đình đài lầu các không gì không giải trí, liền mê người giống như chủ nhân ở nơi này.

Đây là Mộ Dung Lợi sau khi đi vào Phú Quý sơn trang, lần đầu tiên đi vào tạm trú, bởi vì tham lam xem cảnh trí trong viện, nàng thiếu chút nữa đã quên mục đích chính mình tới nơi này.

Khi nàng vào nhà, liền nhìn đến Viên Thanh Thanh một thân trắng thuần tà ý ở trên tháp ngóng nhìn ngoài cửa sổ, trầm tĩnh mà lại an tường.

Mộ Dung Lợi lẳng lặng nhìn nàng một hồi, vẫn chưa vội lên tiếng.

Cuối cùng nhưng thật ra Viên Thanh Thanh lên tiếng đánh vỡ yên lặng trong lúc đó của hai người, “Người đã đến rồi.”

“n.”

“Có chuyện nói với ta?”

“Cũng không phải, chính là muốn cùng biểu tiểu thư nói chuyện thật lòng.”

“Chúng ta trong lúc đó không có gì có thể nói.”

“Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân?”

“Người nếu biết ta dùng tâm tình như thế nào chờ một năm lại thêm một năm nữa, nhất định sẽ không nói như vậy.” Viên Thanh Thanh trong thanh âm bình tĩnh lộ ra một cổ bất lực thật sâu.

“Cho nên ta nói, nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân thôi! Người cho người chờ là Diệp Thế Cẩm, hủy hôn cũng là hắn. Mà ta bất quá là người ở một cái thời cơ không thích hợp nhất xuất hiện thôi, vấn đề trong lúc đó của các người cũng không phải ta mang đến, hắn nếu khẳng định thú người, sẽ không kéo dài tới giờ.” Tại đây một chút thượng, Mộ Dung Lợi giúp để ý không giúp thân, Diệp Thế Cẩm quả thật không đúng (???)

“Nói như vậy, người không phải người thứ nhất theo ta nói.”

“Phải không?”

“Nàng kêu Ôn Nhu.” Nhớ tới cái nữ nhân mạnh mẽ ngay thẳng kia, Viên Thanh Thanh nổi lên hăm mộ cùng ghen tị, hăm mộ nàng có thể sống phóng túng làm cần được như vậy, ghen tị nàng có thể có được người yêu toàn tâm trân trọng.

“Cái gì, là Nhu?” Mộ Dung Lợi kinh ngạc. Nhu cư nhiên cũng sẽ khuyên người khác, nàng bình thường nhưng là có vẻ tôn trọng dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Viên Thanh Thanh quay đầu, khó tin nhìn nàng, “Các người nhận thức?”

“Gì chỉ nhận thức a, chúng ta là thanh mai trúc mã.”

“Thanh mai trúc mã có thể dùng để hình dung quan hệ các người sao?”

“Ta tuy rằng lý giải tâm ý của người, nhưng là,” Mộ Dung Lợi Đổn thấp giọng, “Này không có nghĩa là ta sẽ tha thứ hành vi của người đối với ta.”

“Người muốn thế nào?”

“Cũng không muốn thế nào, nếu Nhu trở về, độc trên người ta có thể giải, ta nhiều lắm cho người cũng tự mình thể nghiệm một chút loại tư vị này.”

“Có giải được sao?” Viên Thanh Thanh nói xong liền lắc lắc đầu, “Không thể giải, nếu không người cho là bằng Phú Quý sơn trang còn sợ lấy không được giải được.”

Mộ Dung Lợi tươi cười chậm rãi thu liễm, vẻ mặt cũng nghiêm túc lên, “Cho dù là như vậy, ta tin tưởng Nhu sẽ thay ta làm chuyện phải làm.”

Nàng chậm rãi lộ ra một cái tươi cười chua xót, “Thực hăm mộ cảm tình các người.”

“n, chúng ta rất thân nhau.” Mộ Dung Lợi rất kiêu ngạo nói.

Viên Thanh Thanh thật sự không hiểu vì sao nàng có thể giống như đang nói chuyện phiếm cùng nàng nói chuyện, giống như người trúng độc sẽ đi đời nhà ma không phải nàng.

“Người còn không có phát độc đi?”

Nàng mỉm cười, “Gần đây Diệp Thế Cẩm cũng không chọc ta tức giận, ngoan ngoãn giống như mèo nha, kỳ thật trúng độc cũng không phải không có một chút ưu điểm.”

“.....” Nàng không thể nghĩ đến hình tượng biểu ca giống như mèo, biểu ca ở nàng trong mắt vẫn là tòa băng sơn hình người, xa cách cùng người duy trì khoảng cách, nhất là cùng nàng.

Vốn nàng nghĩ đến đây là biểu ca thiên tính cho phép, mà khi nàng nhìn đến hấn cùng Mộ Dung Lợi cử chỉ thân mật khăng khít, nàng mới giật mình, nguyên lai không phải hấn lãnh tình, chính là cái người làm cho hấn nhiệt tình kia không có xuất hiện thôi.

Cho nên, nàng hận, khắc cốt hận, mấy năm nay nàng buông tha thanh xuân đến tột cùng là vì cái gì?

Nàng muốn trả thù, nhất định phải trả thù, nhưng..... Vì sao người bị nàng thương tổn hiện tại lại bình tĩnh như vậy ngồi ở trước mặt của nàng cùng nàng tâm sự?

“Ta không thể lý giải người.” Nàng lắc đầu.

“Ta cũng không cần người lý giải,” Dừng lại, Mộ Dung Lợi nói: “Kỳ thật ta chỉ là muốn tìm người trò chuyện cùng mình.”

“Vì sao là ta?” Nàng không hiểu.

Mộ Dung Lợi thần sắc hơi hơi tắt, mang theo một tia ngưng trọng cùng thâm trầm nói: “Có đôi khi con người rất kỳ quái, có chuyện muốn nói sẽ không đối với người thân cận nhất nói, lại cố tình sẽ cùng địch nhân nói.”

Viên Thanh Thanh cái hiểu cái không.

“Kỳ thật, ta cũng không phải thoải mái như vậy, ta cũng sợ chết, nhưng Diệp Thế Cẩm đã lo lắng như vậy, ta không thể làm cho hấn càng lo lắng.”

Nàng đã hiểu.

“Trừ bỏ muốn nói với người chuyện này, có chuyện ta cũng muốn nói cho người, là ta nói cùng Diệp Thế Cẩm, không cho người rời đi Phú Quý sơn trang.”

Viên Thanh Thanh hơi hơi mở to mắt.

“Người không phải người tốt, ta cũng không xem như người tốt,” Mộ Dung Lợi vẻ mặt thông dong tự nhiên, “Theo ý tứ Diệp lão trang chủ, tự nhiên là đem người trục xuất về Hồng Phong sơn trang, để lệnh tôn lệnh đường quản giáo người.”

Nàng không nói. Nàng sợ dĩ không hề cố kỵ như vậy, trong lòng cũng là đối với điều này rất rõ ràng.

“Nhưng là, vạn nhất ta thực sự không cứu được, Nhu muốn thay ta báo thù nhất định sẽ trở nên phiền toái rất nhiều. Cho nên, người ở lại Phú Quý sơn trang chờ có kết quả nói sau có vẻ tốt.”

Viên Thanh Thanh nhìn nàng vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, giống như đang nói thời tiết tốt lắm giống nhau thoải mái tự tại. Sinh tử ở trong mắt nàng có lẽ nhẹ như mây bay, nhưng nàng yêu ghét rõ ràng, sau khi địch nhân làm thương tổn nàng, nàng cũng sẽ hồi báo ngang nhau.

“Hảo, ta chờ cái kết quả kia.” Giờ khắc này, lòng của nàng đột nhiên phóng thích, giống đá rơi một cái gánh nặng trầm trọng.

Mộ Dung Lợi nở nụ cười, “Hy vọng ta sẽ không cấp Nhu lưu lại cái phiền toái gì khó giải quyết.”

Viên Thanh Thanh cười mà không nói, tâm đột nhiên mê mang lên. Phía sau, nàng cũng không rõ ràng chính mình hy vọng là cái kết quả gì.

Khi Mộ Dung Lợi theo tạm trú đi ra, liền nhìn thấy thân ảnh Diệp Thế Cẩm khoanh tay mà đứng, nàng mỉm cười tiêu sái đi qua, “Ta nói không có việc gì.”

“Người rất dính vào(???)” Hắn nhíu lại mi xem nàng, trong mắt tràn đầy không đồng ý.

“Đều đã trúng chi độc khó giải của nàng, phía sau nàng mới không lãng phí khí lực hướng ta xuống tay đâu.” Nàng không cho là đúng.

“Vạn nhất đâu?” Chỉ cần nghĩ đến cái khả năng kia, tâm của hắn tựa như rơi vào đông hàn thiên nước đá, tay đông lại.

Mộ Dung Lợi sững sốt một chút, bị nồng đậm lo lắng trong giọng nói của hắn dọa đến, sau một lúc lâu mới nha nha nói: “Hắn là không có cái vạn nhất kia đi.”

Hắn hừ lạnh một cái thật mạnh tỏ vẻ tâm tình của mình.

Nàng sáng suốt bảo trì trầm mặc. Con mèo đang cau giận tốt nhất là không nên chọc nó, hơn nữa mèo này đúng vào thời điểm quá giận dữ.

8. Chương 8

Tiểu lâu im lặng dị thường, tựa hồ không có một bóng người.

Lí Trạ mang theo khay đồ ăn tiến vào, vừa đẩy cửa phòng liền thấy nhị thiếu lẳng lẳng ngồi bên cạnh nắm tay Mộ cô nương.

Mộ cô nương từng thích nháo thích cười giờ phút này đang im lặng mê man, không còn có sức sống bắn ra bốn phía như ngày xưa, mà tam thiếu còn chưa quay về, nhị thiếu gần đây càng thêm trầm mặc ít nói, chính là hơi thở quanh thân càng ngày càng lạnh như băng, nếu không phải trang chủ cường ngạnh kiên trì, chỉ sợ nhị thiếu đã sớm vọt vào khu nhà của khách tự tay chấm dứt biểu tiểu thư rồi.

Lí Trạ nhẹ nhàng thở dài trong lòng, đi lên phía trước.

“Thiếu gia, ăn cơm.”

Người bên giường động cũng không động.

Hắn yên lặng dọn cơm rồi lui đi ra ngoài.

Bàn tay nhỏ bé nằm trong bàn tay to lớn khê động, Diệp Thế Cẩm kinh hãi, nhìn đôi mắt vốn nhắm chặt đang dần dần hé ra.

“Ta ngửi được mùi cơm thơm, Diệp Thế Cẩm, người không đói bụng sao?”

“Đói bụng, chúng ta cùng nhau ăn đi.”

“Nhu còn chưa có trở về sao?”

“Chưa, đang trên đường về.”

“Ai, nàng nhất định vội muốn chết.”

Diệp Thế Cẩm hơi nhếch môi, “Ta còn gấp hơn nàng.”

Mộ Dung Lợi bật cười, “Ừ, người còn gấp hơn nàng.”

Ánh mắt đảo qua đám râu dưới cằm, nàng kim lòng không đậu đưa tay lên sờ.

Nàng không đành lòng nói: “Có râu mặt sẽ không đẹp đâu, người sao không đi sửa dung nhan đi?”

“Hai ngày nay nàng càng lúc càng mê man nhiều hơn.” Hắn đáp.

“Mệt nhọc thôi, có cái gì lớn đâu.” Ngữ khí của nàng vô cùng thoải mái.

Hắn biết nàng không muốn làm hắn lo lắng, cho nên mới không nói cái gì nữa, gấp thức ăn nàng thích bỏ vào trong bát, dặn nàng nên ăn nhiều.

Cơm chỉ ăn non nửa bát, nàng liền ghé vào trên bàn, tiếp tục ngủ.

Diệp Thế Cẩm rất nhanh nắm tay lại, không chế bản thân có ý muốn giết người. Hắn hiện tại chỉ có thể mong ngóng Tam đệ mau chóng trở về, chậm thêm chỉ sợ.....

Lắc đầu, hắn không dám nghĩ tới kết quả, sợ chính mình sẽ phát điên mất.

“Nhị thiếu gia, tam thiếu đã trở lại.” Đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm hơi kích động của Lí Trạ.

Lời còn chưa dứt, từ trong phòng một thân ảnh lướt ra ngoài.

Khi Diệp Thế Đào mang theo Ôn Nhu đi đến Mai Lâm, vừa vận dụng phải nhị ca hắn, ba người nói cái gì cũng chưa nói, đều cùng chạy tới tiểu lâu.

“A Lợi đâu?”

“Vừa mới ngủ.”

“Cái gì, cái ả Bạch Mộng Ly kia quả thực là âm hồn không tiêu tan, người đã chết, thế nhưng còn gây tai họa thể nhân, thật muốn nghiền xương nàng thành tro.” Ôn Nhu nhin không được huy huy nắm đấm.

“Người có biện pháp giải độc này không?” Diệp Thế Cẩm thật cẩn thận hỏi.

“Ta không phải Bạch Mộng Ly, làm sao mà biết giải được của nàng chế như thế.” Nàng vẽ mặt ảo não.

“A Lợi nói, có lẽ người có biện pháp.”

“Kia tám phần là an ủi người, ta không phải thần tiên, có thể có chiêu gì?”

Diệp Thế Đào nghe vậy, lập tức nhìn thoáng qua cái gói to màu đen ở thắt lưng bên kia của nàng.

Nàng lập tức cảnh giác nhảy ra một bước, “Người muốn làm gì?”

“Không, không muốn làm gì.” Diệp Thế Đào xấu hổ khụ hai tiếng. Hắn không phải là lần trước nhất thời tò mò mà cầm đi nghiên cứu, kết quả chứng minh, trừ bỏ bản nhân Nhu nhi, những người khác không có biện pháp lấy tiền ra từ cái túi đó, sau đó, Nhu nhi lập tức giận dữ đề phòng hắn.

Diệp Thế Cẩm vì câu trả lời của Ôn Nhu mà tối tăm mặt mày. Nếu Ôn Nhu không có biện pháp, trong mắt hắn lập tức hiện lên sát ý.(Vịt : Giết con mụ Thanh Thanh đi anh >.<>

“A Lợi, A Lợi” Ôn Nhu vào cửa liền theo thói quen gọi, khi nhìn thấy thân ảnh nằm úp sấp trên mặt bàn ngủ, nàng giật mình.

Tuy rằng vừa rồi nghe Diệp nhị nói A Lợi đang ngủ, nhưng vì sao khi tận mắt nhìn, vẫn là làm cho nàng kinh hãi lớn. Nàng từng trúng Thất nhật tình, rất biết loại cảm giác này, quả thực là sống không bằng chết.

Nàng chậm rãi đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn, kéo một bàn tay của bạn tốt, thở dài, “A Lợi, mi sao không học tập ta, chuyện không hay ho sao lại có thể bắt chước ta thế này. Cái việc trúng thất nhật tình không thể đem ra làm gương được, có đúng không?”

Mộ Dung Lợi đương nhiên không thể trả lời nàng.

“Ta vốn nghe nói người cũng tới nơi đây, thực vui vẻ, còn gửi thư cho Nạp Lan, Mộng Diệp, các nàng cũng rơi tới nơi này, ta lòng tràn đầy vui mừng bởi bạn bè chúng ta lại có thể tụ tập cùng một chỗ, ai biết khi gặp mặt người cư nhiên lại là tình cảnh tệ thế này, không biết có phải hai ta cùng Diệp gia xung đột bất tự hay không, nếu không, chúng ta làm sao có thể trước sau đều trúng loại độc thiếu đạo đức này, người nói có đúng không?”

Diệp gia huynh đệ trên mặt đồng thời thâm trầm. Ôn Nhu tuy rằng không có một câu chỉ trích, nhưng ý tứ đó cũng đủ khiến bọn họ xấu hổ.

Nàng tâm sự xong, liền quay đầu nhìn Diệp Thế Cẩm, “Cái ả biểu muội hôn thê trước của người đâu?”

“Ở phòng khách.”

“Ta muốn đi qua nhìn nàng, được không?” Nàng hỏi tương đương hòa khí

Diệp Thế Đào lại cảm giác được thê tử che giấu dưới hòa khí chính là nồng đậm tức giận.

Diệp Thế Cẩm âm trầm gật đầu, “Có thể, chính là phụ thân không cho ta đi vào.”

“Để ta đi vào là được.” Ôn Nhu nháy đuôi lông mày, trong mắt hiện lên một chút lệ khí, những ai thương tổn tới thân nhân bạn bè nàng đều không tha thứ.

“Ta đi cùng nàng.” Diệp Thế Đào có chút lo lắng.

“Không cần, ta có thể tự đi, biểu muội các người còn có thể ăn ta được sao?”

Hai huynh đệ đồng thời trầm mặc, đối với biểu muội lén lút hành sự, bọn họ đều không có nắm chắc.

Đáng tiếc, Ôn Nhu kiên trì, ai cũng không có biện pháp thay đổi.

Khi Viên Thanh Thanh nhìn thấy Ôn Nhu đi vào khu phòng khách, liền giật mình, “Người đã trở lại.”

“n, đã trở lại, biểu tiểu thư thời gian qua có khỏe không a?” Nàng đang cười, ý cười lại chưa đạt tới đáy mắt.

Sắc mặt cứng đờ, Viên Thanh Thanh ồm ồm nói: “Ta sẽ không nói xin lỗi.”

“Không cần.” Ôn Nhu trả lời rất kiên quyết.

Nàng sững sờ.

“Chúng ta tiên lễ hậu binh đi (lễ trước binh sau/ngoại giao trước, quân sự sau/trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực), ta mời biểu tiểu thư uống chén trà, được không?” Ôn Nhu giờ bình tĩnh xảo trong tay.

Viên Thanh Thanh trầm mặc ngồi vào bên cạnh bàn.

Ôn Nhu mỉm cười, rót hai chén trà cho cả hai.

“Trà này rất thơm.” Mang theo hương khí hoa hồng, Viên Thanh Thanh nhin không được lại ngửi thêm một chút.

“n, đây là trà hoa hồng, bằng hữu ta làm.”

Nàng bắt tri bắt giác uống được nửa non chén trà.

Ôn Nhu khước miệng ý cười càng sâu sắc, vuốt ve chén trà tinh mỹ trong tay, vô cùng thích ý hỏi: “Trà này có vẻ hợp với khẩu vị của biểu tiểu thư?”

“Uống ngon lắm.”

“Vây là tốt rồi.”

Viên Thanh Thanh đột nhiên cảnh giác đứng lên, nhìn về phía chén trà trong tay, lại miễn cưỡng (đầy mắt/đầu đầu cũng thấy/trần đầy) kinh hoàng nhìn nàng, “Chẳng lẽ người cho gì đó vào trà?”

Nàng bưng miệng cười, “Xem biểu tiểu thư nói, ta có thể cho gì vào đây?” Giọng nói ra vẻ ngạc nhiên, “Cho dù có cho, kia cũng chỉ là có đi có lại thôi, biểu tiểu thư không nên giật mình mới đúng a.”

Nước trà hắt lên mặt bàn, Viên Thanh Thanh đứng bật dậy, tay nhịn không được khẽ run, “Là cái gì?”

Ôn Nhu nhìn nàng, một chữ một chữ, vô cùng rõ ràng trả lời, “Thất, nhật, tình.”

“Không có khả năng.” Nàng hất toàn bộ đồ trên bàn xuống đất, “Bạch tỷ tỷ thực đã chết.”

“Nàng ta đã chết, nhưng người không phải có loại độc được này sao?”

“Đó là Bạch tỷ tỷ cho ta.”

Ôn Nhu mỉm cười, “n, ta là tự mình tìm được.” Nàng dùng ngữ khí nhớ lại chuyện cũ nói: “Nói như thế nào ta cũng thiếu chút nữa vì nó mà đi gặp Phật tổ, ta càng nghĩ càng cảm thấy một phần kỷ niệm hẳn là nên trân quý, cho nên sau khi ta tỉnh lại, liền bảo Nha Tấn dẫn ta tới nơi Bạch Mộng Ly ở để tìm tòi một chút, quả nhiên không phụ lòng người, ta tìm được một phần rồi.”

“Cữu cữu của ta sẽ không bỏ qua cho người.”

“Không sao cả, hiện tại là ta không buông tha người a.” Ôn Nhu cười đến vô cùng vui vẻ, “Nguyên tắc của ta chính là người đánh ta một quyền, ta tất trả một quyền, nếu điều kiện cho phép, ta liền hoàn trả hai lần.”

“Ta giết người.” Viên Thanh Thanh nổi giận, tung chưởng định lao tới, nhưng rồi lại ngồi sụp xuống, trừng mắt cắn răng nhìn Ôn Nhu hỏi: “Người rút cuộc làm cái gì với ta?”

“Đừng nha, người tức giận như vậy làm gì, phải biết rằng tức giận đối với mỹ nữ chính là thương tổn trí mạng nga.”

“Người –” Nàng nhịn không được khí huyết cuộn cuộn.

Nàng nghĩ tới trăm ngàn loại kết cục cho bản thân, nhưng không nghĩ tới Ôn Nhu sẽ lấy Thất nhật tình để đối phó lại nàng, giờ khắc này nàng vừa sợ vừa kinh, nghĩ rằng không còn đếm xỉa gì, kỳ thật căn bản không phải, nàng sợ chết, nàng còn muốn sống.

Ôn Nhu đột nhiên làm ra vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ, “Đúng rồi, Thất nhật tình này hình như là cảm xúc pháp phòng càng kịch liệt, phát tác càng nhanh đâu.”

Viên Thanh Thanh nắm chặt bàn.

“Tốt lắm, ta cùng biểu tiểu thư ôn chuyện xong rồi, sẽ không quấy rầy biểu tiểu thư tĩnh dưỡng, cáo từ.” Nói xong, nàng cầm ấm trà xoay người đi ra ngoài, bóng dáng hào hiệp nói không nên lời.

Nhìn thê tử bình an vô sự đi ra, tảng đá lớn trong lòng Diệp Thế Đào rốt cục biến mất, nhưng không khỏi nghi hoặc, “Nàng không phải cầm một cái ấm trà đi vào?”

“Nga, đập vỡ rồi.”

Hắn vẻ mặt căng thẳng, “Biểu muội động thủ với nàng?”

“Hoàn toàn ngược lại, ta động thủ với ả.”

Diệp thị huynh đệ hai mặt nhìn nhau.

Dừng lại, nàng nói tiếp: “Ta thả Thất nhật tình vào ấm trà.”

Diệp Thế Đào kinh hãi.

Diệp Thế Cẩm bỗng đứng trờng lớn mắt.

“Nhu nhi”

“Đệ muội”

“Biểu tiểu thư uống vào, hơn nữa cảm xúc thực kích động nha.” Ôn Nhu vân đạm phong khinh nói.

Diệp Thế Đào thân hình nhoáng lên một cái lướt vào bên trong.

Diệp Thế Cẩm lẳng lặng nhìn nàng, mang theo tuyệt vọng hỏi:“Lợi nhi không có cách cứu chữa à?” Nếu không nàng cần gì kịch liệt trả thù biểu muội như thế.

“Không biết.” Ôn Nhu rõ ràng đáp.

“Vây người...”

“Dựa vào cái gì mà khi A Lợi giãy dựa bên cạnh sinh tử, nàng tên đầu sỏ gây nên có thể an ổn đợi ở nơi phong cảnh hữu tình tu tâm dưỡng tính thế này?” Nàng bất bình nói:“Huống chi, ta cũng không cho rằng nàng có thể tu dưỡng tốt tính tình.”

“Người như vậy thì biết ăn nói sao với phụ thân?”

“Hắn nếu không hài lòng với người con dâu như ta, cùng lắm thì để Diệp tam hưu ta. Phú Quý sơn trang quý quai này, chẳng lẽ có lưu cho ta cái gì để nhớ lại sao?”

“Nhu nhi” Diệp Thế Đào chạy ra, lắc mình tới bên người thê tử:“Không được nói vậy, ta làm sao có thể để nàng rời bỏ ta.”

Ôn Nhu hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, bỏ tay hắn ra, đi nhanh về phía trước .

“Nhu nhi” Hắn vội vàng đuổi theo. Diệp Thế Cẩm cảm kích nhìn thân ảnh Ôn Nhu rời đi,

Nàng đã làm chuyện hắn muốn làm nhưng lại không thể đi làm.

Diệp lão trang chủ đối với chuyện Ôn Nhu làm, không nói một chữ.

Bởi trong chuyện này,người Diệp gia đuổi lý,người Viên gia càng đuổi lý hơn.

Hắn có thể lấy mệnh lệnh uy nghiêm của phụ thân cấm nhi tử, nhưng không thể yêu cầu tức phụ (con dâu) đừng làm vậy.

Ôn Nhu nói, nàng muốn ở cùng một chỗ với Mộ Dung Lợi.

Diệp Thế Cẩm lại không chịu để nàng rời khỏi tiểu lâu.

Cuối cùng, Diệp Thế Đào kéo nhị ca ra thì thăm vài câu,cuối cùng hắn mới gật đầu đồng ý.

Ôn Nhu mang theo Mộ Dung Lợi trụ đến ở nơi Bạch Mộng Ly ở trước kia .

Đêm hôm đó, nàng liền tỉnh lại.

“Nhu!” Vừa thấy bạn, nàng vui vô cùng.

“A Lợi, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu cái đầu người, ta sắp chết, mi cũng không trở về sớm một chút.”

“Người cũng không ngấm lại ta đại phá giao thông, ngày đêm thần tốc chạy a.”

“Nhu,” Mộ Dung Lợi thần sắc ảm đạm,“Ta khả năng không sống được.”

“Đúng là có khả năng này.” Ôn Nhu gật đầu.

Nàng giận dữ,“Mi không thể an ủi ta một chút sao? Nhất định phải thẳng thắn như vậy?”

“Ta vì sao muốn an ủi người, ta an ủi mi, mi liền chịu tin sao?”

“Không chịu.”

“Này không phải kết, đôi ta ai chẳng biết nói ai.”

“Ta thật sự là không cam lòng.” Mộ Dung Lợi nhin không được có chút tức giận bất bình.

“Mi yên tâm, nếu mi thực không cứu được, biểu tiểu thư sẽ tạm biệt rồi đi cùng mi.”

Nàng phút chốc trừng lớn mắt, bắt lấy tay bạn tốt, “Mi làm cái gì?”

Ôn Nhu kể lại “Hành động vĩ đại” của mình.

“Mi như vậy không tốt đi, mi là con dâu Diệp gia.” Nghe xong, cái nàng nghĩ tới đầu tiên chính là chuyện này.

“Mi cũng chuẩn bị là con dâu Diệp gia nha! Người sai không phải chúng ta, dựa vào cái gì mà bắt chúng ta ngậm bồ hòn này?” Ôn Nhu đúng lý hợp tình nói.

Mộ Dung Lợi gật đầu, “Nói đúng, ta cũng đầy một bụng tức giận, nôn đã chết.”

“Tốt lắm, trở lại chuyện chính, chúng ta vẫn là nhanh chóng giải quyết độc được trên người người rồi nói sau.”

“Mi không phải nói không có biện pháp sao?”

“Là không có, cho nên chỉ có thể ngựa chết làm ngựa sống y.”

Ôn Nhu rút chủy thủ bên hông, lập tức hàn quang lờ lờ ánh vào mắt Mộ Dung Lợi.

“Nhu, mi muốn làm cái gì?”

Nàng vẻ mặt nhiều dự nhìn chằm chằm chủy thủ nói: “Ta muốn lấy máu i uống.”

“Đùa giỡn cái gì!”

“Mi không nhớ rõ tình tiết phim võ hiệp à, có người bởi vì ăn linh đan diệu dược, sau đó máu có được công hiệu, ta trúng độc lại không chết, nói không chừng máu của ta cũng có cái loại công hiệu này.” Ôn Nhu nhin không được đem chủy thủ lấy xa chút, “Nhưng ta sợ đau a.”

Mộ Dung Lợi trực tiếp động thủ đoạt đi chủy thủ của nàng, hung tợn nói: “Bạn bè là làm giả sao? Mượn chút máu dùng trước.” Nói xong liền tìm đi xuống.

“Ta mặc kệ, mi nhẹ chút a” Ôn Nhu oa oa kêu.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị người nào đó một cước đá văng.

Diệp thị huynh đệ xông tới, khi nhìn thấy tình hình bên trong, cả hai đồng loạt biến sắc.

Mộ Dung Lợi cầm chủy thủ trong tay cửa vào Ôn Nhu, chủy thủ dính máu tươi đập vào mắt người khác, kinh khủng hơn là, miệng nàng dính vết máu.

Cánh tay trái của Ôn Nhu đang đầm đìa máu, mà nàng vừa mới hút ở trên đó.

“Các người” Đây là đang làm cái gì?

“A Lợi chết tiệt, mi hút nhanh lên, ta đau lắm rồi.” Ôn Nhu tiếp tục oa oa kêu.

Vì thế, bất chấp giải thích cái gì, Mộ Dung Lợi cúi đầu tiếp tục đi hút máu.

Diệp Thế Đào nhìn thê tử vẻ mặt thống, đau lòng vô hạn, nhưng lại không thể tiến lên, bởi vì nàng là tự nguyện.

“Mi là ma cà rồng à, chỉ cần một chút là được rồi, nhanh lên ta muốn cầm máu.”

“Ta hút hơn hai ngụm, vạn nhất hút thiếu không hiệu quả, người không phải sẽ lại động dao tiếp hay sao?”

“Cút, đừng nguyên rửa ta.”

“Ta đây là tri kỷ.”

“Tri kỷ cái rắm, trời biết ta từ nhỏ đến lớn sợ nhất là đau a.”

“Xong rồi, Nhu, ta sẽ băng bó a.” Nhìn bạn bè miệng vết thương vẫn chảy máu, Mộ Dung Lợi không có tâm tình cùng nàng đấu võ mồm, vẽ mặt khấn trương.

Diệp Thế Đào chạy nhanh qua, “Ta đến.”

“Đáp lá mồm, người nhẹ chút a, đau.”

“Biết đau người còn dám rạch?”

“Ta không dám a, cho nên là A Lợi rạch.”

Hắn oán hận trừng mắt nhìn Mộ Dung Lợi.

Nàng phất phất chủy thủ dính huyết, nói: “Trùng cái gì, ta cùng Nhu thân thiết như vậy, mượn máu thôi nàng cũng chưa ý kiến, người ý kiến thì cũng vô dụng.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Ôn Nhu một bên ai ai kêu gặt đầu phụ họa, “Bất quá, người xuống tay sẽ không thể nhẹ chút sao? Biết rõ ta sợ đau.”

“Cám ơn người, Nhu.” Rõ ràng bạn tốt chính là dùng phương thức này để phân tán lực chú ý, nàng thành tâm nói.

Nhìn Mộ Dung Lợi trước mắt tinh lực dư thừa nháo với bạn bè, Diệp Thế Cẩm cảm thấy trái tim dần dần có sức sống. Nàng như vậy mới đúng là nàng.

Ôn Nhu nhìn miệng vết thương được băng bó tốt, buông tay áo rộng thùng thình, ngồi vào một bên, nghiêm mặt nói: “Biện pháp này có hữu hiệu hay không, chúng ta còn phải chờ. Ta lần trước hôn mê một thời gian dài, không biết người có thể hay không?”

“Chúng ta làm hết khả năng rồi, chờ thiên mệnh đi.” Mộ Dung Lợi nghĩ, “Huống hồ không phải có biểu tiểu thư làm bạn sao? Ta trên đường cũng không tịch mịch.”

“Mỹ nhân rắn rết làm bạn cũng không phải loại chuyện tốt.” Diệp thị huynh đệ sợ hãi.

“Đến lúc đó oan có đầu, nợ có chủ, chúng ta tự mình giải quyết cũng tốt.”

Ôn Nhu lúc sau mới có tâm tình để ý, nàng chuyển hướng Diệp Thế Đào nói: “Không phải nói không cho các người tới ư?”

“Tình hình như hiện tại nàng bảo ta yên tâm thế nào đây, huống hồ ở bên ngoài nghe nàng kêu thảm như vậy, ta đương nhiên xông vào.” Hắn đứng lý hợp tình hồi đáp.

“Đệ muội, cám ơn.” Diệp Thế Cẩm chân thành nói lời cảm tạ.

“Còn không biết có hiệu quả hay không.” Ôn Nhu có chút lo lắng nói.

“Tóm lại cám ơn.”

Mộ Dung Lợi giữ chặt tay nàng, nói: “Nhu, có người ở đây thật tốt.”

Ôn Nhu cũng cầm tay nàng, cùng cười, “Đúng nha, ta cũng vậy.” Các nàng là bạn tốt lắm tốt lắm, có thể nghĩa vô phần cố (nghĩa vô phần cố/làm việc nghĩa không được chùn bước/đạo nghĩa không cho phép chùn bước/không có đường lui) đi tìm chết vì đối phương.

Sự tình phát triển tốt đến bất ngờ, chỉ trừ bỏ –

“Nhu nhi, người xem có thể giúp Thanh Thanh giải độc hay không?” Diệp lão phu nhân sai vài nữ nhi thay nhau ra trận du thuyết (thuyết phục) không có hiệu quả, không thể không tự mình tiến đến.

Ôn Nhu trả lời: “Nương, không phải ta không giúp biểu muội, người cũng biết ta lần trước vì cứu A Lợi mất máu quá nhiều, cần phải tĩnh dưỡng.”

Diệp Thế Đào ở một bên phụ họa, “Đúng, đúng, nương, Nhu nhi cần tĩnh dưỡng.”

Diệp lão phu nhân không dấu vết trừng mắt nhìn nhi tử đã không hỗ trợ lại còn ngăn cản. “Vậy chờ người tĩnh dưỡng tốt rồi nói sau.”

“n, nương đi hảo.”

Diệp lão phu nhân vừa đi, Ôn Nhu liền thay đổi thành bộ mặt dạ xoa, chống nạnh bất mãn gầm nhẹ với trượng phu, “Là người nói đi?”

Diệp Thế Đào mắt mặt sờ mũi, “Dù sao hiện tại Mộ cô nương cũng không có việc gì.”

“A Lợi là không có việc gì, nhưng khi nàng có việc, các người ai cũng không giúp được gì. Dựa vào cái gì mà ta hiện tại phải đi cứu biểu muội nhà các người chỉ biết gây họa cho người khác?”

Hắn nhụt nhụt nói: “Nhu nhi –” Hắn lại bị nàng giận chó đánh mèo, từ lúc xảy ra việc này, hắn luôn luôn bị nàng giận chó đánh mèo a.

“Nhu.” Bên ngoài truyền đến một đạo thanh âm trong trẻo hữu lực, rất nhanh, thân ảnh Mộ Dung Lợi xinh đẹp liền xuất hiện ở Minh Nguyệt tiểu lâu.

“A Lợi.” Nhìn bạn tốt, Ôn Nhu lập tức mặt mày hớn hở, lao thẳng tới.

Hai người theo thói quen đập hai lòng bàn tay vào nhau.

“Hôm nay tinh thần không tồi.”

Mộ Dung Lợi cười gật gật đầu, “n, miệng vết thương của người không còn đáng lo đi?”

Ôn Nhu nâng cánh tay trái nhìn, mím môi cười, “Ok rồi.”

“Đi, chúng ta ra bên ngoài đi dạo một chút, Phú Quý sơn trang thật lớn, ta rất nhiều nơi chưa đi qua.”

Nàng phụ họa nói: “Đúng nha, ta cũng vậy.”

Hai người hữu thuyết hữu tiếu (vừa cười vừa nói) đi ra ngoài, hoàn toàn đem Diệp nhị thiếu trở thành cái phong nền, khiến hắn vô cùng mất mát.

Bỗng gặp được nhị ca, Diệp Thế Đào liền quyết đoán: “Nhị ca, ta quyết định mang Nhu nhi đi chu du thiên hạ.”

Diệp Thế Cẩm thần nhiên trả lời: “Chủ ý tốt lắm, ta cũng quyết định đi ra ngoài một chút, cứ ở đây mãi thì chẳng khác gì đi ẩn cư.”

Hai huynh đệ ăn nhip với nhau.

Bọn họ nghĩ đến là làm, ngày hôm sau liền đóng xe kéo mã muốn xuất môn, sau đó bị Diệp lão trang chủ ngăn lại.

“Các người đi rồi, Thanh Thanh làm sao bây giờ?” Theo như tính tình của hắn là thật mặc kệ nàng chết sống, nhưng muội muội bên kia vô cùng bận tâm.

Đau đầu! Ôn Nhu hừ nhẹ một tiếng. Mộ Dung Lợi ngẩng đầu lên nhìn trời. Diệp Thế Đào thân thủ sờ cái mũi.

Diệp Thế Cẩm hé ra cái mặt lạnh, nói: “Trừ phi nàng đáp ứng từ nay về sau không đặt chân tới Phú Quý sơn trang.”

Diệp Kinh Lôi gật gật đầu, “Này ta cam đoan thay nàng, nàng nếu làm không được, sơn trang chúng ta cũng sẽ không cho nàng vào.”

Mộ Dung Lợi lấy chân đá bạn bè một cước.

Ôn Nhu nhếch miệng, “Làm chi?”

“Mi nói đi?” Nàng nhú mày hỏi.

“Đau.” Ôn Nhu mặt nhăn nhanh mày.

“Kia lại dương hai ngày đi.” Diệp Thế Đào đau lòng nhìn vết thương trên cánh tay trái của nàng còn chưa khép lại, mỗi lần thay được, hắn lại đau lòng chết khiếp.

Diệp Kinh Lôi không nói gì, vẻ mặt đầy hắc tuyến.

Hôm nay là ngày thứ bao nhiêu rồi, nếu không nhanh, liền chuẩn bị thay người nhật xác.

Diệp Thế Cẩm nói: “Kia Tam đệ cùng đệ muội ở lại trang mấy ngày đi, ta cùng Lợi nhi đi trước.”

Diệp Thế Đào thống khoái gật đầu, “n, Nhu nhi, chúng ta ở lâu vài ngày đi.”

“Lợi nhi, chúng ta đi.” Hắc thân thủ đỡ Mộ Dung Lợi lên xe.

Nàng từ chối, nắm tay nàng rất kiên định hữu lực, nàng chỉ có thể hướng bạn bè đáng thương hề hề liếc mắt một cái.

Ôn Nhu liếc lại bạn tốt, hì hì cười nói: “Đi thôi đi thôi, sơn thủy có gặp lại.”

Mộ Dung Lợi gật đầu, “Nhu, mi bảo trọng nga.”

“Mi cũng vậy.”

Nàng không kịp nói nhiều, người đã bị kéo vào toa xe, thậm chí còn chưa ngồi ổn định, xe đã bắt đầu di chuyển.

“Diệp Thế Cẩm người làm gì?”

Nàng bất mãn gầm nhẹ. Hắc im lặng.

Nàng định đi xóc màn xe lên vẫy tay nói lời từ biệt với bạn bè, kết quả một bàn tay to rõ ràng quyết đoán túm tay nàng, ôm vào trong lòng.

“Diệp Thế Cẩm!” Nàng giận dữ.

“Từ lúc gặp Ôn Nhu, trong mắt nàng liền không có ta.” Hắc như đang trách cứ nàng.

Mộ Dung Lợi nháy mắt thất thanh, con mắt vòng vo di động, mang theo vài phần ngượng ngùng nói: “Ta với Nhu từ lúc sinh ra tới giờ chưa từng xa nhau lâu như thế, ta đương nhiên rất nhớ nàng cho nên khi gặp lại luôn kè kè cùng nàng thôi.”

Diệp Thế Cẩm càng ghen tị, ghen tị thời gian các nàng quen biết nhau lâu như vậy.

“Tốt như vậy a.” Hắc ê ẩm nói.

“n, chúng ta là thanh mai trúc mã.” Mộ Dung Lợi tự hào trả lời.

Hắc nhin không được thân thủ phủ trán nhìn nàng, “Cái kia là dùng để nói nam nhân và nữ nhân.”

“Nhưng ta thích nói như vậy.”

Vì thế, Diệp Thế Cẩm không phản bác nữa.

Xe ngựa bay nhanh chạy trên quan đạo, Mộ Dung Lợi bị xóc nảy dần dần buồn ngủ, cuối cùng ngã vào trong lòng Diệp Thế Cẩm ngủ say sưa.

9. Chương 9

Thời tiết càng ngày càng lạnh, cảnh vật trên đường càng thấy tiêu điều.

Việc vẫn như thế, Mộ Dung Lợi vẫn là mưu cầu danh lợi cho nên mỗi ngày đều ghé vào trên cửa sổ xe thưởng thức cảnh sắc bên ngoài.

Sau mỗi lần đó, Diệp Thế Cẩm chắc chắn sẽ giúp nàng mang áo choàng, cúi đầu dặn dò một hai câu, cho dù nàng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

“Diệp Thế Cẩm, chúng ta đi đâu?” Mộ Dung Lợi đến nay vẫn không rõ phương hướng, đột nhiên tò mò hỏi mục tiêu của bọn họ.

“Tùy tiện đi thôi, cảm thấy nơi nào tốt liền dừng lại ở đó lâu một chút.” Hắc mím cười trả lời.

Mộ Dung Lợi gật gật đầu, “n, ý kiến hay.”

“Gió lạnh thổi nửa ngày, vào uống chén trà nóng cho ấm áp thân mình.” Tuy rằng thân thể nàng nhìn qua như là bình phục, nhưng hắc luôn luôn có chút không ổn, vẫn là cẩn thận.

Nàng lưu luyến buông màn, ngồi trở lại chiếc kỷ trà giữ trong xe, nâng tách trà hắc đã chuẩn bị tốt cho nàng, thật sâu hít vào một hơi, hương trà thanh u xông vào mũi, thâm nhập tâm can, làm cho cả người nàng đều thư sướng.

“Diệp Thế Cẩm, người rất thích hợp mở quán trà, người đối với nghiên cứu trà tuyệt đối đủ để đảm nhiệm.” Nàng tự đáy lòng nói.

Hắc cười nói: “Phụ Quý sơn trang có quán trà.”

“Người đi kinh doanh a, thích hợp hơn.”

“Ta không có hứng thú đối với kinh thương.”

“Nhưng người về phương diện này là thiên phú a, thật lãng phí.”

“Nàng thực hy vọng ta đi sao?” Hắc thật sự nhìn nàng hỏi.

Nàng hơi nghiêng đầu, nói: “Cũng không phải, ta chỉ là luận sự người không thích kia cũng không có biện pháp, bất quá, người cùng Diệp mỹ nhân hai người không phúc hậu như vậy đem sản nghiệp giao cho Diệp đại ca phụ trách, có phải hay không cũng quá không trách nhiệm?”

Đối với nàng cố ý xưng hô Tam đệ nhà mình “Diệp mỹ nhân”, Diệp Thế Cẩm thực có tai như diếc, Diệp Thế Đào nguyên bản sau nhiều lần kháng nghị không có hiệu quả, cũng lựa chọn xem nhẹ.

“Có thể giả nhiều lao(???).” Hắc nhẹ nhàng băng quơ nói.

Mộ Dung Lợi nhin không được khách sáo liếc mắt hắc một cái, “Diệp đại ca có hai cái đệ đệ như các người, thật sự là đời trước không thiêu thơm quá(???).”

“Chúng ta hai huynh đệ không tranh gia sản có cái gì không tốt?”

“Ba huynh đệ các người đều là quái thai.” Mộ Dung Lợi tổng kết.

Diệp Thế Cẩm lạnh nhạt cười, tiếp tục chậm rãi phao trà trong tay.

Trong xe rộng rãi mà thoải mái tràn ngập trà hương, nam nhân pha trà tuần tú phiêu dật, đang cầm chén trà Mộ Dung Lợi nhìn nhìn tùy vào ngây ngốc.

Cảm giác được nàng nhìn chăm chú, Diệp Thế Cẩm ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, khóe miệng nhấc lên, buông trà cụ trong tay, thân thủ giơ lên đem người lăm tiến trong lòng, thanh âm thấp nhu mà lại mang theo dụ hoặc truyền vào trong tai nàng.

“Lợi nhi, chuyện biểu muội đã giải quyết, rồi, nàng tới bao giờ mới gả cho ta?”

Tay Mộ Dung Lợi miễn cưỡng để ở trên gáy của hắc, gần đây nàng càng ngày càng dễ dàng buồn ngủ, không biết có phải do thời tiết chuyển lạnh hay không: “Trời lạnh nha.” Nàng muốn xuất giá ở bách hoa nở rộ mùa, khi đó cảnh sắc mới xinh đẹp.

Diệp Thế Cẩm không khỏi hơi hơi nhú mi. Đây tính là cái lý do gì?

“Mùa xuân năm sau đi.” Nàng cọ cọ ở trước ngực hắc, mệt mỏi dần dần đến.

Sao còn muốn mấy tháng đầu! Hắc nhú mi nhìn người dưới thân. Hắc vẫn là hy vọng càng sớm cho nàng danh phận càng tốt, như bây giờ hắc tuy rằng không ngại, nhưng đối với khuê danh của nàng lại có tổn hại.

“Lợi nhi, chúng ta sớm một chút thành thân đi, nàng xem Ôn Nhu đã gả cho Tam đệ ta rồi.”

Mộ Dung Lợi đầu óc thực đã bị vây bán mơ hồ trạng thái, nàng mơ hồ không rõ nói: “Ta thích có xuất giá vào mùa hoa.”

Có hoa sao?

Diệp Thế Cẩm có thâm ý khác cười rộ lên, ngón tay vỗ nhẹ lưng của nàng, cuối cùng buồn ngủ cũng dần dần đến, hần ôm lấy nàng mà ngủ, ở trong tiếng xe ngựa chạy qua đường nặng nề ngủ.

“Vu nhị, người đứng lại đó cho ta.”

Vu PhượngNammuốn tránh đi nhưng là không kịp, mang theo vài phần cười khổ, hần chậm rãi xoay người lại, nhìn Diệp Thế Cẩm hai người đến gần, nói: “Hai vị biệt lai vô dạng.”

“n, thiếu chút nữa là xong đời tính không việc gì sao?” Mộ Dung Lợi ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

Hần phi thường xấu hổ.

Diệp Thế Cẩm lạnh nhạt nói: “Vu huynh là tới tuần tra sản nghiệp bên này sao?”

Mộ Dung Lợi trong mắt hiện lên một chút ánh sáng. Diệp nhị luôn như vậy! Quả nhiên là nam nhân của nàng.

“Về sản nghiệp nhà công tử rất lớn sao?” Nàng giống như mờ mịt hỏi.

“Hoàn hảo, nhưng không thể đánh đồng cùng nhà Diệp huynh.”

Nàng chỉ vào tửu lâu trước mắt hỏi: “Đây là nhà của người?”

Vu PhượngNamgật đầu, “Đúng vậy. Hai vị nếu đến nơi này, bữa cơm này phải là tại hạ làm chủ.”

Mộ Dung Lợi cười nói: “Tốt! Diệp Thế Cẩm, chúng ta để cho hần mời một lần cũng tốt.”

Diệp Thế Cẩm hướng hần nắm quyền nói: “Vây quấy rầy Vu huynh.”

Đoàn người vào tửu lâu, chưởng cự tự mình lĩnh tiến một nhả gian trên lầu.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Diệp Thế Cẩm hết sức chuyên chú cầm trà cụ pha trà tự mang, trạng cực nhàn nhả.

Mà Mộ Dung Lợi lại nửa chống má ngồi thẳng người nhìn chằm chằm Vu PhượngNam.

Dù là hần chơi bởi bụi hoa lâu, cũng không bị nàng như vậy quá mức rõ ràng ánh mắt cấp nhìn xem có chút không được tự nhiên, hần che miệng ho nhẹ một tiếng, thử dời đi lực chú ý của nàng, “Không biết Mộ cô nương đều thích ăn cái gì?”

“Ăn ngon là được, ta không kiêng ăn.”

Nói tương đương chưa nói, hần không ngừng cố gắng, “Kia cô nương có thể có cái ham muốn đặc biệt gì?”

“Người nha.”

Vu PhượngNambỏ mặt cứng đờ.

Diệp Thế Cẩm ngẩng đầu, thần nhiên liếc mắt nhìn hần, tiếp tục pha trà chính mình.

Hần bị cái liếc mắt một kia nhìn xem mồ hôi lạnh ứa ra. Diệp nhị thiếu sát khí không chút nào che giấu a.

Ánh mắt né tránh chút, Vu PhượngNamnói: “Cô nương nói đùa.”

“Không hề nói đùa, ta thích mỹ nam giống như người a.” Mộ Dung Lợi không e dè. Lúc trước Viên Thanh Thanh khẳng định cũng đem ham mê này của nàng nói cho hần, nếu không hần không thể mỹ nam kẻ khiến cho nàng như vậy.

“.....” Hần lại bị lời nói quá mức trắng trợn của nàng biến thành xấu hổ, lại khụ hai tiếng, “Được cô nương nâng đỡ, bất quá, tại hạ vẫn là cảm thấy dung mạo Diệp huynh tốt hơn.”

Mộ Dung Lợi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Xem quán thịt cá, ngẫu nhiên nhìn tôm cá nhỏ cũng là một loại lạc thú.”

Vu PhụngNamsắc mặt lập tức đen.

Diệp Thế Cẩm bên môi khẽ nhếch, thân thủ nắm tay đến bên môi che một chút.

“Vu nhị, chúng ta đến đánh cuộc được không?”

Hắn miễn cưỡng cười, “Nguyện nghe ý kiến này.”

“Ta nói gian tử lâu này không quá ba ngày sẽ đóng cửa.”

Vu PhụngNamthần sắc càng cương, trầm mặc một lát, mới nói: “Mộ cô nương, chuyện lần trước là tại hạ không đúng, nhưng ngươi cũng không nên.....”

“Ta cá với ngươi,” Đánh gãy lời của hắn, Mộ Dung Lợi mỉm cười bổ sung, “Nếu gian tử lâu này trong ba ngày may mắn không đóng cửa, ân oán của chúng ta nhất bút quân tiêu.”

“Hảo.” Hắn tin tưởng mười phần gật đầu đáp ứng.

Diệp Thế Cẩm trong lòng thay hắn thở dài. Hắn thực có thể đoán được kết cục bi thảm của Vu PhụngNam.

“Nếu gian tử lâu này trong ba ngày đóng cửa theo lời nói –” Mộ Dung Lợi kéo dài âm.

Hắn trầm đình tiệt thiết nói: “Tại hạ mặc cho cô nương xử lý.”

“Muốn chính là những lời này của ngươi.” Nàng tươi cười rạng rỡ.

Vu PhụngNamđột nhiên có dự cảm không tốt.

Dự cảm của hắn ở ngày hôm sau được xác minh.

Tửu lâu vốn kinh doanh tốt đột nhiên bị một hồi đại hỏa thiêu sạch sẽ, may mắn là, không có người thương vong, nhưng này cũng đủ để cho Vu PhụngNamảo nào.

“Không biết cô nương muốn tại hạ làm cái gì để bồi thường cô nương chịu thương tổn?”

“Tiếp tục cá với ta.” Mộ Dung Lợi yêu cầu thực giản đơn.

Vu PhụngNamkhông nói gì mà chống đỡ.

Nhưng là, ở hắn liên tiếp đánh đổ thất lợi, mấy cửa hàng trên danh nghĩa của Hoa Nguyệt sơn trang cũng đều lần lượt đóng cửa, hắn kinh hãi đảm chiến.

Bởi vì hắn biết Diệp Thế Cẩm không có nhúng tay, Phú Quý sơn trang không có tham gia, nhưng sự tình chính là giống Mộ Dung Lợi nói phát triển như vậy, hoàn toàn không có cách nào dự phòng ngăn cản.

“Mộ cô nương, cầu ngươi, rốt cuộc như thế nào ngươi mới có thể không cá cược tiếp với ta?” Hắn thực sự sợ, nếu bị phụ thân biết, nhất định sẽ lột da hắn.

Mộ Dung Lợi hưởng thụ trà thơm Diệp Thế Cẩm độc nhất vô nhị pha, chậm rì rì nói: “Việc này cũng không phải không thể giải quyết, liền xem Vu nhị ngươi có thể hay không buông thân cái.”

Vu PhụngNamcắn răng nói: “Cô nương thỉnh nói thẳng.”

“Vậy đến thanh lâu lớn nhất thành trấn trường một vòng đi, yêu cầu không cao nga.” Cuối cùng, nàng còn không quên bổ sung một câu.

Hắn sắc mặt tối tăm.

Diệp Thế Cẩm sắc mặt đồng dạng không thể nào tốt hơn, “Lợi nhi –”

Nàng đuôi lông mày khinh chọn, chậm rãi tiếp tục nói: “Có thể thanh tràng, nhưng bốn cô nương muốn ở đây. Đương nhiên, ta có thể không nhìn tới, bất quá ta khẳng định sẽ tìm người đi thay ta chứng thật người thật sự trần truồng.”

Diệp Thế Cẩm không cần suy nghĩ nói: “Ta sẽ không đi.”

“Ta đây liền chính mình đi.”

“Người dám!” Hấn cả giận nói.

Vu Phượng Nam hé ra mặt xanh mét, tử trường mắt một bộ thông dong Mộ Dung Lợi, gần từng tiếng hỏi: “Không có dàn xếp sao?”

“Không có, người có thể lựa chọn theo ta tiếp tục đồ.” Nàng vẻ mặt một bộ “ta nói chuyện tốt lắm”.

Ánh mắt của hấn không tự chủ dời về phía Diệp nhị thiếu.

“Ta khuyên người tốt nhất đáp ứng yêu cầu của nàng.” Diệp Thế Cẩm thành tâm đề nghị. Lần này rời nhà ở hấn tự mình chứng kiến qua Lợi nhi kia thiết khấu thẳng đoạn bàn hương điểm vong điểm thiên phú (???), hấn bắt đầu tin Lợi nhi không phải người bình thường.

Lời nói mơ hồ của Tam đệ lộ ra tin tức tương tự, khi đó, hấn còn tưởng rằng là lời nói vô căn cứ, hiện tại lại tin tưởng không nghi ngờ.

Vu Phượng Nam trong lòng giãy dụa không ngừng.

Mộ Dung Lợi cũng không sốt ruột, chậm rãi uống trà của mình.

“Hảo, ta đáp ứng người.” Cuối cùng, sau khi cân nhắc lợi hại, hấn quyết định hy sinh chính mình bảo toàn Hoa Nguyệt sơn trang.

Nàng nghe vậy cười hì hì nói: “Thực đáng tiếc, miệng quạ đen của ta không thể lại tiếp tục gây tai họa cho nhà các người.” Nàng tiếc hận bóp cổ tay.

Vu Phượng Nam khóe mắt quát thẳng tới nàng quả thực chính là cái sao chổi!

“Không muốn bị miệng quạ đen của ta liên lụy, vậy đem việc này vĩnh viễn đặt ở trong bụng chính mình đi.” Mộ Dung Lợi vẫn là một bộ bình tĩnh thích ý, khiến Vu Phượng Nam nhìn xem quả muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Hấn rốt cuộc là trêu chọc ai?

Trước bị Viên Thanh Thanh lừa, lại bị Mộ Dung Lợi chinh, hấn quả thực chính là người chịu thiệt nhiều nhất.

Đêm dài yên tĩnh, vạn vật câu tịch.

Như nước nguyệt hoa lưu tiết nhất, cửa phòng đóng chặt trong sân thất xuân tình chính nồng (???).

Đột nhiên, Mộ Dung Lợi một phen đẩy ra người đang chiến đấu hăng hái, hướng bên giường nằm úp sấp, oa ói ra.

“Làm sao vậy, Lợi nhi?” Diệp Thế Cẩm bị tình trạng của nàng dọa đến, vội vàng hỏi thăm.

Nàng cái gì cũng không nói nên lời, chỉ có thể không nhìn được nôn khan, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, ở dưới ánh trăng sáng càng thêm thâm đậm.

Hấn vội vàng đặt nàng xuống giường, mở ra cửa phòng, hướng trong viện nói: “Người tới, tìm đại phu lại đây.”

Tuy thời gian đã là đêm khuya, biệt viện Diệp gia đèn đuốc lại sáng trưng.

Một vị lão đại phu bị hạ nhân Diệp gia suốt đêm từ trên giường lôi tới biệt viện.

Một ngón tay lão đại phu đặt tại trên mạch của Mộ Dung Lợi, nhắm mắt lại, cẩn thận bắt mạch.

Sau một lúc lâu, hấn mỉm cười, mở mắt hướng nam nhân vẻ mặt lo lắng nói: “Chúc mừng công tử, tôn phu nhân là có thai.”

Diệp Thế Cẩm vui mừng quá đổi, “Thực sự?”

Lão đại phu cười gật đầu.

“Lí Trạ, cấp đại phu lễ bao lớn.”

“Dạ.”

“Để lão phu giúp phu nhân viết mấy đơn thuốc bổ đã.”

“Làm phiền đại phu.” Diệp Thế Cẩm chỉ cảm thấy một lòng đều bay đến giữa không trung, cả người nhẹ nhàng phiêu phiêu lên.

Đợi cho lão đại phu viết xong phương thuốc rồi đi, bọn hạ nhân cũng suốt đêm đi lấy dược, hẩn ngồi trước người Mộ Dung Lợi, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm bụng nàng như trước bằng phẳng.

“Nơi này có chúng ta cộng đồng dựng dục (???)tiểu sinh mệnh.”

Mộ Dung Lợi như trước có chút ngơ ngác, rồi cuộc chậm rãi hồi thần, sau đó hét lên một tiếng, “Ta như thế nào đã quên chuyện sẽ mang thai này đâu? A.....”

Hẩn nhất thời chịu đả kích lớn, phi thường mất mát nhìn người có chút phát điên, “Lợi nhi, ngươi mất hứng sao?”

“Ta đương nhiên mất hứng, ta còn trẻ như vậy, cứ nhiên sẽ làm mẹ? Bản thân ta vẫn là cái đứa nhỏ?”

“.....” Diệp Thế Cẩm chỉ có thể không nói gì nhìn trời.

Sau đó, hẩn đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, “Chẳng lẽ đây là nguyên nhân ngươi vẫn kéo dài không chịu gả?”

“Nào có, người ta thật là thích lập gia đình ở mùa hoa nở rộ, nhưng lập gia đình cùng sinh hài tử là hai việc khác nhau a?”

“Hiện tại đứa nhỏ đều có, hôn sự là tuyệt đối không thể lại bỏ.”

“Diệp Thế Cẩm –” Mộ Dung Lợi đáng thương hể hể nhìn hẩn.

Hẩn thực kiên định nói: “Không thương lượng, thừa dịp hiện tại bụng còn không có nổi lên, chúng ta nhanh chóng thành thân, nếu không người ta sẽ giết chết ngươi.” Dừng chút, hẩn còn nói: “Ngày mai chúng ta ngay tại biệt viện trước cử hành hôn lễ đơn giản, sau khi trở về trang lại một lần nữa làm.”

“Thời điểm lập gia đình có hoa mới tốt.”

“Hậu viện hoa mai muốn nở.”

“Nhưng là còn không có nở.”

“Ngày mai sẽ nở.” Không hiểu, Diệp Thế Cẩm liền phun ra những lời này, trong lòng lại thập phần chắc chắn.

Mộ Dung Lợi liếc mắt hẩn một cái, “Nếu không như trong lời nói, ta không lấy chồng.” Nàng kiên trì.

“Hảo.” Không lấy chồng, hẩn liền cường thú.

Nàng thân thủ sờ sờ cái bụng, chu miệng nói: “Người ta đói bụng.”

Diệp Thế Cẩm không khỏi bật cười, xoay người đi ra ngoài phân phó hạ nhân chuẩn bị đồ ăn.

Sâu kín mai hương ở trong không khí phiêu đảng, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt xông vào mũi.

Sáng sớm, biệt viện hoa mai liền cạnh tường nở rộ, ở vào đông có vẻ phá lệ nghiêng diễm.

Mộ Dung Lợi bị trang bị rất nhiều ô đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn đến đầy vườn hoa mai, hồng, bạch, phấn, các màu hoa mai tranh kỳ khoe sắc, chỉ chỉ lộ ra không khí vui mừng.

“Nàng xem, hoa mai đều nở.” Diệp Thế Cẩm nhẹ nhàng mà nói, tựa hồ sợ nhiều linh khí hoa mai trong viên.

Mộ Dung Lợi ngơ ngác gật đầu. Bận bè tuy rằng yêu nhất mai, nhưng nàng đối với mai cũng có một loại cảm giác khác thường, luôn muốn thân cận lại nhện không được lùi bước, tổng cảm thấy chính mình cùng hoa mai có khoảng cách.

“Hoa mai thực sự nở a.” Nàng có chút khó có thể tin.

Trong truyền thuyết dân gian,nữ đế Tắc Thiên hạ lệnh bách hoa rét đậm nở ra, chỉ có mẫu đơn không nở. Nhưng trong viên này nhiều hoa mai như vậy nhất tịch trong lúc đó toàn bộ nở rộ, cũng là loại kỳ tích a.

Kỳ tích này làm cho nàng không tự chủ được nghĩ đến chính mình khi vừa tới triều đại này vẫn mơ thấy Mai Lâm, cùng với tiên nhân lơ mơ áo trắng kia.

Từ sau khi nàng cùng Diệp Thế Cẩm có quan hệ, nhưng thật ra không lại gặp qua giấc mộng kia.

Mai Lâm! Tiên nhân!

Diệp Thế Cẩm lại yêu mai, hỉ mai.

Hay là,lai lịch chân thật của hần cùng mai có liên quan?

Nguyên bản không tin quỷ thần,nhưng phát sinh ở trên người các nàng rất nhiều huyền sự lại phi thường để ý có thể giải thích, có lẽ tựa như Nhu nói, các nàng khả năng thật là theo thiên cao thấp lai lịch kiếp(???).

Mộ Dung Lợi nhân châu chuyển động. Chẳng lẽ tựa như [đồng du ký] Lữ Động Tân giống nhau là ngàn năm tình kiếp?

Bỗng dưng, nàng bị ý nghĩ của chính mình lấy lòng, thấp giọng bật cười. Đây cũng quá khôi hài!

“Cười cái gì?”

“Ta đang cười, cái này ta nghĩ lại cũng không được đâu.”

“Nàng đã sớm nên gả cho ta.”Một lần lại một lần, hần đều không có kiên nhẫn chờ. Gần đây cố gắng như vậy cũng không phải không tồn tại tâm tư khác, cuối cùng là như nguyện lấy được.

“Không thể cùng xuất giá cùng Nhu, ngẫm lại vẫn là thật tiếc nuối.”

“Đây đơn giản,khi chúng ta trở về trang tính tính cũng đến cuối năm, cùng lắm thì đến lúc đó làm cho Tam đệ bọn họ bởi chúng ta lại bãi đường một lần nữa.”

“Thực sự?” Mộ Dung Lợi ánh mắt nhất thời sáng lên.

“n.” Chỉ cần nàng vui vẻ có cái gì không thể, Tam đệ phỏng chừng cũng là như vậy.

Nàng ôm cổ hần, đứng thẳng dậy đi qua, ở trên môi hần hôn một cái, cười nói:“Ta yêu ngươi nhất, Diệp Thế Cẩm.”

Hần trong mắt ý cười tràn đầy.

Bọn hạ nhân ở trong Mai Lâm thu thập một ít đồ thành thân, liền thức thời lui ra, đem không gian lưu cho kia đối như keo như sơn cô dâu mới.

Diệp Thế Cẩm ôm nàng trở về phòng, tự tay giúp nàng thay đổi gả y đỏ tươi, sau đó nắm tay nàng chậm rãi đi vào Mai Lâm.

Trên đầu hoa mai không gió tự động, có đóa hoa chậm rãi bay xuống, giống như trên trời ban cho hoa vũ.

Hai người tiến lên ở hoa mai thấp thoáng trong lúc đó, mai hương tập nham(??), đẹp không sao tả xiết.

Trên án cao nhiên long phượng hỉ chúc,rượu cần lễ hợp được đặt chỉnh tề.

Diệp Thế Cẩm lôi kéo Mộ Dung Lợi quỳ xuống trên thảm gấm, hướng tới thiên địa cất cao giọng nói:“Trên có thương thiên, dưới có thổ địa, Diệp Thế Cẩm ta hôm nay nguyện thú Mộ Dung Lợi làm thê tử, đời đời kiếp kiếp chẳng phân cách, nếu vi phạm lời thề, người thần đều diệt.”

Mộ Dung Lợi tắc nói:“Ta Mộ Dung Lợi hôm nay nguyện gả cho Diệp Thế Cẩm làm thê, bất luận bản phú quý tiện, sinh lão bệnh tử, ta đều thương hần, tôn kính hần, hơn nữa quý trọng hần, cho dù chết cũng không thể đem chúng ta tách ra.”

Hần nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

Giống như cảm ứng được động tác của hần,khăn hồng voan che nàng cũng lệch xuống dưới.

Diệp Thế Cẩm khẽ cười một tiếng, thân thủ lấy hỉ xứng, nhẹ nhàng nhấc khăn hồng voan.

Dưới hoa mai ánh thôn, Mộ Dung Lợi một thân gầy y minh diễm chiếu người, giống như tiên tử đêm đó trong mộng dưới tàng cây mai.

Nhìn nhìn, ánh mắt của hắn liền nóng lên. Đêm đó cảnh trong mơ vẫn khắc sâu ở trong trí nhớ của hắn, nay tình cảnh này câu động nổi lòng của hắn rất nhiều.

Lợi nhi của hắn khẳng định là oan gia kiếp trước của hắn đi, mới làm cho hắn vừa gặp đã thương, từ nay về sau không thể tự thoát ra được.

Trong hoa mai rơi toán loạn, Diệp Thế Cẩm đem thê tử áp đảo ở trên thảm gấm.

Hồng y tướng triền, hoa mai vũ trụ, hồng trần thế tục, bao nhiêu tình si.

Sau khi hai người cùng nhau đặt được sung sướng diên phong, còn không kịp trở về chỗ cũ, Mộ Dung Lợi liền đẩy hắn ra nôn một trận.

Diệp Thế Cẩm nhìn không được tự trách. Đều do chính mình nhất thời ý loạn vong tình, đã quên tình huống trước mắt của Lợi nhi không thể so với bình thường.

“Hỗn đản Diệp Thế Cẩm, người cách ta xa một chút.” Mộ Dung Lợi hận không thể đem tâm can tì phế thận đều nhổ ra bạo rống.

Hắn phủ ngạch không nói gì.

Chi đầu hoa mai run rẩy, trong gió mơ hồ có tiếng cười di động.

Tiên quan, chân quân, chúc phúc các người a!

Giúp nàng mặc quần áo, hắn cầm chén nước ấm đưa nàng súc miệng, có điểm lo lắng hỏi: “Thật sự không có việc gì?”

Mộ Dung Lợi ngoan chủy hắn vài cái, cắn răng nói: “Người kích động như vậy làm gì?” Còn kịch liệt như vậy liền thực không thể làm cho hắn huých.

“Thực xin lỗi.”

“Hỗn đản.”

“Không có việc gì đi?”

“Không thể kịch liệt như vậy,” Mặt nàng ửng đỏ, thân thủ xoa bụng, thanh âm cúi đầu nói: “Sẽ kinh động đến hắn.”

Diệp Thế Cẩm cũng không cấm thân thủ phủ lên, ánh mắt từ ái lên. “Tiểu tử kia bướng bỉnh như vậy a.”

“Người trước đây có phải hay không cũng thực bướng bỉnh?”

“Ta giống người bướng bỉnh sao?” Hắn không đáp hỏi lại.

“Này cũng khó nói, có chút còn nhỏ thời điểm thực da(???), nhưng là sau khi lớn lên ngược lại rất trầm tĩnh.”

“Ta vẫn đều rất trầm tĩnh.”

Mộ Dung Lợi ngấm mặt mày của hắn, tự đáy lòng nói câu, “Diệp Thế Cẩm, người là trượng phu của ta ha!”

“Đúng nha.”

“Chúng ta muốn đầu bạc đến già.”

“n.”

“Ta mệt mỏi.”

“Ta ôm nàng trở về phòng.”

“Diệp Thế Cẩm, người thích ta vì cái gì?”

“Không biết, chính là thích.”

“.....” Thanh âm dần dần đi xa, thân ảnh chậm rãi biến mất ở chỗ sâu trong Mai Lâm.

10. Chương 10

Ba mươi tháng chạp, ngày cuối cùng của năm.

Phú Quý sơn trang giăng đèn kết hoa, song hỷ lâm môn.

Diệp nhị công tử, Diệp tam công tử, song song bá đường.

Người trong giang hồ tụ tập thành đàn, bạn bè bốn phương, không chối từ ngàn dặm đến xem náo nhiệt.

Rất nhiều người biết Diệp Thế Đào từng bá đường ở kinh thành cùng một lúc với hai vị công tử Tư Đồ gia thủ phủ kinh thành, giờ lại bá đường thêm một lần nữa, bọn họ vô cùng tò mò, nóng lòng muốn biết.

Ở phía trước khách nhân náo nhiệt cuộn cuộn, ở đằng sau tân nương cũng nhiệt liệt không kém.

Mộ Dung Lợi cùng Ôn Nhu đều mặc giá y đỏ thẫm, sau khi trang điểm, gương mặt tân nương trở thành như họa, diễm lệ vô cùng.

“Không được, mi và sắc ma Lợi bá đường, chúng ta cũng muốn.”

Ánh mắt Ôn Nhu liếc qua cái bụng tròn của Vân Mộng Diệp, “Cái bụng phình to, đừng đi.”

Mộng Diệp liền xoa bụng hỏi: “Mi dám khinh bỉ phụ nữ có thai?”

Ôn Nhu chán nản mất mặt sờ sờ cái mũi.

Nạp Lan Tuệ Trung ở một bên nói: “Mộng Diệp, Tư Đồ lão đại cũng chỉ kém đem người cung đi lên, việc bá đường này thập phần ép buộc, hắn sẽ không đồng ý.”

Vân Mộng Diệp trầm đình tiệt thiết nói: “Hắn dám không đáp ứng, ta liền lấy cái bụng ra uy hiếp.”

Chúng nữ nhân trong phòng đều có vô hạn đồng tình với Tư Đồ đại công tử.

“Còn Phong Nhã, trượng phu đâu?”

Nàng mở mắt trừng mắt nhìn, “Du Nhiên không thích vô gút vui a.”

Mộ Dung Lợi lập tức một chưởng chụp ở trên vai bạn bè, làm cho Phong Nhã thân hình mảnh mai không tự chủ được lung lay. “Ta nghe Nhu nói qua, mi lần trước không cùng các nàng bá đường, mi cùng họ Khúc vụng trộm thành thân, hại chúng ta không được tham dự hôn lễ, lần này tổ chức lại đi, nếu không chúng ta rất buồn a.”

Phong Nhã gật gật đầu, “Cũng đúng nga, ta đi nói với hắn một chút.”

“Nói cái rắm, hắn nếu không chịu, đến lúc đó chúng ta tìm người khác thay hắn, mi xem hắn có chịu hay không.” Mộ Dung Lợi trực tiếp đánh nhịp.

Nàng gật đầu, “Được, chúng ta cùng bá, ta không thể luôn nghe hắn được.”

“Thế này mới đúng nha.” Mộ Dung Lợi lại vỗ nàng một cái.

Khúc Du Nhiên ở bên ngoài nhìn rồi nhẫn, rất cục nịnh không được kháng nghị, “Mộ cô nương, làm phiền thủ hạ lưu tình.”

Thu hồi tay, nàng trước sau lật xem mấy lần, hắc hắc cười nói: “Ta đang đoán người chừng nào thì lộ mặt.”

“Sắc ma Lợi, người rất lợi hại nga.” Phong Nhã vẻ mặt sùng bái, “Ta cũng không biết hắn ở bên ngoài đâu.”

Ôn Nhu quay đầu nhìn Nạp Lan Tuệ Trung nói: “Rất mơ hồ.”

Nàng gật đầu phụ họa, “Mơ hồ không nhìn nổi.”

Nếu Khúc Du Nhiên đã lên tiếng, Tư Đồ Kiện tất nhiên không còn nhịn, “Điệp nhi, nàng đang mang thai, đừng nhảy vào nháo làm gì.”

“Người còn dám sảng giọng, ai hại ta như vậy?” Vân Mộng Điệp dịu dàng hiền lương lần đầu lộ ra tiềm chất cộc mẽ.

Ôn Nhu ở một bên lạnh lạnh nói: “Phụ nữ có thai cảm xúc không ổn định, trượng phu nên thông cảm, Tư Đồ đại thiếu, người phải làm tấm gương tốt, cho những người kia sau này học tập.”

Mộ Dung Lợi tán thành đầu tiên, “Đúng vậy, người dám làm gương bất lương, ta sẽ để Điệp nhi đánh người.”

Nạp Lan Tuệ Trung cũng nhắc tay lên tiếng, “Tuy rằng anh em trong nhà cãi cọ nhau là việc không tốt lắm, nhưng ta vẫn cổ động Tư Đồ lão Nhị ra tay.”

Tự đương bị cuốn vào chiến, Tư Đồ nhị thiếu bị huynh trưởng trừng mắt nhìn, hấn làm vẻ mặt vô tội, “Đại ca, người phải thông cảm cho ta.”

Trải qua một phen tranh cãi, cuối cùng song hỷ lâm môn biến thành ngũ phúc lâm môn, năm con người xếp thành hàng, thanh thế rất là lớn, có hương vị tập thể hỷ sự.

Toàn bộ người tham dự đều châu đầu ghé tai, biểu hiện dạt dào hứng thú.

Trước khi tiến hành lễ bái đường, mọi chuyện rất thuận lợi, không có gì phát sinh ngoài ý muốn.

Chính là đến tiết mục phu thê giao bái liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật lớn.

Có ba tân nương đồng thời che miệng nôn ra một trận.

Ba tân lang nhất thời rối tinh rối mù.

Duy nhất hai tân nương còn lại không có bệnh trạng này tựa vào nhau cùng lẩm bẩm.

Ôn Nhu nói: “Không thể tưởng được ngay cả Nạp Lan nữ hiệp cũng trúng chiêu.”

Phong Nhã vẻ mặt sợ hãi, vỗ ngực nói: “Hoàn hảo hoàn hảo, không có ta.”

Khúc Du Nhiên ở bên cạnh lập tức đen mặt.

Điệp tam thiếu ở bên kia cắn răng. Hấn cố gắng như vậy, cái bụng Nhu nhi thủy chung không có tin tức tốt, ngược lại bị nhị ca vượt trước, thật đáng giận.

“Lợi nhi, nàng phun thành như vậy, đi về trước nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không được, thật vất vả mới có thể cùng các nàng cử hành hôn lễ tập thể, nhất định phải hoàn thành nghi thức này.”

Nạp Lan Tuệ Trung đồng dạng kiên trì, “Chính là, phun một chút mà thôi, chúng ta cũng không yếu đuối như vậy.”

“.....”

Vì thế, trong quá trình ba tân nương thỉnh thoảng nôn nghén, năm đôi tân lang tân nương hoàn thành các nghi thức bái đường, người chủ trì cùng người săn sóc dâu đều cùng nhẹ nhàng thở ra.

Mộ Dung Lợi bị Điệp Thế Cẩm ôm về tiểu lâu, vừa lên giường nàng đã gục, vô lực nói: “Mệt mỗi quá, thể lực ta ngày càng kém đi.”

Điệp Thế Cẩm tràn đầy đau lòng giúp nàng cởi xuống hỉ phục cùng một đầu châu ngọc, lấy khăn nóng rửa mặt cho nàng, sau đó nói: “Ngủ đi, đang mang thai còn gắng sức như vậy.”

Nàng ôm chần nhìn hấn cười, “Điệp Thế Cẩm, người có biết a? Ta hôm nay thực sự vui vẻ nha.”

Hấn mỉm cười, “Ta biết.” Từ khi gặp lại bằng hữu, cảm xúc của nàng liền thoát khỏi ảm đạm khi mang thai, cả người đều hưng phấn.

Tuy rằng không khỏi có vài phần ghen tị, nhưng là nhìn thê tử tinh thần sáng láng như vậy, hấn vẫn là cao hứng trong lòng.

Mộ Dung Lợi mí mắt dần dần nặng nề , giấy dựa suy nghĩ mở lại trầm luân nhanh hơn, miệng không cam lòng lắm lắm, “Ta muốn ở gần các nàng lâu một chút, Diệp Thế Cẩm, không cho người làm chuyện xấu a.”

Hắn đau lòng xoa mặt của nàng thở dài. Xem nàng vất vả mang thai như vậy, lúc này hắn không dám phá quấy, để nàng cùng bằng hữu tụ tập một chỗ đi.

Diệp Thế Cẩm đáp ứng không quấy nhiễu, nhưng những người khác vẫn là không có thể ở Phú Quý sơn trang lâu thêm, chưa tới một tháng liền trước sau kéo nhau rời đi.

Vì thế, Mộ Dung Lợi vô cùng tức giận.

Diệp Thế Cẩm ngàn được lòng, vạn được lòng, lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

“Lợi nhi, là bọn hắn đem người mang đi, nàng giận chó đánh mèo thực không công bằng với ta a.”

Nàng hừ thanh nói: “Tất cả là do người cùng bằng hữu Diệp mỹ nhân, không giận chó đánh mèo người thì giận chó đánh mèo ai?”

“Tam đệ cũng có liên quan.”

“Rõ ràng chính là cố ý.”

Hắn nhin không được nói thật, “Các nàng dính cùng nhau thời gian quá dài.” Bọn họ những người này không hẹn mà cùng bị quăng đến một bên, tâm tình tệ hết biết rồi.

Mộ Dung Lợi cảm xúc phút chốc trầm xuống, rầu rĩ lên tiếng: “Nơi này không như thế giới của ta, không có phương tiện giao thông như vậy, chúng ta thật vất vả mới gặp được nhau, tự nhiên muốn gần nhau lâu. Bây giờ chia tay, biết khi nào gặp lại.”

“Bằng hữu vô luận ở nơi nào cũng là bằng hữu.”

Nàng gật gật đầu, “Ta cũng biết, chỉ là trong lòng không thoải mái.”

“Chờ thân thể nàng khỏe một chút ta mang nàng xuất môn giải sầu, thuận tiện thăm bằng hữu của nàng.”

“n, không thể nuốt lời nha.”

“Sẽ không.”

Nghe hắn nói như vậy, Mộ Dung Lợi tâm tình tốt hẳn lên, lập tức tràn đầy hứng thú với bát canh thịt bò trên bàn.

Diệp Thế Cẩm mang theo nụ cười yếu ớt nhìn nàng ăn, trong mắt là nồng đậm tình ý.

Ăn được nửa non bát, nàng liền dừng lại đẩy bát ra.

“Sao không ăn tiếp?”

Nàng vỗ ngực, mang điểm thống khổ trả lời, “Buồn nôn, ăn không vô.”

Diệp Thế Cẩm nhăn mày, bệnh trạng nôn oẹ của nàng càng ngày càng nghiêm trọng, thật sự là làm cho người ta lo lắng.

“Thử ăn thêm mấy miếng, dù sao ăn cháo trắng cũng không tốt bằng.”

“Ta thực đã cực kỳ cố gắng.” Mộ Dung Lợi khổ sở, sau đó lại nhin không được trừng hắn, “Đều là người, nếu không phải do người, ta sẽ không bị thế này.”

“Hảo hảo hảo, trách ta, đều do ta.”

Diệp Thế Cẩm tuyệt đối không hai lời, cam nguyện chịu tội.

Hắn một lần nữa lấy bát, sờ sờ độ ấm, hướng về phía nàng cười cười, khuyên nhủ: “Lợi nhi ngoan, nhìn ta ăn thử xem thấy thế nào?” Bản tính háo sắc của nàng, làm hắn linh quang vừa hiện.

Nhìn hắn lộ ra dụ hoặc như vậy, Mộ Dung Lợi lập tức như bị điện giật thất điên bát đảo, ngay cả canh thịt bò hắn đưa tới bên miệng cũng mơ mơ màng màng nuốt xuống.

Diệp Thế Cẩm vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ có thể tiếp tục uy nài như vậy.

Nếu dùng sắc đẹp phân tán lực chú ý của nàng để nàng ăn cơm, kia hẳn không ngại hy sinh.

Chính là sau đó, Mộ Dung Lợi khẩu vị càng ngày càng kém, dù là sắc đẹp cũng không đủ để hấp dẫn toàn bộ chú ý của nàng, điều này làm cho Diệp Thế Cẩm nhận không được hoài nghi nàng là cố ý, nhưng lại không thể so đo cùng nữ nhân có thai, chỉ có thể cắn răng chịu đựng vẽ mấy bức hoa mỹ nam nàng thích đưa nàng thưởng thức.

Rồi sau đó, hẳn bắt đầu cảm thấy so với tham luyện nam sắc, còn không bằng cứ như Ôn Nhu tham luyện nữ sắc còn hơn.

“Nhu mới không phải tham luyện sắc đẹp, nàng chính là cảm thấy nữ nhân biến hóa nhiều, so với nam nhân còn thích hơn, cho nên liền lựa chọn xem mỹ nữ.” Mộ Dung Lợi lên tiếng kêu oan thay Đăng.

“Vậy nàng là vì sao?”

“Không vì sao, chính là cảm thấy đẹp mắt, đẹp mắt không nhìn, bộ dạng tốt như vậy nhìn không phải không tốt ư? Vì để cho nhân sinh bọn họ có giá trị, ta hy sinh một chút thì có sao?” Nàng đúng lý hợp tình nói.

“.....” Hẳn thực sự không thể không bội phục thê tử.

Luôn vô sỉ đúng lý hợp tình như vậy!

Mùa xuân , tháng ba, thảo dài oanh phi.

Cảnh xuân tươi đẹp, trăm họ kết giao cùng nhau đập thanh.

Mộ Dung Lợi ở Phú Quý sơn trang hai tháng, rốt cục chấm dứt kiếp sống khổ sở, vội vàng kéo Diệp Thế Cẩm xuất môn đi dâng hương.

Nàng vẫn duy trì thói quen thư từ với Nhu, Nhu cùng nàng phân tích một việc, quyết đoán nhận định nàng cùng Diệp Thế Cẩm khi lần đầu tiên bái đường đã nói lời thề quá mức Tây hóa, chọc bản thổ thần tiên khó chịu, cho nên bảo nàng có rảnh đến miếu Nguyệt Lão dâng hương, thỉnh tội, nếu không sẽ còn bị khổ sở .

Nàng vốn là người bạn bè nói gì nghe nấy, liền không chút nào do dự tiếp thu đề nghị này, khi được tự do thì lập tức hành động.

Miếu Nguyệt Lão không lớn, nhưng hương khói cực kỳ cường thịnh, nam nữ thường xuyên lui tới, đều mang theo hơi thở xuân, khiến cho ánh mắt Mộ Dung Lợi cay cay.

Cuối cùng, Diệp Thế Cẩm vươn tay che mắt nàng, cắn răng nói:“Nếu không thích hương, chúng ta trở về đi.”

Mộ Dung Lợi dùng lực đẩy tay hắn ra, đáng tiếc vừa rồi nhìn đến tiểu chính rất không thấy! Cẩm thấy không khỏi có vài phân tích mạch, nhưng ngại trượng phu cảnh cáo, cũng chỉ mang hương tiến vào điện thăm viếng.

Quỳ gối, nàng thành tâm cầu nguyện, yên lặng thỉnh tội, sau đó đứng dậy đem hương cắm vào lư hương, rồi lật đặt lạy vài cái, thuận tay đến bên cạnh rút quẻ xăm.

Diệp Thế Cẩm xem nàng vẽ mặt rồi rầm nhìn quẻ, nhận không được tiến lên nhìn, chỉ thấy trên đó viết

Thiên niên tình thường mai kết tử, tiên quan nhập thế tài vận lai.(=.= , Vịt đẻ Hán Việt thôi , nghĩa thì ai dịch hộ với)

Mộ Dung Lợi trờ trờ khóe miệng nói:“Ta cảm thấy ông trời đùa giỡn ta.”

Hắn trầm mặc, cũng đi rút một quẻ.

Nàng đi qua đó xem, sau đó cũng trầm mặc.

Giống nhau như đúc , thật khó tin.

Diệp Thế Cẩm đột nhiên nhướn miệng cười, lập tức khiến vài nữ khách hành hương nhìn thấy mà ngây người.

“Lợi nhi, chúng ta đây là được trời ban thưởng lương duyên, có khắc trên tam sinh thạch, sách không tiêu tan.”

Mộ Dung Lợi bĩu môi, sau đó đề nghị, “Chúng ta đi giải quyết.”

Diệp Thế Cẩm không dị nghị.

Hai người ra đại điện, không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn đến một cái ký quán trong góc sáng sửa, cước bộ như có ý thức tự chủ bước tới gần.

“Hai vị là muốn giải nghĩa?”

“n”

“Đem quả ra đây.”

Nhìn hai ký thi trong tay họ giống nhau như đúc, người giải quyết vuốt cằm râu dài, cười hớ hớ nói: “Hai vị nhân duyên ngàn dặm, đến già đầu bạc không phân rời. Ngày sau nếu phi thăng (lên thiên đường =]], chỉ tiện duyên ương không tiện tiên.”

Mộ Dung Lợi bỗng dưng trừng lớn mắt. Nàng còn sống đấy, hắn đã nói phi thăng, phi thăng cái lão mẫu hần.

“Ngài lão nhân gia không biết là loại ký này không bình thường sao?”

“Ký này rất bình thường, nhưng chỉ những người có duyên mới bốc được.”

“Hả?” Nàng quay đầu nhìn trượng phu.

Diệp Thế Cẩm cũng đang nhìn nàng.

Đợi cho hai người cầm ký đi đến cửa miếu, nhện không được lại quay đầu nhìn thoáng qua đằng sau, rồi cùng đồng thời trừng lớn mắt.

Nơi đó trống tuếch, căn bản cái gì cũng không có.

Nếu không phải trong tay còn cầm hai quả tre giống nhau như đúc, bọn họ còn hoài nghi hết thấy vừa rồi có phải đang nằm mơ hay không.

Quả nhiên giống như Nhu nói, trên người các nàng phát sinh toàn chuyện thần bí, khẳng định có tin tức khác.

“Diệp Thế Cẩm.” Nàng cúi đầu gọi hắn.

“n.” Hắn đại khái biết được nàng muốn nói gì.

Chuyện vừa phát sinh quả thực ngoài sức tưởng tượng, cho dù hắn tiếp nhận thê tử từ trên trời giáng xuống, có mấy lời tiên đoán trước, nhưng có một số việc hắn vẫn là nửa tin nửa ngờ.

“Người nếu kiếp trước là thần tiên, thực sự sẽ là mai tiên sao?”

Diệp Thế Cẩm mỉm cười, ôm vai thê tử, “Kiếp trước là ai quan trọng sao? Quan trọng là đời này nàng là thê tử của ta, ta là trượng phu của nàng.”

Mộ Dung Lợi ngẫm lại cũng đúng, liền gật đầu nói: “n, hôm nay có rượu hôm nay say, quán hần ngày mai sống hay chết.”

“.....” Nàng thật sự là càng ngày càng nói không kiêng nể ai.

“Diệp Thế Cẩm, ta mặc kệ.” Hắn nghe vậy liền nhướng mày.

Nàng lôi kéo tay áo hắn, nói: “Người đã nói, chờ ta không nôn nghén, liền mang ta xuất môn, người không thể béo nhờ nuốt lời (Tư lợi bội ước). Người đẹp như vậy, béo liền thắm, ta sẽ không mê luyến nữa.”

Diệp Thế Cẩm ngữ khí âm trầm hỏi: “Nàng muốn đi mê luyến người khác?”

“Rồi sẽ có mà.” Nàng hừ lạnh.

“Nàng không tin?” Diệp Thế Cẩm chợt thấy nhức đầu.

Chẳng lẽ nữ nhân có thai hay cổ tình gây sự không dứt sao?

“Hảo, ta mang nàng xuất môn.”

Mộ Dung Lợi mặt mày hớn hở, “n, ta biết người tốt nhất.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, âm thầm thở dài.

Xuân phong đập vào mặt, mang theo lo lắng, thẳng nhập lòng người.

Mộ Dung Lợi ghé vào cửa xe nhìn một đội người đằng xa, mãn nhãn hứng thú, cũng không quay đầu lại nói: “Diệp Thế Cẩm, người mau đến xem, là đội ngũ đón dâu đâu. Xem ra là giả xa, đội ngũ vô cùng đồ sộ nga.”

Hắn chỉ chuyên tâm pha trà, không lên tiếng trả lời.

“Người thực không có lòng hiếu kỳ.”

“Chuyện người khác thì có liên quan gì tới ta?”

“Có đôi khi, thật đúng là cảm thấy tính cách của chúng ta không hợp nhau, vậy mà vẫn ở chung được, thật kỳ dị nha.” Nàng nhin không được có chút cảm khái.

Diệp Thế Cẩm giương mắt quét nàng một cái, tiếp tục động tác trên tay.

Không được hắn đáp lại, Mộ Dung Lợi tập mãi thành thói quen, tiếp tục vươn cổ hóng chuyện.

Một lát sau, nàng kinh ngạc “A” một tiếng.

Hắn lập tức buông trà cụ trong tay, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mau đến xem, là Vu nhị đón dâu đâu.”

Diệp Thế Cẩm ngẩn ra, ánh mắt phức tạp nhìn về phía thê tử vẻ mặt tò mò nhìn ra bên ngoài, muốn nói lại thôi.

Mộ Dung Lợi vừa quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt hắn như vậy, không khỏi vô cùng kỳ quái, “Làm sao vậy?”

Hắn mím môi, nói: “Nàng có biết hắn thú là ai không?”

“Ai?” Nàng trong lòng vừa động, sau đó kêu to ra tiếng, “Người đừng nói cho ta biết đó là Viên Thanh Thanh a.” Hắn trầm mặc gặt đầu.

“Trời a, thế giới này quá khủng cuồng, hai người bọn họ.....” Nàng oa oa kêu to.

Diệp Thế Cẩm đối nàng phản ứng lớn như vậy tỏ vẻ khó hiểu.

“Bọn họ hai người thành thân, như thế 90% là vợ chồng bất hoà a.” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền nhanh chóng che miệng mình, sau đó phì vài cái. Viên Thanh Thanh thật vất vả lập gia đình, vẫn là hạnh phúc mỹ mãn có vẻ tốt hơn.

Thấy nàng như thế, hắn không khỏi bật cười, thân thủ chỉ lên giữa trán nàng một cái “Nàng nha!”

Mộ Dung Lợi đẩy tay hắn ra, , con mắt đối tới đối lui nhìn chằm chằm khung cảnh bên ngoài.

Diệp Thế Cẩm hiểu được tính tình cầu nàng, trong lòng buồn cười, nói: “Muốn nhìn liền nhìn đi, nàng ta ngồi ở bên trong kiệu nhìn không tới nàng đâu.”

Nàng lập tức xóc lên một góc ra bên ngoài ngắm. Để ngừa vạn nhất, vẫn là không thể nhắc toàn bộ lên xem.

Tuy rằng nàng thực không nghĩ tiếp tục quạ đen, mà khi nàng nhìn khuôn mặt tuần tú của chú rể ngồi trên ngựa không hề vui mừng kia, vẫn là không nhin không được thở dài trong lòng, vợ chồng bất hoà a.

Khi kiệu rước đi qua, một trận gió bỗng lướt nhẹ, thổi màn kiệu lên, thổi bay cả khăn voan hồng của tân nương.

Rồi từng hợp làm sao, hai nàng bốn mắt nhìn nhau.

Viên Thanh Thanh con người mang lệ quang lộ ra một chút bi ai nhìn nàng, làm cho Mộ Dung Lợi cảm thấy thương cảm. Nữ tử xuất giá, cả đời hạnh phúc, biểu tiểu thư cũng như vậy.

Đội ngũ đi qua thật lâu, Mộ Dung Lợi vẫn như cũ ngơ ngác ngồi bên cửa sổ.

Diệp Thế Cẩm trong lòng thở dài, ngồi lại gần, ôm nàng vào lòng, nhẹ vỗ về nàng: “Lợi nhi, không liên quan tới chúng ta, việc hôn nhân là biểu muội tự cầu. Chuyện thế gian, đều có luật nhân quả, không thể trách người khác.”

“Ta hiểu được,” Nàng vùi đầu vào trước ngực hắn, “Chỉ là cảm thấy bi ai, nàng rõ ràng cũng có thể nhận được hạnh phúc, vì sao cứ phải như vậy?”

Diệp Thế Cẩm lắc đầu. Hắn không hiểu nữ nhân, cũng không muốn biết, chỉ có người trong lòng mới làm cho hắn có xúc động thương tiếc. Hắn tin tưởng tam sinh thạch, nhân duyên trời ban.

“Có muốn tới kinh thành thăm Ôn Nhu không?”

“Nhu trở lại kinh thành?”

“Nàng nói muốn canh giữ ở ‘Y viên’ chờ các nàng tề tựu, nàng tin tưởng mọi người nhất định quay lại.”

Mộ Dung Lợi tâm tình tốt lên, dương môi cười, “n, ta cũng tin tưởng đâu, hết thấy đều có thiên ý rồi.”

“Ta thực cảm tạ ông trời đem nàng đến bên cạnh ta.”

“Ta cũng vậy.” Hai người không khỏi nhìn nhau cười.

“A.” Bỗng dưng, nàng đau thở ra thanh.

“Làm sao vậy?”

“Nó đá ta một cước.”

Diệp Thế Cẩm vui vẻ, “Thực sự?” Nói xong, vội vàng đem lỗ tai tiến đến cái bụng nàng hơi hơi sờ ra

. Một lát sau, hắn cười nói: “Thực sự bướng bỉnh a.”

“Đi ra xong nhất định phải đánh mông thẳng bé.”

“Ta hy vọng có thể sinh một nữ nhi giống nàng.”

“Giống ta thô lỗ thì có sao không?” Mộ Dung Lợi nhướn mày, rất là hoài nghi nhìn hắn. “Người không biết là có một nữ nhi như vậy sẽ rất đau đầu sao?”

Hắn thân thủ xoa bóp cái mũi của nàng, “Ta có thể có thê tử như nàng, có thêm một nữ nhi giống nàng thì có hề gì?”

“Người có ý tứ gì?” Nàng néo vạt áo kéo thấp của hắn, vẻ mặt không tốt. Diệp Thế Cẩm cười ha ha.

Hắn thích nhìn bộ mặt giận dữ, sức sống dư thừa của nàng.

“Chán chết.” Nàng nắm tay đầm hắn. Hắn ôm nàng cười nhẹ, cảm thấy mỹ mãn.

Xe ngựa chậm rãi chạy tới Trường An, ở nơi đó có Ôn Nhu “Y viên”, các bằng hữu đến từ dị thế chờ nghênh đón nàng.

HẾT

11. Chương 11: Phiên Ngoại – Duyên Phận Kiếp Trước

Mây trắng lượn lờ quanh đỉnh núi, động thần tiên trăm hoa đua nở.(Tớ chém câu này =.=, Convert của nó là : mây trắng lượn lờ thiên ngoại thiên , thần tiên động phủ quỳnh bồn hoa ?????)

Vài đạo bóng hình xinh đẹp vây quanh một gốc cây mai lục ngọc sắp chết héo, dường như đang trao đổi cái gì đó.

“Tài nữ, người rốt cuộc có nhìn ra vấn đề gì hay không?” Tiểu mai tiên xinh đẹp quỳn rũ về mặt không kiên nhẫn kéo vị tiên tử bạch y áo xanh.

“Ta không phải đang nhìn sao? Người gấp làm gì? Thượng bát động thần tiên đều nói ta có thể tìm được phương pháp, người sớm phóng tâm trong bụng đi.”

Lợi nhuận tiên cung (vị tiên quản lý về lợi nhuận) bĩu môi, lẩm bẩm, “Người đừng bày ra cái vẻ mặt thần côn ấy, thực đáng đánh đòn.” Đâu phải trời sinh ai cũng có thiên ngoại thần nhãn (mắt thần, có thể nhìn xa), có thể xem hết vạn vật thể gian, nhìn ra hết thấy bản chất. Còn lợi hại hơn cả ngọc đế a, ngọc đế muốn mở thiên nhãn còn phải hao tổn mấy trăm năm tu vi đấy.

Tài nữ mặc dù có danh xưng là chi nữ (con gái) thần tài, nhưng thực chất là do linh khí thiên địa tinh tú trải qua bao năm tháng tôi luyện mà tạo thành, có thiên nhãn, hấp thụ tiên nguyên linh khí vạn vật bảo vật thể gian, cho nên thể gian vạn vật bất diệt, tức nàng bất diệt. Ngọc đế ban thưởng danh hiệu thần nữ liễm tài (nữ thần thu gom của cải), tài thần vì cảm niệm mà làm phép chi ân với nàng, nhận nàng là con gái, tiên gia lấy danh xưng là tài nữ.

Tiên gia nhiều khi có thể dòm ngó được Thiên cơ, bất quá thiên cơ dễ lộ lại không dễ nhúng tay, nếu không tự bản thân sẽ gặp phải tai họa.

Vạn sự vạn vật đều có định số của nó, cho nên chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Từ khi có tài nữ, những gì người khác không nhìn thấy, đều tới nhờ nàng.

Dù sao thân thể tài nữ là bất tử bất diệt, mặc dù thường xuyên bị thiên lôi địa hỏa khiển trách, nhưng không thể diệt bản nguyên của nàng, thật đúng là đệ nhất tiết lộ thiên cơ mà về sau vẫn bình an vô sự của tiên giới.

Tiểu mai tiên ở bên cạnh gấp đến độ giơ chân, “Thượng bát động thần tiên cũng nói, nguyên khí chân quân cuộc đại chiến tiên ma này đã thương tổn lớn, sắp hình thần cầu diệt, tuy có một đường sinh cơ (1 con đường sống), nhưng họa phúc làm bạn, khó liệu kết cục.”

“Cái lão thần côn kia chưa bao giờ thành thành thật thật nói chuyện, nói cái gì mà thiên cơ không thể tiết lộ, bị trời phạt, kỳ thật chính là lừa xen vào thôi.” Tài nữ khó chịu giơ ngón giữa hướng lên trời.

“Đừng chuyển đề tài, người rốt cuộc nhìn ra cái gì?” Lợi nhuận tiên cung vẫn là ở chung lâu nhất cùng tài nữ chỉ thẳng trung tâm vấn đề.

Tài nữ lập tức quay đầu nhìn không có hảo ý.

Nàng lập tức lui về sau ba thước, giữ an toàn.

Tài nữ vươn móng vuốt, thuận tay mượn cây kéo sửa móng tay của xà tiên lướt qua lợi nhuận tiên cung, âm hiểm cười: “Chính là người.”

Ngay sau đó, phía chân trời liền vang lên tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm của Lợi nhuận tiên cung.

“Mưu sát a.....”

“A di đà phật, thiện tai thiện tai.....” Các tiên nữ đều làm bộ từ bi, nghiêng người không nhìn.

“Các người thấy chết mà không cứu, ta khinh bỉ các người.....” Tiếng kêu thảm thiết vẫn liên tục vang lên.

Một giọt máu của lợi nhuận tiên cung rơi vào gốc mai đang héo sắp chết, cây mai lập tức có dấu hiệu sống lại, theo máu của nàng càng chảy càng nhiều mà cây mai ấy cũng bắt đầu nảy mầm nở hoa.....

Chúng tiên nữ nhìn một màn trước mắt đều sợ hãi.

Lợi nhuận tiên cung mặt trắng bệch tựa vào cây mai, hữu khí vô lực hỏi tài nữ, “Không lẽ bắt ta phải phóng toàn bộ máu ?” Nàng còn không có tiên cách cao thượng quên mình vì người đâu, sở trường của nàng chính là hám lợi.

Tài nữ vươn tay chỉ lên chỗ chảy máu, miệng vết thương lập tức biến mất không thấy.

“Phóng chút máu, trở về tắm bổ là tốt rồi, về sau ngũ phúc chân quân đã nợ ngươi một ân huệ lớn, vụ mua bán này cũng có lời nha.” Tài nữ nắm thời cơ an ủi nàng.

Lợi nhuận tiên cung tràn đầy đồng cảm gật đầu, “Nói cũng đúng.”

Cây mai không gió tự rung nhẹ, đóa hoa mai đầu tiên rơi lên tóc nàng, tăng thêm muôn phần xinh đẹp.

Vài tiên nữ vây quanh mai lục ngạc đổi phát sinh cơ (có lại sức sống) một hồi, sau đó cùng nhau rời đi.

Sau khi các nàng rời đi, một đạo thân ảnh tuấn tú im lặng xuất hiện, đưa tay ôm lồng ngực nóng bừng, mào nhú lại, nhìn về phương hướng nhóm tiên nữ biến mất phía xa xa.

Lợi nhuận tiểu tiên cung sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-man-kieu-the-danh-toi-day>